

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 53

Dijous, 17 de maig de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 34, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2000 (tram. 300-00488/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política energètica (tram. 300-00351/06) (p. 9)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D (tram. 300-00379/06) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat educativa (tram. 300-00437/06) (p.18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball (tram. 300-00440/06) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la prevenció sanitària del càncer de mama (tram. 300-00451/06) (p. 26)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de relacions institucionals (tram. 300-00134/06) (p. 29)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions amb el Parlament (tram. 300-00235/06) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de normalització lingüística (tram. 300-00373/06) (p. 36)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics (tram. 300-00449/06) (p. 40)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera en la sanitat pública (tram. 302-00114/06) (p. 44)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives (tram. 302-00115/06) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya (tram. 302-00116/06) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç interior (tram. 302-00117/06) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre justícia juvenil (tram. 302-00118/06) (retirada) (p. 62)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu (tram. 302-00119/06) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a grans superfícies (tram. 302-00120/06) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica (tram. 302-00121/06) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial (tram. 302-00122/06) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral del professorat (tram. 302-00123/06) (p. 82)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 34.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria, Comerç i Turisme i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

El punt número 12 de l'ordre del dia, es demana que sigui tractat després del número 10, per una qüestió de coordinació; hi està d'acord, es veu, tothom, però només ho anuncio.

Interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2000
(tram. 300-00488/06)

El punt desè és la Interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2000. Formula aquesta interpellació l'illustre diputat senyor Martí Carnicer, que, com poden veure, va millorant dia rere dia amb la seva..., i l'adreça al senyor Francesc Homs, que també es troba en una situació molt semblant. (*Rialles*.)

El Sr. Carnicer i Vidal

L'honorable conseller està, avui per avui, en millors condicions físiques.

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, confiant que la tranquil·litat del matí ens ajudi a una bona reflexió en aquesta interpellació... Bé, a nosaltres ens va semblar que la relativa coincidència de l'obtenció de les dades corresponents a l'estat d'execució, que no la liquidació, a l'estat d'execució de l'any 2000 i al canvi en la Conselleria d'Economia, podíem aprofitar-ho per fer una primera reflexió amb el nou conseller sobre la situació de les finances de la Generalitat i, també, per què no?, sobre quines són les seves perspectives, quins són els seus propòsits amb relació a aquestes finances pels propers anys.

Per tant, aquest és el sentit de la nostra interpellació, manifestar-li les nostres preocupacions amb relació a la situació de les finances de la Generalitat, comentar allò que nosaltres pensem que són els elements essencials de la situació actual. Segurament, amb l'anàlisi del tancament de comptes del 97 i 98, que vam fer ahir, alguns elements ja quedaven apuntats, però, també, com vaig

dir ahir, els elements més estructurals ens semblava millor desplaçar-los a aquesta interpellació d'avui.

Deixi'm que faci una prèvia amb un tema que a nosaltres ens ha semblat un element interessant, i és que seria bo que el Govern trobés la forma de comparèixer davant del Parlament amb una certa regularitat, i vostè en la seva primera intervenció ja va anunciar que tenia ganes de fer coses d'aquestes, però, que, també, no solament per plantejar els pressupostos, sinó per comentar les liquidacions. Segurament seria bo que el Govern, a més a més de fer-ho, de vegades, amb rodes de premsa –cosa que em sembla bé i que s'ha de fer i que no li negaré pas la qualitat de fer-ho–, sí que també seria, ens sembla, interessant, que vingués en aquesta cambra i ens expliqués els criteris.

En tot cas, dit això, quins són els elements que des del nostre punt de vista caracteritzen la situació econòmica del Govern de la Generalitat en aquest moment? Segurament, en primer lloc, tres aspectes, que fan o que tenen unes referències més estructurals i que no els sorprendran en cap cas, perquè, segurament, en temes d'economia i d'hisenda pública les sorpreses no serien bones, i per tant, són elements que porten referències de ja fa temps.

Primera: la situació de l'endeutament. No és cap sorpresa que aquest sigui per a nosaltres una referència important. Vostè em podrà dir, i tindrà raó, que l'endeutament controlat administrativament ha tingut un creixement relativament moderat. Jo li ho acceptaré, en els darrers quatre anys s'ha incrementat, no ha arribat als 200.000 milions de pessetes; podríem considerar que aquest és un increment moderat. Però, al costat d'això, vostè m'haurà d'acceptar, en canvi, que l'endeutament no administratiu, el de les empreses, el de determinats sectors de la sanitat, ha arribat a increments molt més elevats, que fins i tot dupliquen aquest increment, fins al punt que, l'any 96, aquest endeutament no administratiu podia representar un 20% del total del deute i, l'any passat, doncs, ja ha arribat a xifres properes al 40%. Per tant, primera qüestió, segurament la situació de l'endeutament té una situació preocupant.

Segona qüestió: la situació concreta de la sanitat catalana. La sanitat catalana és un dels sectors que està acumulant un dèficit més important en els darrers anys. En quatre anys, en els darrers quatre anys, en l'etapa en què hem tingut com a conseller, l'actualment conseller en cap, el senyor Mas, el deute de la sanitat catalana s'ha duplicat. El dèficit de la sanitat catalana s'ha duplicat, si entenem per dèficit les factures que queden al calaix i el deute bancari, pròpiament.

I com a resum d'aquests elements, podríem dir que, també, en aquest mateix període, mentre hem vist com l'Estat continuava incrementant el seu pes en el conjunt de l'economia, han sortit diferents estudis que parlen de l'increment de la pressió fiscal, entenent per pressió fiscal els ingressos no tributaris sobre el PIB; a Catalunya ha passat el contrari: el pes de la Generalitat amb relació al PIB de Catalunya ha passat de l'11,3 l'any 96, a l'11% l'any 2000. Cal dir que això no havia passat mai des de l'etapa de restabliment democràtic; mai la Generalitat havia estat perdent pes amb relació al conjunt de l'economia catalana.

Amb aquesta, són tres referències, tres elements, com li deia, de tipus estructural, que per a nosaltres són importants i que vostè ja pot comptar que, en el temps que li correspongui estar com a conseller d'Economia, seran elements que nosaltres vetllarem i, en tot cas, li discutirem el seu comportament; el que ha tingut fins a aquest moment és preocupant. De vostè, li demanarem, que sigui capaç de redreçar aquesta situació i aconseguir un millor equilibri.

Dits aquests elements estructurals, dues referències a elements de comportament. En primer lloc, una reflexió amb relació a tot això que en diem enginyeria financera, comptabilitat creativa; ha tingut diferents noms, però tots sabem a què ens referim. També ahir hi fèiem alguna referència, en parlar dels censos d'emfiteutics, en parlar del *confirming*, en parlar d'aquests elements. Nosaltres no discutirem si això és legal o no és legal, ens sembla que és totalment un error enfocar-ho des d'aquest punt de vista. Donem per suposat que les actuacions que fa el Govern tenen sempre un compliment de legalitat. Per tant, no li estem discutint –ni ho hem fet mai– la legalitat d'això, però sí que entenem que l'economia –i la hisenda pública– no és essencialment un procés formal; és, en la seva gran mesura, tot un element de realitat que hem de constatar.

Per tant, per molt camuflat que estigui l'endeutament, per molt que no formi part dels compromisos de convergència econòmica, per molt que diguem que no es tinguin en compte aquestes referències en el moment d'avaluar l'evolució de les magnituds amb relació a altres comunitats, sí que és cert que tots aquests elements d'endeutament, tots aquests elements de desequilibris financers, tenen finalment uns costos i representen una limitació de cara al futur. Per tant, més enllà d'això, que vostès ens hagin presentat la liquidació del 2000 dient: «No; és que tenim menys dèficit, perquè hem passat de 12.000 a 7.000 milions de pessetes.», és cert, els números que vostès han presentat en aquesta cambra diuen això, veurem després si la Sindicatura els ho confirma. Però també, nosaltres, de moment, l'anàlisi, la fem sobre els seus números i sobre les seves dades, ja veurem després si la Sindicatura els esmena la plana.

Però també ens hauran de contestar per què la variació d'actius financers ha passat de 8.000 a 20.000; per què l'any 2000 s'han gastat 18.000 milions de pessetes amb ampliacions de capital de les empreses públiques de la Generalitat; per què el Departament de Medi Ambient l'any 1997 va gastar 200 milions en ampliacions de capital; l'any 2000 n'ha gastat 7.000. És una manera de subvencionar les empreses que formen part del sector públic de la Generalitat, sense que això s'inclogui en el càlcul del dèficit. Bé, ens sembla bé de cara als documents administratius que vostès puguin fer, però, de cara a explicar la realitat de l'economia catalana, no és així. Vostès, l'any 2000, sumant dèficit més variació d'actius financers, han tingut pitjors resultats que els que van tindre l'any 1999. I això és així de clar. Per tant, la hisenda pública el 2000 ha anat pitjor que l'any 99.

Però, tornant a aquelles referències una mica més globals, que són les que també ens preocupen i perquè

voldria dir-les abans d'acabar, l'any 96 el conjunt de la despesa corrent no arribava al 88%, l'any 2000 ja passa del 89. O dit en els termes complementaris, l'any 96 més del 12% de la seva despesa, que ja era una ràtio baixa, però, en tot cas era més del 12%, la van destinar a despeses d'inversió, a despeses de capital per ser exactes; l'any 2000, a despeses de capital hi han destinat menys de l'11%. Per tant, han baixat en quatre anys un punt; un punt en el conjunt del pressupost de la Generalitat és molt fort. I podríem parlar aquí dels nivells d'execució del pressupost, i podríem parlar aquí d'un conjunt d'elements que conformen tot això.

Per tant, i en el darrer minut, senyor conseller, quina és des del nostre punt de vista... –i, en tot cas, si hi ha temps ho podem desenvolupar amb les rèpliques–, on està l'origen d'aquests problemes? N'hi ha, segurament, molts i molt diversos, però des del nostre punt de vista n'hi ha dos, d'importants. Un, que el model de finançament que hem tingut no ha donat els resultats comparables a altres magnituds que podia donar, i per tant, aquesta és una referència sobre quin nivell d'actuació en aquest moment pot ser feble, però sí que de cara al futur té una transcendència important. I la segona qüestió: vostès no controlen les seves despeses de funcionament. Seré més precís, fins a aquest moment el Govern no ha controlat les seves despeses corrents. Per tant, incidir en aquesta magnitud, des del nostre punt de vista, és important.

Si tinc temps, perquè vull ser respectuós...

El president

Senyor diputat, no li'n queda, de temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Em queden uns segons, no?

El president

No.

El Sr. Carnicer i Vidal

O ja m'he passat?

El president

Ni això.

El Sr. Carnicer i Vidal

No em queda ni això.

El president

No es preocupi que té un segon torn.

El Sr. Carnicer i Vidal

Feia la lectura inversa. Ho faré en el segon torn, però, per tant, senyor president, ens interessen els comentaris del conseller, tant amb relació a aquesta situació, però sobretot amb relació al seu capteniment per al futur.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intimitat del matí, i en la intimitat que tots els que estem aquí som gent que vam estar interessats pels temes econòmics i pels temes pressupostaris, i amb aquesta tranquil·litat i amb aquesta intimitat, m'agradarà enfocar aquesta interpellació, fer-la amb tot el respecte i tota la consideració, de cara al diputat que m'ha precedit, que ens coneixem de fa temps, però, ja que no hi ha tanta gent a la cambra, em permetreu que sigui una mica més sincer i més íntim, i us digui algunes coses, de les que jo veig, de les que heu escrit i heu comunicat als mitjans, i les que esteu sostenint.

Amb tot el respecte, crec que amb els deu minuts que dispo de aquest matí puc esmerçar pocs arguments i poques explicacions que siguin convívencs per a vostès. A més a més, ja renuncio de convèncer-los perquè ja veig que la mobilitat i la intencionalitat política que ha portat a fer aquest plantejament està determinada prèviament, i per tant, això respon a unes finalitats i a unes intencionalitats de generar una imatge i un missatge a l'opinió pública, i això, doncs, és la finalitat bàsica que ha tingut la roda de premsa que van fer vostès, comunicant les dades que han comunicat.

Per tant, ja renuncio a convèncer-los, però sí que els dic que em poso a la seva disposició per tenir la possibilitat a la Comissió d'hisenda, a la Comissió de pressupostos d'aquesta cambra, doncs, de poder tenir una compareixença amb tot detall, i poder, doncs, informar-los de totes les coses que tinguin interès, entorn de les finances de la Generalitat.

Jo conec fa temps el senyor Carnicer, em pensava que hi havia més rigor en l'anàlisi de les coses, jo el tinc per una persona seriosa, una persona amb intencionalitat seriosa, però li he de dir, amb tot l'afecte i tot el respecte, que la nota de premsa que van comunicar, vostès, als mitjans de comunicació, no és correcta, està plena d'imprecisions, de valoracions que no són correctes, de comparacions que no són correctes, i això, doncs, em va portar a fer aquelles declaracions que vaig dir, que aquí s'està, de fet, generant un procés d'imatge pública que no se sosté, i que les dades reals no se sostenen.

Però –ho repeteixo– amb deu minuts renuncio a la possibilitat de convèncer-lo a vostè, però deixi'm dir-li amb una mica més de detall, deixi'm dir-li que, analitzant el document que vostès van donar als mitjans de comunicació, que els han portat, també, a plantejar aquesta interpellació, doncs, hi han una sèrie d'aspectes que, des del rigor acadèmic, ja simplement des del rigor acadèmic, no se sostenen. Per exemple, vostès, en el primer punt, fan una sèrie de reflexions entorn del dèficit no financer. El dèficit no financer, avui, està pautat, analitzat per les normes bàsiques 7/95, que defineix la Unió Europea. Jo el convido que a partir d'ara el referent del nostre diàleg polític, entorn de la hisenda de la Generalitat, tingui com a marc les normes que avui regulen totes les administracions públiques a la

Unió Europea. Les normes 7, bàsiques, que defineixen els conceptes de dèficit no financer, és el que té en compte l'Administració central de l'Estat, és el que té en compte el Banc d'Espanya, és el que té en compte l'Administració de la Generalitat i és la que també tenen en compte totes les administracions, els ajuntaments, a tot l'Estat i a Catalunya.

Bé, doncs, amb aquestes normes i amb aquests criteris, els capítols 8 i 9, els capítols dels ingressos i les despeses financeres no s'hi comptabilitzen mai. I per què ho fan, vostès? Per què comptabilitzen en el seu punt, en què analitzen el dèficit del que són el capítol 8 i 9, d'ingressos i despeses financeres, quan tothom, els acords de Maastricht, les normes 7/95, el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, la Comissió de Política Fiscal i Financera, tothom –i el món acadèmic, tothom– no comptabilitza mai en el dèficit i en l'anàlisi del dèficit el no financer. Perquè en si mateix no té cap sentit. El dèficit de les administracions públiques és capítol 1 a capítol 7; i el 8 i el 9 són els mecanismes comptables que donen resposta a la situació de dèficit no financer que tenen les administracions públiques, perquè les amortitzacions o els ingressos financers són partides que desdibuixarien totalment la naturalesa econòmica i financera de les hisendes si s'incorporessin al càlcul del dèficit financer. Jo el convido que no ho faci més, perquè si no, evidentment, les dades que els surten són totalment equivocades. Però jo quan li dic això l'hi dic amb tot el respecte, no perquè jo no ho vulgui; és que dirigeixi's vostè a qui vulgui: ningú comptabilitza els capítols 8 i 9 en l'anàlisi de dèficit no financer.

Quan vostès parlen en el seu document i calculen el dèficit, no incorporen els organismes autònoms administratius. Sumi'ls. Si els sumés, veuria que tenen una situació –diguem-ne– positiva, doncs, hi ha superàvit; veurien que es corregeixen les dades que vostè dona. Se n'han oblidat. Clar, per això deia que aquí hi havia un cert error. Jo crec que quan vostès, en el capítol 2, diuen «enginyeria financera», bé, doncs, jo els he de dir que vostès comptabilitzen, sumen conceptes que no són sumables amb l'estricta ortodòxia de les anàlisis de les finances públiques. No es pot sumar el concepte del dèficit amb els conceptes de l'endeutament. Els elements que comptabilitzen l'endeutament no es poden agregar comptablement ni econòmicament amb el dèficit. Dèficit és una qüestió, endeutament n'és una altra. Per exemple, la variació d'actius financers amb el dèficit no es poden sumar, no és poden sumar, senyor Carnicer, això l'hi pot dir tothom, però vostès ho sumen intencionadament, amb la finalitat de buscar unes argumentacions que, realment, facin donar una imatge no real de la situació financera.

En el punt 3, en el model de finançament diu: «El model de finançament no funciona», i analitzen els ingressos, i fa l'anàlisi dels ingressos, els ingressos no financers. Bé, escolti'm, els ingressos no financers de la Generalitat de Catalunya, no és el model de finançament de la Generalitat. Al model de finançament de la Generalitat hi han uns aspectes que sí es recullen en els ingressos del pressupost, però no tots els ingressos no financers procedeixen del model de finançament de la

Generalitat, i això ho hauria de saber. És a dir, vostè distingeix entre el que són els tributs, els ingressos dels tributs propis i d'altres ingressos diferents, però ha de tenir en compte que quan hem d'analitzar com funciona el model de finançament de la Generalitat, s'ha de tenir en compte que hi han ingressos que no estan integrats dintre del que és el model de finançament de la Generalitat pública. Hi han molts conceptes, com són transferències finalistes, transferències que vénen de la Unió Europea, que no poden comptabilitzar-se en l'anàlisi agregada de l'evolució dels ingressos.

Si vostè agafa el model de finançament i el que determina els ingressos de la Generalitat de Catalunya, veurà que en els últims anys els ingressos corrents han anat creixent molt més que les despeses corrents, i el model, en els últims anys, en els últims cinc molt més que en els últims deu, però en els últims deu anys, els ingressos corrents derivats del model han anat evolucionant molt més que les despeses corrents. El que passa és que si això s'analitza de manera encoberta, integrant conceptes que no són al model de finançament de la Generalitat, doncs, surten les xifres que surten. Per exemple, jo crec que quan vostès analitzen «la despesa corrent està desbocada», i ho compara amb les inversions, i analitza l'evolució de les despeses corrents del pressupost de la Generalitat, és clar, jo, primer, el que li he de dir és que si analitza l'evolució de les despeses corrents, ha de tenir en compte que en els últims tres, quatre, cinc anys, la Generalitat ha anat integrant, cada cop més, noves competències. Noves competències intensives en despeses corrents. I aquesta és l'explicació que té l'evolució de les despeses corrents.

Però, si analitza l'evolució de les despeses corrents amb els ingressos corrents, veurà que any a any, hi portem set anys, fent un estalvi, un estalvi que és la diferència entre els ingressos corrents que han estat molt més per sobre de les despeses corrents anyals. Ara, per què creixen les despeses corrents de la Generalitat de Catalunya? Escolti'm, perquè hem anat integrant competències intensives en despesa corrent. Les més últimes són tot el tema de la policia. És que no saben que la policia genera cada any un desplegament creixent de despesa corrent? És que el desplegament del procés, doncs, l'ampliació del desplegament policíac, no saben vostès que comporta un creixement de les despeses corrents? No se'n recorden, que la Generalitat de Catalunya ha integrat competències en matèria judicial? Que no saben que hi han competències noves en polítiques actives d'ocupació? Etcètera. És clar, d'aquesta manera, quan s'analitzen les despeses, diu: «Les despeses corrents creixen un 29!» Bé, però és que tregui vostè les noves competències que s'han anat integrant aquí. Per tant, tot respon a un desdibuixar la realitat.

Una altra qüestió que li vull fer veure. No es poden comparar les despeses corrents amb les inversions. No es pot dir: «Les despeses corrents creixen molt, les inversions creixen menys.» Primer, l'anàlisi de les inversions s'ha de fer global; el que fa directament la Generalitat i el que vostè diu que s'està fent, que és a través d'empreses públiques de la Generalitat. La política d'inversions de la Generalitat està situada en dos contextos: la inversió directa i la inversió que fan les admi-

nistracions públiques, i s'ha de fer l'anàlisi global. Vostès aquí, quan compara despeses corrents amb inversions, només n'agafa una i de les altres se n'oblida, i quan ha de criticar el deute, critica el deute de tot. Això no és seriós, això no és sostenible.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, doncs, en aquesta primera intervenció i amb el temps que he tingut, vinc a dir-vos que això no s'aguanta. No s'aguanta, però no s'aguanta ni acadèmicament. I en la segona intervenció us explicaré què passa amb l'endeutament de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, deixem-nos d'endevinar els processos d'intenció de cada u i, en tot cas, atenguem-nos a les coses que ens diuen en aquesta tribuna. Jo li havia fet una petició; a partir d'una anàlisi que era la nostra, que vostè no tenia per què assumir, evidentment, li havia fet una petició de quins eren els seus processos de capteniment. No n'ha contestat ni una paraula. Pot ser una tàctica parlamentària, que no ho entenc. Vostè podrà parlar després, i jo no els hi podré rebatre, aquests compromisos o les seves intencions. En tot cas, vostè s'ha dedicat a fer quelcom inusual: a parlar del nostre document, a parlar de les referències que hem fet nosaltres, de l'anàlisi que hem fet nosaltres sobre la situació econòmica de la Generalitat. Bé, ja és alguna cosa, ja està bé que comencem a tindre un diàleg sobre –també– les propostes que fem nosaltres en lloc de fer-lo sobre les propostes que fa vostè. Bé. En tot cas, vostè sabrà per què ho fa.

Amb tot, deixi'm recalcar que no ha contradit cap de les dades que surten al document. Ha contradit interpretacions, ha contradit valoracions que es puguin fer, cosa que és normal, però cap, ni una de les dades que hi ha en el document, perquè les dades estan exactament les que surten del seu estat d'execució. No hi ha ni una diferència. Ha insistit molt en el tema del capítol 8, i jo estaria d'acord amb la seva interpretació si no fos perquè vostès fan un ús inadequat del capítol 8. Vostès utilitzen el capítol 8 per fer coses que s'haurien de fer pel capítol 7. Vostès fan transferències a les seves empreses des d'ampliacions de capital quan això s'hauria de fer pel capítol 7, de transferències de capital, o pel capítol 4, de transferències corrents. Per això hem de sumar el capítol 8, honorable conseller, per això l'hem de sumar; perquè vostès no l'estan utilitzant adequadament; és un d'aquests mecanismes d'enginyeria comptable. Per tant, el tema té una preocupació formal, jo ho entenc; vostès ho fan i així queden bé amb els organismes de control que corresponguin, i això em sembla bé. Però, al final, la quadratura del cercle és l'endeutament.

Si vostès tenen dèficit, sigui pel 7, sigui pel 8, sigui pel capítol que vostès vulguin, i no tenen amb què pagar-lo, al final només hi ha una manera, és endeutar-se. I és per això que l'anàlisi final de tot, per veure què és el que és cert i el que no és cert del que vostès diuen, és mirar l'endeutament. I vostès amb l'endeutament estan fracassant. A vostès l'endeutament se'ls està incrementant de forma important. Vostès s'estan endeutant de forma directa, indirecta, deixant factures al calaix, fent *confirming*, censos emfitèutics, tot un munt de fórmules, que em sembla bé que si això els serveix per tancar algun element administratiu, doncs, ja està bé que ho facin, però, en qualsevol cas, en aquest Parlament ens han d'explicar la veritat. I explicar la veritat vol dir que a vostès l'endeutament els continua creixent, i que és finalment la darrera de les fórmules que ens permet veure si tot el que vostès diuen aquí és veritat, o no és tota la veritat. I la impressió, sempre, que tenim és que no ens diuen tota la veritat, que intenta presentar uns números amb un cert maquillatge perquè això els va bé, però que després, quan vas als balanços i veus els resultats finals, vostès, per pagar el que estan gastant, s'han d'endeutar de forma més important.

Senyor conseller, ja sabem això dels Mossos d'Esquadra, i que és una despesa important, però també vostè ha de dir que els Mossos d'Esquadra es financen amb un conveni i que van a banda. Els Mossos d'Esquadra tenen un conveni que no està en el model de finançament, que va a part i que, per tant, no em barregi coses que no té sentit barrejar-les.

Li he explicat, i com que no he tingut temps i ara també em queda un minut, també serà poc, però en tot cas he d'incidir. El model de finançament. Miri, està molt clar, que el que menys ha crescut dels ingressos de la Generalitat per grans capítols és el que correspon al model de finançament, IRPF i PIE. Els tributs propis han anat més forts, fins i tot les transferències de Sanitat han crescut més, a taxes més elevades. L'IRPF és el concepte que ha crescut una taxa més baixa. Per tant, aquest és el seu fracàs, el fracàs d'un model de finançament que no ha donat els resultats que vostès volien. Per tant, això què és? Diuen: «Miri, això és que es van equivocar en la negociació» i, en tot cas, el que ha de ser és una referència important per al que estan negociant en aquest moment. I les despeses corrents. Miri, és clar, és que les despeses corrents a vostès els han crescut un 30%, la despesa corrent, en quatre anys, i la despesa d'inversió ha crescut un 15%. Aquesta és la distribució lògica? Un 30% la despesa corrent, un 15% les despeses d'inversió? Ens sembla que no és la distribució lògica.

He intentat fer això per rebatre alguna de les dades que vostè ha posat sobre la taula, però –ho repeteixo– l'important en aquesta interpellació, honorable conseller, i sobretot de cara a la Moció que nosaltres volem presentar pel proper Ple, és que vostè ens expliqui què vol fer. Jo he dit també, com vostè deia, jo ja accepto que vostè no accepti el que nosaltres diem. Ho entenc, forma part de la lògica política, però digui'ns què vol fer...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

...perquè, si no, en la nostra Moció no podem tindre en compte els seus propòsits i saber si els podem recolzar o no.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, espero que tinguem més oportunitats per poder tenir, doncs, la possibilitat d'explicar el que volem fer. Amb els minuts que tenim, clar, penso que tenim poc temps.

Jo els vull dir que en tot el tema de l'endeutament jo no acabo d'entendre la posició que adopta el Partit Socialista de Catalunya, entorn del tema de l'endeutament, amb franquesa; mai l'he entesa, fins i tot, quan no era conseller d'Economia i Finances; mai l'he entesa, amb tot el respecte i –repeteixo– amb la intimitat d'aquest matí i amb la meva més bona intencionalitat...

El president

Cada vegada n'hi ha menys, d'intimitat, conseller. *(Rialles.)*

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president, però... Els he de dir que la situació de l'endeutament de la Generalitat és perfectament sostenible, perfectament sostenible dintre de la hisenda pública de la Generalitat; perfectament sostenible. Si atenem les xifres i les dades que avui tenim, i existim... Per cert, li he de dir que en els seus números, en els números que vostès donen a l'Administració i que dona a l'opinió pública, l'endeutament –any 98, 1,3 bilions; any 2000, 1,3–, als seus números, és seguit; escolti'm, no creix. I vostè, aquí, diu: «Estan desbocant l'endeutament.» Als seus números –als seus–, escolti'm. I és que, en el fons, vostès estan utilitzant en tot moment un argument polític que no se sosté financerament i comptablement.

A veure, l'endeutament de la Generalitat –1,3 bilions– és perfectament sostenible dintre del pressupost de la Generalitat i dintre de l'economia catalana, i és una de les administracions que té un pes relatiu de l'endeutament més sostenible de totes les administracions públiques a l'Estat. Concretament, sap el què representa, en aquests moments, la despesa financera sobre el que és l'endeutament de tota la Generalitat? El que representa pagar aquest endeutament sap quin pes és? És el 5,3%; el que ens costa a la Generalitat en el pressupost anyal de finançament d'aquest endeutament «tan desbocat», és el 5,3%. Sap què representa sobre els ingressos totals del pressupost, el cost financer d'aquest endeutament? El 3,5%; el 3,5% de tots els ingressos de la Generalitat de Catalunya és el que pesa, l'endeutament que tenim.

No sé si vostè s'està pagant un pis, i si vostè s'ha endeutat per fer algun crèdit; el 3% del seu sou de dipu-

tat que vagi destinat a finançar una inversió de capital, escolti'm, és perfectament sostenible. Si analitzem això, en termes d'economia catalana, el que pesa, l'endeutament «tan desbocat» de la Generalitat de Catalunya, és el 8%, senyors diputats.

Sap què diu la Unió Europea sobre l'endeutament en els estats membres? Que el límit màxim d'endeutament que els estats han de suportar dintre de les seves economies és el 60% del PIB. La Generalitat –i Catalunya–, la seva Administració pública té un 8% del PIB. Sap quin és l'endeutament que té l'Administració central de l'Estat? L'Administració central de l'Estat té el 60% del PIB espanyol, i la Generalitat és el 8% del PIB català.

Veig que el senyor Nadal em diu coses. Sap, senyor Nadal –estic segur que sí–, sap que li representa, en el seu pressupost del seu Ajuntament, el seu endeutament? Menys el nostre que el seu –menys el nostre que el seu–; el seu pesa un 3,8, el nostre un 3,5. Per què el seu és bo i el meu és dolent? Per què? *(Veus de fons.)* És a dir, nosaltres, paguem tard i malament? *(Remor de veus.)*

El president

Perdó, perdó, senyors diputats... *(Veus de fons.)* No, senyor diputat.

El conseller d'Economia i Finances

Sap què paguem, nosaltres, a la farmàcia? A trenta-cinc dies. És tard, pagar la farmàcia a trenta-cinc dies, senyor Nadal? És tard, pagar els concerts a setanta-cinc dies? És tard, pagar els proveïdors a cent-vint dies?

Escolti, jo el que els vull dir és que, quan parlem de l'endeutament, i parlem de l'endeutament de la Generalitat, pocs tòpics hi ha. Jo els demano lleialtat institucional, ja no de posició de partit: lleialtat institucional.

És bo, que l'Ajuntament de Barcelona, senyor Pasqual Maragall, s'hagués endeutat per afrontar tot el procés dels Jocs Olímpics? Va ser bo, fer-ho així? Va ser bo? L'Ajuntament, avui, té un pes relatiu de la despesa financera, de tot l'endeutament que va aportar, quatre vegades més gran que el pes relatiu que té la Generalitat. I escolteu, poca broma, i més amb l'endeutament; l'endeutament que té avui la Generalitat de Catalunya és un endeutament perfectament sostenible i ho sap tothom.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Tothom ho sap; ara, vostès no ho volen entendre, i és perquè té finalitat política, això. Digui'm, senyor president...

El president

Ha acabat el seu temps ja fa una mica. *(Veus de fons.)* Un segon. *(Pausa.)* Ha demanat la paraula..., crec que hi renuncia... No? *(Veus de fons.)* Doncs, per un minut, té la paraula, el senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. M'excuso per la meva intervenció en directe i sense micro.

El president

Li agraeixo les excuses.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

I sense haver-me donat, vostè, la paraula. Però, quan el conseller, d'una forma tan directa, i vista la gesticulació en la cambra, posa els ajuntaments com a referència... Si tot és tan sostenible, si l'endeutament és tan bo, si com a mètode és tan acceptable, quina necessitat té, el Govern de la Generalitat, amb un percentatge d'endeutament tan baix i tan –obro cometes– «sostenible», de forçar en la major part dels ajuntaments de Catalunya a acceptar crèdits de l'Institut Català de Finances per pagar les subvencions que el mateix Govern de la Generalitat dona als ajuntaments i no és capaç de pagar d'una forma directa? És a dir, si un ajuntament vol un CAP, si un ajuntament vol un IES, si un ajuntament vol un CEIP...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Trenta segons.

El president

És molt.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Si un ajuntament vol tot això, com que no tenen capacitat d'endeutament, li diuen: «Endeuta't, tu, que ja t'ho pagaré en deu anys.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.)* Un segon... *(Pausa.)* El senyor Martí Carnicer té la paraula per un minut.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, només per aclarir unes dades que ha fet servir l'honorable conseller. Perquè ha ensenyat un paper –que és aquest–, que és el paper que vam difondre nosaltres als mitjans de comunicació, dient: «Les seves xifres diuen d'1 bilió, tres-centes a 1 bilió, tres-centes.» És cert que en un paper nostre hi ha aquesta xifra, però aquestes xifres, les llegendes diuen: «Són les dades del Govern.», no són les nostres dades; les nostres dades estan en un quadre superior i parlen d'1 bilió i mig a 2 bilions, 100.000 milions.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té un minut. *(Veus de fons.)* Té la targeta posada? *(Veus de fons.)* No li funciona...

El conseller d'Economia i Finances

Com pot veure, no tinc pràctica, encara, de posar la targeta.

El president

De posar la targeta, només; veig que no hi té pràctica. *(Rialles.)*

El conseller d'Economia i Finances

Simplement dir-li al senyor Nadal que no tinc temps, ara, d'explicar-li què passa ara en el món dels ajuntaments, però segurament els ajuntaments de Catalunya estan fent el mateix que està fent la Generalitat de Catalunya, que és procedir a fer inversió pública amb un cert grau d'endeutament, i no és dolent. No és dolent que, atès que l'endeutament ens costa en aquests moments, en termes relatius, un 3,5% en el nostre pressupost –que vol dir que, a cada pesseta que nosaltres ens gastem en cost financer, n'hi ha vint que podem invertir per al país–, per tant, tenim una certa obligació que, si aquest any –i l'any que ve i l'altre–, en l'etapa que ens trobem, s'han de promoure inversions per preparar el país en els nous temps que ens vénen, és més eficaç i eficient que ens endeutem per accelerar aquesta actuació pública, els ajuntaments i l'Administració de la Generalitat, perquè cada pesseta que ens gastem en cost financer, són vint pessetes que invertim en la societat. Per tant, no és dolent, abandonin vostès l'argumentació de l'endeutament, perquè no és sostenible ni tampoc va amb els temps que ens toca. És més, vostès quan van estar governant la van executar i tot Europa l'està executant.

Jo els convido que tota inversió pública i l'obra civil que es faci des de Catalunya per la Generalitat i pels ajuntaments ja es financi en la vida activa d'aquestes infraestructures, a deu, quinze, vint anys.

El president

Senyor conseller..

El conseller d'Economia i Finances

Això és el que hem de fer.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica (tram. 300-00351/06)

La següent interpellació, la formula, al Consell Executiu, l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, sobre

la política energètica, i l'adreça al senyor conseller Antoni Subirà.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, bé, sembla que aquest matí hem començat amb un cert to intimista que, encara que ara parlarem de quilowatts –no parlarem de deute–, intentaré mantenir.

Parlarem de política energètica. Vostè sap, senyor conseller, que el nostre Grup ha portat diverses vegades, tant en ple com en comissió, la nostra preocupació per la situació en general del tema energètic i, de manera específica, pels problemes del sector elèctric. Nosaltres hem vingut denunciant la falta d'una política energètica que es manifesta en diverses qüestions, com els creixents costums de productes derivats del petroli, en un model de transport determinat; que la xarxa de gas natural encara no arriba a nuclis importants de la població de Catalunya; la falta d'una política decidida en el foment d'energies renovables; els mateixos problemes elèctrics que ara parlarem. En definitiva, espero que, d'això, tindrem l'oportunitat de parlar-ne extensament i de debatre-ho quan vostès presentin finalment el Pla energètic de Catalunya, que vostè va anunciar el mes de juny i que m'agradaria que ho pogués confirmar.

En la meua intervenció, però, com deia, em centraré en el sector elèctric. En tot cas, potser sí que m'agradaria que fes una breu referència a la situació del gas natural, a les perspectives d'inversió, perquè hi han informacions alarmants en aquest sentit. És a dir, les previsions d'inversió que anaven fins al 2002, en l'extensió de la xarxa de gas natural, es compliran, senyor conseller? I aquesta és l'única referència que faré al gas natural.

Parlem de l'energia elèctrica. Ja ho hem dit moltes vegades, el model de liberalització contemplat en la Llei elèctrica del 97 i la seva aplicació, juntament amb la falta d'iniciativa del Govern, ens han situat en una posició difícil que ens obligarà, a tots, ara i en el futur, a fer un esforç per superar aquesta situació. Intentaré resumir-ho en deu punts i, després, em centraré en algun d'ells.

Primer punt: Situació de monopoli del grup Endesa a Catalunya, des de fa uns anys, en generació, distribució i, ara, també, en comercialització; i això és un problema. Segon: Manca de qualitat del subministrament i falta d'un sistema de qualitat auditable; no ens podem fiar de les dades, senyor conseller, després en parlarem. Tercer: Fort ritme d'increment del consum, agreujat per la falta de polítiques d'estalvi i de gestió de la demanda. Quart punt: Poc pes de les energies renovables. Cinquè: Fort pes de l'energia nuclear; un 70%. Sisè: Generació en grans unitats separades de les zones del consum; aquest és un problema estructural molt important que patirem durant els propers anys. Setè: Forta contestació social, les noves línies d'alta tensió. Vuitè: Estructura de la xarxa d'alta i mitja tensió en antena; és a dir, que no tenim una estructura mallada, tenim un problema estructural de la xarxa –com vostè sap, per altra banda, perquè n'hem parlat altres vegades–, i un nombre significatiu d'aquesta xarxa àrea està en zones urbanes

amb problemes de risc per a la salut de les persones. Novè: Dependència de l'exterior en hores puntes amb poques línies d'interconnexió. Desè: Manca de lideratge en la política energètica del Govern de la Generalitat.

Dividiré la meua intervenció i les meves propostes en el torn de rèplica en cinc apartats. Primer; estalvi i evolució del consum; després parlarem de necessitats, de noves centrals de generació, energies renovables i cogeneració, xarxa de transport i distribució i qualitat.

Consum i estalvi energètic. El consum elèctric s'ha disparat, sobretot, durant els dos últims anys, 6-7% –acumulatiu, evidentment. el Govern central i les empreses elèctriques varen eliminar irresponsablement un fons de gestió de la demanda que servia per esmorteir, per limitar aquest creixement del consum, i no és casualitat que a partir d'aquesta eliminació s'hagi disparat aquest consum. I aquesta és una font de problemes important. El Govern de la Generalitat ha anat reduint sistemàticament, al llarg dels darrers anys –això és una dada objectiva– els recursos destinats a fomentar l'estalvi i no s'ha preocupat de dedicar recursos a l'educació energètica. Tenim un problema de falta d'educació energètica, hem de canviar la cultura dels usos de l'energia elèctrica que fem tots, la població catalana, tots, i això s'ha de fer des del Govern. Per altra banda, l'actual sistema tarifari i el model de desenvolupament econòmic dominant fomenten el consum.

Noves centrals de generació. La comissió d'experts ens diuen que d'aquí al 2010 faltaran entre sis i set grups de 400 megawatts, això pressuposa un increment de la demanda del 43%, exactament. Entre parèntesis, si es mantingués la tendència actual el creixement seria d'un 80%, seria autènticament insostenible. Nosaltres ens creiem aquesta hipòtesi, aquest escenari, és un dels quatre escenaris, el mig-alt, però el que demanem és que es faci un seguiment acurat de com està evolucionant per veure si es confirma aquest escenari o no es confirma. Perquè si es confirma tindrem problemes, però si no es confirmés a l'alça tindriem gravíssims problemes. Un país modern en temes de generació fa dues coses, assegurar a la població el subministrament, i això ho ha de dir d'una manera molt clara i contundent, però, en segon lloc, definir un model de generació, tecnologies, ubicacions, dimensions, i explicar-lo als operadors perquè tinguin un marc d'operació raonable, no es trobin amb sorpreses quan suposadament se'ls ha autoritzar una central i després resulta que no és possible aquesta central per diverses raons.

Vostès reben propostes d'Enron a Móra, de RWE als polígons de Tarragona o de Gas Natural al Besòs, tres situacions i tres models absolutament diferents, i vostès les accepten totes, accepten, fins i tot, un monstre de quatre grups, 1.600 megawatts, a més de cent quilòmetres de Barcelona, en una zona que ha fet una aposta de model econòmic basat en una agricultura de qualitat, al costat de la central, molt proper a la central, i vostès també accepten això, per falta de model. Quin és el model de generació d'energia elèctrica a Catalunya? Perquè nosaltres el volem saber, perquè nosaltres no podem acceptar totes les propostes d'inversió que ens vénen, legítimes des del punt de vista de rendibilitat o

de criteris tècnics i econòmics, però nosaltres hem de tenir un model i hem de dir-los sí o no, per això, per això, per això. Nosaltres ho hem dit, nosaltres estem en contra de models concentrats de generació allunyats del consum i ens agradaria que el Govern digués el mateix; nosaltres apostem per models descentralitzats, acostats al consum en petites unitats, i la tecnologia de cogeneració, com vostè sap, això ho permet.

Energies renovables i noves centrals de cogeneració. La Llei elèctrica es refereix a dos tipus de centrals: les de règim ordinari, que són les que tots coneixem, les tradicionals, i les de règim especial. A aquestes darreres, el legislador, d'una forma intel·ligent, els va dotar d'unes primes perquè fossin possibles, perquè, si no, econòmicament no eren viables. Aquestes primes estan en crisi i, per tant, està en crisi tot el model de règim especial. Les renovables són l'eòlica, la fotovoltaica, la biomassa, etcètera; la cogeneració són aquestes centrals distribuïdes entre les indústries que el que fan és aprofitar la calor residual, en definitiva, racionalitzar la generació energètica i distribuir-la en el territori, per tant, és un model que està d'acord amb aquest model que acabo de definir, petites unitats properes al consum.

La comissió d'experts ens diu, o ens recomana: «A Catalunya es podrien generar els propers anys 1.000 megawatts eòlics» –nosaltres pensem que es queden curts, amb el senyor Boada n'hem parlat de vegades– «i 500 megawatts de cogeneració.» És a dir, incrementaríem el 50% la cogeneració; això representa, també, un ingrés per a les indústries, com sabem. Ara bé, tenim problemes: incapacitat del Govern de pactar al Parlament un pla de parcs eòlics; problema d'estabilitat de les primes. A Catalunya fa vint anys que mesurem el vent, vint anys, i estem a la cua en potencial de generació de..., no en potencial, en centrals, en parcs eòlics, estem a la cua d'Espanya. Navarra, Galícia, etcètera, ens han passat a davant.

Finalment, xarxes de transport... Això és vermell, ja, senyor president. Ja he acabat? Ja se m'ha acabat el temps?

El president

Té catorze segons.

El Sr. Barceló i Roca

Tinc catorze segons, gràcies. Xarxes de transport i distribució –tenim problemes; en el torn de rèplica els explicaré– i, finalment, els sistemes de qualitat del servei, que n'hem parlat reiteradament, però que, en tot cas, hi insistiré en el meu torn de rèplica.

En definitiva, senyor conseller, jo penso ha arribat l'hora d'actuar; ens agradaria que en el seu torn d'intervenció ens expliqués com pensa actuar el Govern, promovent l'estalvi, assegurant el subministrament, promovent energies renovables, reforçant la xarxa de transport i distribució i assegurant la qualitat del servei.

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar.

El Sr. Barceló i Roca

I acabo. Senyor conseller, m'agradaria que en la seva intervenció fos capaç de concretar què pensa fer el Govern en tots aquests temes. Gràcies, i en el torn de rèplica ja hi insistiré.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Bé, no faré cap al·lusió a l'intimisme, malgrat que el senyor diputat que acaba d'intervenir m'ha obsequiat amb recomanacions sobre el que hauria de fer jo, ara, cosa que també està molt bé i és d'agrair, però em permetrà que li faci cas si em convé.

Jo sóc més ingenu que el meu col·lega que m'ha precedit, perquè no renuncio a convèncer-lo. Al que sí que renuncio és que ho digui, però convèncer-lo, no. I no renuncio a convèncer-lo, perquè vostè hi entén, d'això, de l'energia...

El president

Senyor conseller, els ingenus són aquells que no ho saben que ho són.

El conseller d'Indústria Comerç i Turisme

Com quasi sempre. Molt bé, a veure, senyor diputat, vostè en dir-me el que vostè creu que hauríem de fer i donar-me recomanacions, ha reproduït exactament quina ha estat la trajectòria en temes energètics del meu Departament des que en sóc el responsable, però ho ha reproduït dient-me que teníem de fer allò que fem i allò que hem fet, i d'una manera francament bona. Home, jo no m'atreveixo tampoc a dir que vostè hauria d'estar d'acord al cent per cent en tot –en el seu punt intern, eh?, no cal que ho digui–, perquè, probablement, molt probablement, vaja, amb tota seguretat no les hem encertat totes.

Per exemple, vostè em diu: «Haurien de fomentar l'estalvi energètic.» Li enviaré totes les memòries, que són molt objectives i, a més a més, són molt comprovables, de l'institut Català de l'Energia, que va ser la primera Llei que vaig presentar com a conseller en aquest Parlament, ara deu fer onze anys, aproximadament. L'Institut Català de l'Energia ha tingut, té una trajectòria brillant; ho dic així, una mica en veu baixa, perquè després vostè no –diguem-ne– s'exciti massa respecte a aquest tema, però una trajectòria brillant avalada, a més a més, per la col·laboració oberta, franca, positiva de tot un seguit d'agències energètiques d'altres països del nostre entorn socioeconòmic, que respecten moltíssim l'actuació de l'Institut.

Jo he donat diverses vegades les dades de l'evolució de la intensitat energètica de la nostra economia, que és una bona manera de mesurar l'estalvi energètic, i no els

ho repetiré, perquè, a més a més, deuen constar en no sé quants diaris de sessions. Però moltes de les coses que vostè ha dit les ha impulsat d'una manera molt decisiva l'Institut. Per exemple, agafem la cogeneració. Home, en aquesta casa hem estat acusats de vegades de promoure massa la cogeneració, imagini's! No per vostè. En aquests moments tenim una potència instal·lada en cogeneracions en el conjunt de Catalunya que supera els 1.000 megawatts; vol dir que hem sigut capaços de generar electricitat distribuïda en el territori, per tant, millorant l'equilibri de la xarxa, disminuint la pressió sobre la xarxa per un muntant molt similar a una central nuclear.

Perquè vostè, senyor diputat, que és dels que entén per formació prèvia la diferència entre potència i energia, sap, a més a més, que aquests 1.000 megawatts de potència instal·lada aporten una quantitat d'energia al sistema anualment que pot ser –insisteixo– molt similar a una central nuclear degut a les hores d'operació d'aquestes instal·lacions de cicle combinat, amb un augment d'eficiència notable i, per tant, amb unes conseqüències mediambientals enormement positives, perquè si aquesta energia s'hagués hagut de produir d'una altra manera, que no hauria pogut ser donades les nostres característiques hidràuliques, o que no hauria pogut ser nuclear per raons òbvies, hauria hagut de ser generada en aquests deu anys passats per mètodes menys eficients d'origen tèrmic, i mètodes menys eficients d'origen tèrmic haurien volgut dir molta més generació de gasos d'efecte hivernacle. Aquest és un raonament diàfan i si vostè mira l'aportació de la cogeneració en el nostre sistema energètic veurà que és molt superior a la resta de l'Estat espanyol i situada a un nivell perfectament comparable amb els millors països europeus en aquest sentit.

Diu: «Cicles combinats, on els hem de posar?» Desgraciadament, tenim una geografia que no permet gaires floritures en aquest sentit, perquè vostè coneix perfectament quins són els requisits d'una central de cicle combinat quant a les característiques d'allà on es pot instal·lar. Una central de cicle combinat només es pot instal·lar en un lloc on hi hagi, per començar, la possibilitat de refrigeració; i això només pot ser on hi ha masses d'aigua importants, és a dir, a la costa o bé a la vora d'un riu amb suficient cabal, i a Catalunya només n'hi ha un, d'aquestes característiques. Per tant, primera restricció. Segona restricció; que tingui accés a xarxa. Totes les ubicacions que vostè ha esmentat, les que ha acceptat i la que rebutjava, tenen aquestes dues característiques, tenen accés a xarxa preexistent.

Aquestes són condicions necessàries. Una altra condició necessària: que tingui fàcil accés al gas, que és el combustible que s'utilitza; tercera condició necessària, que compleixen totes les ubicacions que vostè ha esmentat. Quarta condició convenient –no necessària, convenient–: que estigui relativament a prop dels centres de consum per una raó d'una obvietat total, que és per la minimització de les pressions sobre la xarxa de transport. Bé, i aquesta, aquesta darrera la compleixen, de les que vostè ha dit, les del Besòs, les del polígon químic de Tarragona, però no d'una manera específica la de Vandellòs, que també s'ha posat sobre la taula per part de vostè; però, en canvi, la de

Vandellòs té un magnífic accés a una magnífica xarxa preexistent de transport.

No es poden fer tantes meravelles, senyor diputat, i vostè concretament, en els dies subsegüents, quan aquest debat estava especialment en els mitjans, home!, va dir una cosa, va fer una proposta que no tenia ni cap ni peus en aquest sentit, no? Va dir: «Perquè no es potencia una central d'aquestes característiques a Cercs?» Cercs no té ni suficient xarxa d'evacuació, ni fàcil accés al gas, ni –condició necessària fonamental– capacitat de refrigeració adequada. I, per tant, és molt fàcil patinar. No li ho recrimino, perquè, diguem-ne, «en el fragor de la batalla» pot passar això, oi? Home!, però el Govern sí que no s'ho pot permetre, una patinada d'aquest tipus. Per tant, no hem fet cap autorització prèvia que no respongui a aquests criteris que he dit abans, que són criteris de necessitat i conveniència, totes dues coses.

Bé. Vostè també m'ha anunciat unes coses de les quals parlarà després. Diu: «En el torn de rèplica...» –abans de saber què li diré, ho diu– «en el torn de rèplica li parlaré d'això, d'això i d'això altre.» Bé. Jo també algunes de les coses que li volia dir les hi hauré de dir en el torn de rèplica.

Escolti, educació energètica. No fa gaires dies hem acabat, i es comencen a utilitzar en el sistema educatiu, un conjunt de materials relacionats precisament amb l'energia i amb el bon ús de l'energia, que, en ésser coneguts, se'ns han demanat per ser utilitzats en el seu sistema, per exemple, pel Govern balear. I el Govern balear és un govern que té un color polític proper a vostès, i que els volen utilitzar perquè diuen que són d'un excel·lent contingut i d'un elevat grau, diguem-ne, de correcció pedagògica per a aquesta finalitat. I el mateix està passant amb aquests materials per part d'altres comunitats que requeriran traducció. Però estem encantats de la vida que passi això. I aquest és un tema del qual ens venim preocupant des de fa molts i molts anys, i que hi actuem.

Deixi'm referir-me només amb els segons que em queden –i després a la rèplica ja li diré allò altre– al tema de les previsions de la demanda. Efectivament hem tingut uns dos exercicis d'un elevat creixement del consum que jo no atribueixo al que vostè diu –després, si de cas, li ho explicaré amb més detall–, vostè ho ha atribuït a l'eliminació de les ajudes per gestió de la demanda, o de les partides per gestió de la demanda, però jo ho atribueixo al creixement econòmic espectacular durant aquests darrers dos anys. De tota manera, continuo pensant que l'escenari més probable i, per tant, aquell que ens ha de servir per planificar, és el mig alt. I, la veritat, és que jo no crec que durant deu anys es mantinguin creixements de l'economia que siguin capaços de generar creixements de la demanda elèctrica d'un 6% o un 7%. Això seria –ho crec– absolutament fora de lloc, des del punt de vista econòmic. Per tant, les previsions que hem fet com a base –ho crec– són les correctes i les bones.

I, efectivament, senyor president, tal com ha dit el diputat, d'aquest tema en continuarem parlant durant molts mesos. És un tema bàsic. I, en la mateixa Comis-

sió d'Indústria, en podrem parlar quan presenti, efectivament, el Pla de l'Energia 2010 que serà en els propers mesos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Arriba el desitjat torn de rèplica.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo li he dit que en el torn de rèplica continuaria la part que no havia tingut temps de fer, no que li prejudicaria el que vostè havia dit.

A veure, jo intento –i vostè ho sap amb els llargs debats que hem tingut en la Comissió i en el Ple i que espero que tindrem– conservar no la ingenuïtat, que vostè diu, sinó la serietat de dir les coses com són, tant si agraden com si no. I vostè sap que nosaltres fem una anàlisi rigorosa de tot el que afecta el Departament d'Indústria.

Nosaltres, per exemple, hem estudiat a fons el Laboratori General d'Assaig i hem dit: «En els darrers anys el Laboratori General d'Assaig ha millorat.» I això ho hem dit. I amb la mateixa contundència diem: «No veiem una política energètica, concretament elèctrica, que correspongui als reptes i als problemes importants que té avui el sistema elèctric català.» Per tant, no ingenuïtat, rigor, serietat, anàlisi de les coses que fan, i posar de manifest aquelles que fan malament. I posar de manifest, en aquest cas, un problema greu que té la societat catalana, que té Catalunya i que té l'economia catalana i que pot actuar de coll d'ampolla important en el seu procés de desenvolupament en els propers anys.

Estalvi energètic. Jo no li he parlat de l'Icaen. Jo no li he dit que l'Icaen no fes bé la seva funció. L'Icaen té magnífics professionals que ho han demostrat. Jo li dic que el Govern ha reduït sistemàticament els pressupostos destinats a estalvi energètic durant els darrers anys en un moment en què s'estava disparant el consum. I això li he dit, exactament; per tant, no modifiqui les meves paraules, perquè, a més, ho he dit altres vegades: l'Icaen és un instrument magnífic, se li ha de donar recursos perquè faci la seva funció, perquè hi ha capacitat per fer-la i, a més, ho han demostrat.

Preparar programes d'educació energètica. Vostè ara ens anuncia uns magnífics materials; no els coneixem, deuen ser tan recents que encara no els coneixem. Aquest país ha iniciat una política d'educació ambiental, i en som crítics sobre com s'està fent, però és que la política d'educació energètica no s'ha iniciat, senyor conseller, són materials recents dels quals ens està parlant. Els alumnes, a l'escola, no els veuen; els meus fills no els han vist, els ho he preguntat.

Vostès han de negociar amb el Govern de l'Estat el restabliment d'un fons destinat a la gestió de la demanda. Va ser una greu irresponsabilitat, en un context com el que estem, eliminar aquest fons; com van eliminar, per altra banda, el fons de recerca i desenvolupament. En els darrers anys, s'han eliminat fons fonamentals per al

futur energètic d'aquest país, i no coneixem que el Govern de la Generalitat hagi manifestat el seu desacord. En tot cas, vostè treia importància al tema; per nosaltres, té una gran importància, perquè, què vol dir racionalitzar el consum? Vol dir fomentar l'ús d'electrodomèstics de baix consum. Vol dir fomentar un ús racional de l'energia elèctrica, i s'utilitzaran millor o pitjor, però hi havia uns recursos, hi havia una actuació que segurament era millorable.

Amb noves centrals de generació..., jo no li he parlat de Vandellòs, senyor conseller. A vostè l'han traït el pensament i les intencions. En tot cas, m'agradaria que ens expliqués què pensa fer amb Vandellòs, perquè jo no n'he parlat, eh? En tot cas, aprofitant l'oportunitat, li demano que ens expliqui què pensa fer el Departament amb Vandellòs, perquè nosaltres no tenim perquè saber-ho.

Li vaig parlar de Cercs perquè hi ha una demanda concreta del territori de Cercs i una preocupació pel tancament d'aquella central. I aquest territori i aquestes persones veurien amb satisfacció un projecte que mantingués els llocs de treball sense augmentar l'impacte ambiental, evidentment amb un grup molt reduït i que, per tant, els problemes de refrigeració serien limitats. I, potser gràcies a això aconseguiríem que el gas natural arribés allà dalt, senyor conseller; perquè aprofitant aquest projecte aconseguiríem gasificar aquesta zona que aniria molt bé. O sigui que no és exactament com vostè ho ha dit. I se'm va tirant el temps a sobre...

Voldria dedicar uns breus moments a les xarxes de transport i de distribució. Necessitem, tenim un conflicte i un problema molt gran amb la xarxa de distribució que segurament aquest país necessita. I, si no ho plantejem amb termes d'elaborar un pla de reordenació de línies que, per exemple, en deu anys es plantegi la reducció del total de línies, aconseguir que aquestes línies estiguin mallades i explicar a la població que, potser, haurem de suportar la incomoditat d'alguna línia, però que en conjunt el saldo serà una millor xarxa i una reducció de l'impacte ambiental, si no som capaços de fer tot això simultàniament, no tindrem una línia a les Garrotxes, en tindrem moltes.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

I això serà, i acabo, senyor president...

El president

...ha arribat el moment fatídic.

El Sr. Barceló i Roca

I això segurament serà insostenible. I em quedava un tema que, en tot cas, en parlarem un altre dia. En tot cas..., no, vull acabar dient-li, senyor conseller, que el sistema elèctric té un conjunt de problemes que he intentat d'explicar parcialment, i que esperem que el Govern sigui capaç d'explicar-nos de quina manera els pensa enfocar.

Nosaltres li hem fet un seguit de propostes que ens agradaria que recollís i...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...que pogués aplicar en els propers anys.

Gràcies.

El president

A vostè. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé..., ja sé que la ironia de vegades no acaba de funcionar en els temes polítics. Suposo que això de la ingenuïtat vostè ho ha entès perfectament. Jo tractava de ser irònic, perquè sí, a més a més, es pensés que sincerament era ingenu, no sé si em faria gaire favor. I llavors vostè diu: «No, no, res d'ingenuïtat; aquí anàlisi rigorosa.» Sí, home!, i tant, rigorosíssima!

Escolti, senyor diputat, anàlisi rigorosa, no ho sé, suposo que sí. Deixi'm demanar-li una cosa: actuació rigorosa i responsable també en un tema molt bàsic i estructural per al nostre país com és el tema energètic. I aquesta petició que li faig, la hi faig sobre la base que en alguna ocasió és absolutament constatable que vostès la tenen, aquesta actuació rigorosa. Però també és..., i no diré cap nom per no posar-me de peus a la galleda, sap?, perquè vostè no ha esmentat Vandellòs amb noms i cognoms, però ha esmentat els projectes de Gas Natural, i vostè no faci veure que no ho sap, perquè ho sap perfectament i sap a què es referia..., però, vaja!, ara no diré noms. Vostès han tingut recentment alguna actuació absolutament rigorosa en aquest sentit, eh?, d'apostar per l'estructura energètica del país amb una situació una mica conflictiva, que potser també van contribuir a crear, però és igual, al final han tingut una actuació rigorosa.

Home!, deixi'm demanar-los que també passi això en altres casos, perquè, de fet, tot és començar. I a mi em sembla que donaríem un magnífic exemple al país, i donaríem, potser, un magnífic exemple al nostre veïnatge, fins i tot, si fóssim capaços de..., amb una cosa tan important per al futur de Catalunya com és la seva infraestructura energètica, si poguéssim trobar un amplíssim marc de consens. Però això sí, li ho he de demanar, ha de ser, diguem-ne, neutralitzant aquest tema de les baralles polítiques conjunturals. I això és molt fàcil de dir i deu ser molt difícil de fer, però de la mateixa manera que vostès han fet una passa important en aquesta direcció, jo els repeteixo, tal com he dit altres vegades, que el Govern està disposat a fer-les, també.

Bé. De tota manera, deixin-me fer alguns comentaris al que ha dit. Home! Mirem, per exemple, de no confondre l'auditori, no? Això de la..., això jo..., (*veus de fons*) sí, agrairia..., sí després en parlarem amb vostè, també, si ho vol.

Això de la gestió de la demanda... Home!, vostè té prou informació tècnica per saber que quan es parla de la gestió de la demanda es parla d'unes accions molt concretes, tècnicament parlant, que tenen poc a veure amb el conjunt del consum, sinó que tenen essencialment poc a veure amb la gestió de les puntes. És a dir, tot el tema d'acumulació, tot el tema de tarifació nocturna, tot aquest tema, que això és pròpiament gestió de la demanda, perquè la substitució d'electrodomèstics és estalvi energètic; allò que se'n deia –i tenia aquelles dotacions pressupostàries– gestió de la demanda, va orientat a l'eliminació de puntes i, per tant, té una conseqüència positiva quant a allò que ha de ser capaç de transmetre l'energia amb punta, que és la xarxa. Però, en canvi, té molt poc a veure amb el consum energètic del consum del país.

De tota manera, nosaltres hi estariem a favor. I vostè critica unes accions governamentals que han pres determinades opcions pressupostàries. De tota manera, li diré una cosa –no nostres, del Govern de Madrid–: si vostè mira el balanç global de la gestió energètica governamental i la compara en els diferents períodes, veurà –i aquesta és la conclusió a la qual jo arribo– que la gestió energètica dels governs de les dues legislatures, de la present i de l'anterior, és francament superior a les anteriors gestions energètiques.

Jo recordo molt positivament quan el responsable de l'energia era el secretari d'Estat Nemesio Fernández Cuesta, amb el qual es va fer un treball absolutament positiu a l'hora, precisament, de marcar la normativa que ha portat a un exitós grau –insuficient encara– de liberalització del sector. I com que tindrem oportunitat de continuar-ne parlant, de tot això, li explicaré la brillantíssima actuació del Departament d'Indústria a través de l'Institut Català de l'Energia amb la introducció de la competència, perquè hi ha molta demagogia amb això del monopoli, amb la introducció efectiva de la competència en el sistema elèctric català.

Bé, senyor president, senyor diputat, se m'ha acabat el temps. En continuarem parlant, però insisteixo que hauríem de trobar un amplíssim marc d'acord en una cosa tan bàsica com és aquesta per al futur de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D (tram. 300-00379/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D. Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell, en nom del Grup Popular.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc, segons com, agrair el canvi d'ordre, i també dir que em preocupa. L'agraïxo en l'aspecte que entre altres problemes que un té és allò que una cosa és l'hora que s'aixeca, una altra cosa és l'hora que es desperta, i anar guanyant temps facilita anar-te despertant. L'inconvenient és que aquesta excusa podria servir a les 9 del matí si un no era massa coherent amb el que deia i ja no serveix a aquesta hora, amb la qual cosa haurem d'intentar ser coherents.

Comencem pel final, senyor conseller, perquè em sembla que hi ha una cosa..., bé, jo espero que en totes estarem d'acord, però a mi em sembla que hi ha una cosa en què essencialment estarem d'acord, que és que és necessari establir més col·laboració entre universitat i empresa, i que és necessari facilitar-ho. I això em sembla que és un tema en el qual hi estem d'acord. Jo considero, nosaltres considerem que en aquest moment, almenys en el sentit que jo intentaré explicar-la, la relació universitat i empresa en la col·laboració per a la recerca i el desenvolupament i per finalitzar en la innovació no funciona. I quan dic que no funciona no dic que es faci malament; jo crec que s'està fent bé en el marc que tenim –en el marc que tenim. Ni dic que no es facin coses importants; jo crec que cada dia s'avança una mica més i que cada dia en som més conscients. Ni dic, tampoc, perquè després no ens compliquem l'existència, per dir-ho d'alguna manera, que no funcioni a Catalunya i funcioni en els altres llocs; vull dir, simplement, no funciona. I no funciona perquè potser el que ens hem de replantejar és el marc i les noves necessitats.

Jo parteixo de dues consideracions. Home, això de la recerca sempre crec que ha estat una cosa important, i quan parlo de recerca no parlo només del que de vegades entenem per recerca, que és la recerca científica i ens pensem –diguem–, que la recerca de lletres, per dir-ho d'alguna manera, no és recerca –un ha de defensar, si més no, el seu camp–; també és recerca. És un tema important, però potser en el nostre país històricament no li hem donat massa importància, o ho hem tancat en un àmbit i no ho hem sabut aprofitar. I no hem invertit el suficient en recerca per manca de recursos, a la millor, és una possibilitat, però em sembla que també hi ha estat una mica la manca de voluntat política de veure-ho clar, això.

Home, jo penso que si la recerca sempre ha estat important –és obvi que els països que inverteixen en recerca són els que van més endavant–, avui ho és més que mai, i més en el nostre país. Perquè alguns dels avantatges competitius que aquest país havia tingut en temps passat i que potser li podien pal·liar la seva manca de recerca, doncs, les està perdent, i les perdrem cada cop més, afortunadament; cada cop menys, jugaran conceptes o temes que abans havien jugat, doncs, com podia ser, per exemple, la mà d'obra barata i altres històries, sinó que estan equilibrant-se, i això és bo, però això també ens genera un problema més important, que hem d'invertir, que hem de dedicar-nos més a la recerca. També potser hem de pensar quin tipus de recerca hem de fer, pensant en el futur, o a quin àmbit hem de dedicar els esforços, però aquí no m'allargaré.

I és important la recerca, però la recerca per si sola no funciona. Vull dir, és una cosa que queda en el món universitari, que quedi en uns savis, en la meua germana, que es dedica el dia comptar no sé què –els cromosomes, no sé quina cosa rara–; deu ser molt important però, si no passa d'aquí, no anem massa enlloc. La recerca suposo que serveix per al desenvolupament, que serveix per a la innovació. I aquí comencem a lligar lletres i comencem a fer el joc de lletres. Qui ha de fer la recerca? Home, hi ha un àmbit que és clar, on hi ha una pila de gent que hi treballa, que són gent preparada en tots els seus camps, que és la universitat. També hi ha algunes empreses que fan recerca; són poques, em temo que al nostre país molt poques; és la universitat. El desenvolupament ja correspon molt més a l'empresa; en part a la universitat, però molt més a l'empresa. I la innovació, ara que hi han posat una nova lletra, correspon netament a l'empresa.

Hem de lligar els tres camps: hem de lligar la recerca, hem de lligar el desenvolupament, hem de lligar la innovació, si no, estarem fent recerca que no serveix, no té una finalitat, o no s'utilitza el suficient, o no farem la recerca que necessitem, no desenvoluparem, etcètera. I jo he dit que no funciona, i aleshores aquesta és la reflexió que jo voldria fer, dir: «Escolti, això ho hem de fer funcionar.» I quan dic que ho hem de fer funcionar torno al començament: no es tracta de donar-nos les culpes, perquè jo crec que les culpes les tenim tots. És a dir, jo crec que hi ha una culpa a la universitat, que és un món tancat, que és un món que segurament no ha evolucionat el suficient, que és un món que té moltes de les virtuts i alguns dels vicis de quan va néixer, i d'això fa molts segles. Un món, a la millor un monstre, segons com, una mica burocratitzat. Hi ha una culpa, i un món, de vegades, a la millor tancat en l'aspecte dir: «Nosaltres som els que sabem; allò altre és una cosa estranya.»

També és veritat que no funciona en l'empresa. L'empresa, en línies generals, no veu una necessitat de col·laborar amb la universitat per anar cap a aquest camí, i potser també, diguem-ho d'alguna manera, l'empresa, per dir-ho ràpid, a la millor és egoista i diu: «Escolti'm, jo, per invertir aquí, necessito alguns avantatges.» I això ho diu; té raó o no, no ho sé, però és un problema que hi ha. I, home, jo crec que no funciona l'Administració, potser segurament perquè, preocupats de solucionar el problema del dia a dia, de reestructurar el que avui tenim sense pensar en el que necessitem, doncs, no tenim temps, no tenim temps de reflexionar seriosament. Home, i no s'entengui com a crítica, senyor conseller, sinó tot el contrari, perquè a mi em sembla que del que es tracta és de buscar, de buscar solucions, d'obrir camins de reflexió, no? Un, quan es va crear el Departament, pensava que el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació era un intent precisament de fer una cosa una mica transversal i de lligar tot això. No crec que sigui per voluntat, per mala voluntat de vostès, sinó perquè potser a tots ens falta mentalització; avui un té la impressió que el Departament, segons com, són tres compartiments estancs en el qual no s'acaba d'unir, i a mi em sembla que seria bo, seria bo anar al que un es pensava que s'havia de fer.

Què hauríem de fer? I aquí, perquè em sembla que és urgent fer-ho, em sembla que ens cal plantejar els problemes on són, em sembla que ens cal unir, sobretot, els dos mons amb l'impuls de l'Administració. I evidentment que en aquest «què hauríem de fer», quan ens ho plantejem, hi hauran, segurament, problemes competencials, de dir: «Escolti'm, jo només puc fer fins aquí perquè aquestes són les meves competències i allò altre depèn del Govern central.» Això és veritat, però em sembla que ens podem plantejar tranquil·lament el que hauríem de fer –ho hauré de deixar per després, pel que veig del temps–, ens podem plantejar tranquil·lament el que hauríem de fer, i fins i tot plantejar –i això no estaria malament–, a l'Administració central, al Govern central el que s'hauria de fer en global per anar a buscar –tallaré aquí, senyor conseller–, per anar a buscar aquesta màxima col·laboració universitat i empresa, per anar a buscar el camp, per imaginar mesures legals i reglamentàries que facilitin aquesta estricta necessitat de col·laboració en l'àmbit de la recerca.

Gràcies, senyor president. Ho deixem aquí, de moment, perquè, si no, quedaré tallat d'aquí a vuit segons. Moltes gràcies.

El president

A vostè. Ho ha calculat perfectament. Té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, senyor diputat, a mi m'havien avisat que hi havia aquest canvi d'ordre, la qual cosa vol dir que jo no tinc la mateixa excusa que vostè, o sigui, que demano la seva indulgència si estic una mica adormit.

Celebro...

El president

Senyor conseller, li torno a advertir que estan adormits els que no ho saben, que estan adormits.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

O sigui que puc estar-ho. (*Rialles.*) Bé, celebro el seu interès, la seva preocupació per aquest tema i que és un tema central. Vostè ha parlat fa un moment que tenim un dèficit històric de falta de voluntat política i jo diria que és més ampli que això, és un dèficit històric de falta de voluntat social. I, per tant, tot el que puguem fer per animar la nostra societat serà molt bo, perquè o l'animem nosaltres o la realitat l'animarà. Jo crec que Catalunya, pensem tots que el desenvolupament de la recerca, la innovació, demana essencialment la col·laboració de la universitat i s'ha de fer en entorns universitaris. Això no és el cas a tots els països, no és el cas, ni tan sols, a totes les comunitats autònomes espanyoles, però sí que és el cas a Catalunya i que volem mantenir aquesta característica de la nostra estructura d'R+D i de recerca. Aquest és un primer principi.

Un segon principi és que hem de desenvolupar un mercat tecnològic –podríem dir–, un mercat de recerca, un

mercat que creï productes. Però hi ha una cosa molt important a tenir en compte: el mercat d'investigació –parlo d'una manera una mica lleugera–, el mercat d'investigació, de desenvolupament, d'innovació, és essencialment un mercat internacional. Fem un error quan sovint pensem en termes molt locals de la relació entre les nostres universitats i les nostres empreses.

Evidentment, les dues són nostres i les dues han de ser la preocupació, la nostra preocupació principal. Però la mediació entre totes dues és –per així dir-ho– internacional. És a dir, el que és important és que aquests ADN, o el que sigui, en què treballa la seva germana, tinguin una sortida, però no cal que la sortida sigui en una empresa catalana, en una empresa espanyola, en una empresa europea... N'hi ha ben bé prou que tinguin una sortida. De la mateixa manera que les empreses, les empreses catalanes, les hem d'estimular que busquin bona tecnologia per als seus productes. Tant de bo la trobin en el nostre entorn, però, si no la troben en el nostre entorn, que la trobin on els faci falta. Amb això, jo he introduït la lògica de l'oferta i la demanda..., doncs, permetin-me aprofundir en aquesta línia des del punt de vista de la política de la Generalitat, que –vull recordar-l'hi– té una Institució que es diu la CIRIT, que és interdepartamental, que es relaciona amb la Generalitat a través del Departament d'Universitats i Recerca i que, per tant, garanteix una bona coordinació. També –ho dic de passada– li puc ben assegurar que Universitats i Recerca en el nostre Departament són unitats molt integrades i ja he dit que la nostra filosofia és el desenvolupament de la recerca a les universitats.

Bé, parlem d'oferta i demanda i comencem per la demanda. És a dir, com podem estimular l'augment de la demanda de tecnologia i d'innovació per part de les nostres empreses. Això demana, fonamentalment, acció legislativa. Afortunadament, hem superat ja l'etapa de les subvencions, eh? I aquesta acció legislativa –estic d'acord amb vostè– demana un bon grau de col·laboració amb les iniciatives del Govern de l'Estat. Podria començar parlant dels incentius fiscals que van ser introduïts en la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'Estat de l'any 2000, que estan suposant un revulsiu important per a moltes empreses, i això s'està traduint en un augment considerable de la facturació de les universitats i centres tecnològics associats a les universitats.

D'altra banda –i amb això ja estic mirant endavant–, la Generalitat va crear la Comissió Assessora de Ciències i Tecnologia, la CACIT, presidida pel senyor Vila Casas, com un òrgan de consulta i assessorament del Govern català amb relació a les polítiques i actuacions que duu a terme en matèries relacionades en R+D. Aquesta Comissió ha realitzat l'informe relatiu als incentius fiscals per al foment i la consolidació de les activitats de recerca i desenvolupament, un document força ric en iniciatives que ara s'està estudiant, una mica, línia per línia per veure quines són les iniciatives que podem coordinar i proposar al Govern central per augmentar el grau d'incentius fiscals a la innovació.

Parlant d'incentius de temes fiscals, hi ha alguns aspectes legals sobre els quals caldria actuar. Són aspectes legals que tenen a veure amb temes com la participació

de les universitats en el capital dels *spin-offs* i la participació dels investigadors en aquest capital. Això no és ben bé una qüestió de demanda, però quasi, i, en tot cas, és un aspecte legal que vull mencionar. La participació de les universitats en el capital dels *spin-offs* es veu limitada pel Reial decret-Llei/1964, del 89, la Llei de societats anònimes, on s'estableix que tan sols podran ser objecte d'aportacions en concepte de capital social –ho cito– «els béns o drets patrimonials susceptibles de valoració econòmica». La Llei de societats de responsabilitat limitada afegeix que en cap cas es podran considerar capital social les aportacions en treball o serveis. Bé, això està dificultant considerablement la formació de societats a partir de la iniciativa i de l'esforç de grups de recerca a les universitats i demana, per tant, un esforç important de reflexió sobre les formes societàries que puguin encaminar la investigació. En aquest informe, per exemple, es proposa una fórmula de societat investigadora a fi i efecte de tractar aquest problema. Hi ha precedents, també, francesos dedicats a facilitar aquesta tasca. Els precedents francesos es dediquen a facilitar la tasca de transferència, d'esforç i de treball des de la universitat a les empreses. L'actual Llei de reforma universitària limita aquesta participació al 10%. És possible..., veurem si, en el context de la discussió de la nova llei, aquest tema es pot alleugerir.

Finalment, amb els temes legals, també voldria parlar-li del tractament de les *stock options*, que, en el cas espanyol, és el pitjor d'Europa i que està creant moltes dificultats pel que fa a l'atracció d'executius i de tecnòlegs internacionals. Perquè, per assegurar-los tractaments comparables als que poden rebre en el mercat internacional, cal traspasar-los una proporció excessiva del capital de l'empresa. O sigui, aquí tenim un altre nivell a millorar. Amb això acabo, una mica, quant al que he de dir sobre la demanda i, depenent de les seves preguntes, ara li parlaré una mica de l'oferta.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo coincideixo, deixant a part alguns detalls, essencialment, amb el que vostè deia, senyor conseller, perquè, com ja li deia al començament, crec que les coses s'estan intentant fer, es fan cada dia una mica més, però –ho torno a dir– escolti: el que ens hem de plantejar –i, a més a més, vostè ha dit una cosa important..., bé, n'ha dit moltes, d'importants, però n'ha dit una que, per mi, és, potser, la primera que ha dit i, per l'enumeració mateixa, la important–, el que ens hem de plantejar és retocar aquesta manca de voluntat social. Estic d'acord, totalment, que el que ha mancat, essencialment, és una voluntat social. Jo, fins i tot, en diria un problema cultural –però ara no ens hi posarem, no?– de com es veuen els dos mons. I això és el que és essencial i, segurament, s'ha de retocar perquè, si no, el que anirem fent seran petites mesures, o grans mesures, i, jo, el que plantejo, el que voldria plantejar –i en aquesta línia anirà, segurament, la Moció– és: plante-

gem-nos grans mesures, plantegem-nos marcs i plantegem-nos sistemes de treballar perquè aquesta realitat sigui assumida socialment, si vostè vol, i perquè aquesta realitat sigui assumida pels dos agents i tinguin els elements que els impulsin a fer-ho. És a dir, difícilment, l'empresa participará en la universitat si no té uns avantatges i si no pot dir coses dintre de la universitat. No només amb els avantatges fiscals, o no sé què, ho solucionarem; ha de poder-hi participar.

A la inversa: difícilment, la universitat acabarà de participar amb l'empresa si la universitat no en treu uns avantatges. Perquè, sí que deu ser injust que l'empresa que inverteix en recerca, que inverteix en això que també se'n diu la cultura del risc i tot això, no tingui uns avantatges fiscals; potser també és injust que la universitat que recerca i que, després, ho posa a disposició de l'empresa, d'aquest producte que després es ven, no en tregui avantatges. N'ha de treure perquè, si no, anem malament. N'han de treure, n'han de treure tots dos. I això, segurament, també s'ha d'arreglar –per dir algunes coses, no? Els beneficis han de retornar a la universitat, en part; si no, sempre serà més rendible que el professor universitari –ell, *per se*– es contracti en una empresa i, fora d'hores, legalment –no ho discuteixo–, hi col·labori. I crec que aquest és el camí pel qual hem d'anar i sobre el qual hem de reflexionar.

Ha dit una altra cosa que jo no voldria entrar-hi, només voldria repetir-la; voldria repetir-la perquè jo crec que és totalment veritat el que vostè ha dit, en els dos costats, no? El mercat d'investigació és un mercat internacional. I, per tant, suposo que el que estem dient és que necessitem la internacionalització de les nostres universitats, que el que necessitem és la internacionalització de les nostres empreses. Jo vull deixar-ho aquí, quant a l'aspecte de les universitats, perquè aleshores si diem –i hi estic totalment d'acord– que necessitem la internacionalització de les nostres universitats, de vegades, algun cop, hi ha algunes polítiques que no van precisament en aquesta línia, que no van precisament en aquesta línia. Però aquí no vull entrar en aquest debat, que és un altre i que ens complicaria l'existència, i em sembla que, bé, ja anem bé, no?; ja anem bé si diem que, realment, és un mercat internacional i que és una cosa molt més àmplia.

I em repetiré, segurament. És veritat, senyor conseller, que hem superat l'etapa de subvencions, o que l'estem superant, afortunadament –a mi m'agradaria que es superés molt més de pressa–, i que s'han d'anar a buscar altres fórmules més de participació conjunta. Jo no crec que es tracti de fer tant –i és el que he intentat fer, i ara sí que se m'acaba definitivament el temps–, de fer tant, un dir: «Torno al començament; fem, no fem...» No, escolti'm: tots hem de fer aquí, allà i tots junts. I, potser, el que hem de posar en marxa no són mesures urgents, sinó que el que hem de posar en marxa urgentment és l'element, és el marc que pugui ajudar a fer una reflexió seriosa universitat-empresa-Administració del que hem de fer per anar avançant cap aquí. Crec molt més, encara que de vegades sembli perdre el temps, a fer el marc, discutir, dialogar i, després, anar legislant sobre això que no pas anar legislant si els agents que hi participen no estan, prèviament, plenament convençuts...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vendrell i Bayona

...i entre els uns i els altres, els uns i els altres han parlat –perdó, senyor president– d'allò que, realment, necessiten les dues parts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies. És clar que estem molt d'acord en molts aspectes i que hem de continuar aquesta discussió i amb totes les maneres formalitzades que vulgui. Voldria fer dues observacions abans de parlar de l'oferta, si és que en parlo: una és que, el tema universitat-empresa, no l'hem de pensar només com a formació de grans comitès per nivells superiors d'universitats i d'empreses perquè aquestes coses tendeixen a ser una mica administratives. La relació, l'hem de veure com una relació de la creació d'un clima dinàmic, d'un clima de generació d'empreses des de la universitat, i això és cultura i és la suma de petits incentius.

Després hi ha un altre tema que potser no hauria de tocar però, miri: l'hi tocaré per si de cas no l'he entès bé, eh? –ja m'excusarà si no l'he entès bé. La nostra universitat necessita internacionalització –no n'hi ha cap mena de dubte–, necessita canviar estructures organitzatives, etcètera, etcètera, etcètera. Però –i perdoni'm si no tenia això *in mente*, disculpi'm si no tenia això *in mente*–, però si de cas, si de cas, si de cas, vostè estava al·ludint a temes lingüístics, si de cas al·ludia a temes lingüístics –que no, que no...–, però, si de cas, només li faig constar que Finlàndia, Holanda, Dinamarca, Suècia i Noruega, tots tenen una universitat molt més internacionalitzada que la nostra, o sigui que podem aspirar a ser Finlàndia, Holanda, Dinamarca, Suècia i Noruega, sense que la llengua sigui un impediment. Disculpi, si no era aquesta la cosa a la qual havia al·ludit, però com que hi ha fet una al·lusió...

Pel que fa, doncs, a l'oferta, permeti'm, molt breument –perquè sembla que ho haig de fer–, citar algunes de les iniciatives que estan en camí. Una és, per exemple, la xarxa d'innovació tecnològica, que és tota una sèrie de centres petits que la CIRIT i el Cidem està promovent a les universitats, i ja n'hi ha uns 40 i alguns estan començant a créixer. No tots seran un èxit, evidentment, però alguna empresa substancial en sortirà. Un segon programa, també, del Cidem i de les universitats, inclosa la Universitat de Navarra IESE, és el programa de trampolins tecnològics, que és un programa per incentivar la creació d'*spin-offs* i d'*start-ups*... En fi, capital llavor, etcètera. Això està en una fase més incipient, però és la via experimentada internacionalment per intentar incrementar l'esperit d'emprenedoria i la creació d'empreses a les universitats.

Podria, també, citar les iniciatives de creació de grans centres de recerca i de desenvolupament en diverses àrees, a diversos contorns universitaris, com l'Institut Català d'Investigació Química, a Tarragona, que s'està fent en col·laboració amb les empreses, començant amb Repsol, i podria citar-li els parcs científics i tecnològics... En un any hem inaugurat el de Vilanova, el de Manresa i, sobretot, fa poc, el Parc de la Mediterrània al Baix Llobregat. Podria citar-li operacions més puntuals com, després de molts anys, hem reeixit –m'agradaria que la cosa fos més grossa– que Telefònica R+D s'instal·li a Catalunya en un entorn universitari; podria mencionar-li IBM, podria mencionar-li Nortel i, en general, la política... Podria mencionar-li que amb Alstom no ha funcionat. Bé, podria mencionar-li que amb Boeing, tampoc, però n'hi ha d'altres que sí. Bé, ho deixo aquí.

Moltes gràcies, i hem de continuar treballant.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. *(El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.)* El senyor diputat demana la paraula per...? Per parlar. Doncs, la té.

El Sr. Vendrell i Bayona

No sé si hi ha algun article que ho prevegi, però, ja que el conseller quedava amb un dubte, crec que no seria bo que ens quedéssim amb el dubte. No parlava de temes lingüístics. Estic totalment d'acord amb vostè, i, en el meu cas personal, particularment, penso que s'està fent raonablement bé. Per tant, no parlava d'aquestes temes. Parlava d'un tema que em preocupa molt més, que és el tema de mentalitats.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la qualitat educativa (tram. 300-00437/06)

La següent interpel·lació, la formula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig. L'adreça a l'honorable consellera d'Ensenyament sobre la qualitat educativa. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Bon dia. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, la interpel·lació és sobre la qualitat en el món de l'ensenyament, i vull començar referint-me que la qualitat dels centres docents i de la formació que hi reben els alumnes està relacionada de manera directa amb la qualitat del seu professorat. I aquesta és una frase treta, evidentment, del seu programa, que ens va presentar, d'Educació 2000-2004. I, per això, ens deia que promouria projectes de difusió pública de la importància del valor social del docent i de la seva autoritat professional de comú

acord amb els seus legítims representants. Per això, avui, li volem preguntar: quins són els projectes i quines realitzacions hi ha de treball per millorar el valor social del docent? Qui són, per vostè, els legítims representants? Ens sembla que també hi deu tenir una part molt important el món sindical, les centrals sindicals, i, fa uns dies, ens comentaven que no hi havia hagut un període tan llarg i estèril amb les negociacions i acords sindicals. I aquest, evidentment, és un aspecte que ens preocupa. No serà, senyora consellera, que, malgrat que ens vulgui donar la imatge, amb el seu tarannà, de negociació i diàleg, aquest després no es correspon en la pràctica?

Segons sembla, tots els seus col·laboradors i col·laboradores, que en té força, manté una actitud, la Conselleria, tancada i, cada cop, més endurida en les seves posicions. Per això, avui volem repassar alguns temes. Per exemple, el tema de l'ingrés en la funció docent i un programa d'incorporació progressiva de personal interí i substituït. En el seu programa 2000-2004, també ens parlava d'aquesta selecció de personal per a llocs amb caràcter temporal, que haurien de tenir una correspondència entre plaça a proveir i perfil de qui ha d'ocupar-la. Com es negocia, aquest tema? A quins acords s'ha d'arribar?

Nosaltres, en la compareixença que hi va haver a l'inici de curs, li dèiem: estem d'acord amb el perfil, però, si estem d'acord amb el perfil, amb el que no estem d'acord és que s'anomenin a dit aquestes persones, el que es va dir la «digitalització». I ens preocupa –molt més en aquest moment– saber exactament què és el que pensa la senyora consellera i la seva Conselleria respecte al tema de plans estratègics, eh? Abans, hi havia tot el procés de realització de projectes educatius de centre, que sembla que n'hem canviat el nom –li hem posat «plans estratègics»– i que podria ser una eina vàlida per adequar més el treball educatiu d'un centre a la realitat i considerar tots aquells aspectes que la facin viable. Però ens arriben rumors insistents, rumors molt preocupants respecte a la possibilitat que aquestes persones nomenades a dit pel director...

Perquè, deixi'm dir aquí, en un parèntesi, que, l'any passat, o sigui, aquest curs, els centres que tenen pla estratègic no van ser aprovats ni presentats al Consell Escolar de Centre. Potser hi va haver «premura» de temps, però, és clar, això ens va marcant un perfil d'un director amb molt poder, potser amb responsabilitat, que fins i tot pertocaria a la Conselleria, i això pot portar molts problemes en el futur si es concreta aquest remoreig, i nosaltres, evidentment, ja li diem que no estem d'acord que aquest professorat, aquest mestre pugui aconseguir una estabilització, eh?, quan va estar seleccionats amb criteris d'amistat o «per no perdre un mestre, més val que ens quedem aquest», eh?, i, per tant, no a partir de la transparència. Nosaltres vàrem treballar per la democratització de l'educació i volem continuar fent que les places a proveir estiguin en un ambient democràtic. Coneix, senyora consellera, que, enguany, amb la forma de nomenament d'interins, l'atenció a la diversitat n'ha sortit malparada? Que l'atenció a la diversitat és..., i tenim amb menys possibilitats especialistes?

Altres aspectes sobre els quals també voldria, avui, en aquesta interpellació, conèixer el posicionament... És respecte a la reducció de la jornada per a aquells professors i professores grans i la jubilació anticipada. Se'ns deia per a més 60 anys. Nosaltres, en el nostre programa, deïem per a més 60 o amb més de 30 anys de servei, poder aconseguir reduccions de jornada. Què..., com i de quina manera valora la importància de realitzar polítiques que incentivin un rejuveniment de les plantilles? Considera suficient la gratificació per acollir-se a la jubilació anticipada? I parlem, també, de la retribucions salarials dels mestres i professors, dels docents públics. Com estan? S'està negociant? S'ha arribat a acords? O per què no s'han arribat a acords? I, parlant de professorat, per què, també, en els centres concertats es va ajornant l'equiparació de salaris entre mestres o professors públics i concertats?

Un altre aspecte que també és important per a la bona imatge o consideració social del mestre i del professor és la formació. Què en pensa, de la formació inicial? Què en pensa, del pas i de la possibilitat d'estudiar per avançar cap a una llicenciatura? Com es realitza la formació en el centre? Com i de quina manera la formació en els nous valors que demanda la societat, que no és en aquest moment, únicament, la instrucció...? Com s'està fent la formació en les noves tecnologies, que, evidentment, no és ensenyar informàtica, sinó ensenyar utilitzant la informàtica? Quines són les possibilitats d'augmentar el tema del coneixement de les dues llengües estrangeres durant l'ensenyament obligatori? I també tenim, dintre de les condicions per millorar la qualitat de l'ensenyament, evidentment, les condicions dels centres, les infraestructures i tots aquells elements que ajuden a realitzar aquesta funció docent.

Recordem, senyora consellera, que, en el seu programa, ens va parlar del Pla de xoc, i ho recordem perquè, amb el joc malabar de canviar els noms de les coses, nosaltres no oblidem l'incompliment del Govern de Convergència i Unió respecte al Pla de construccions escolars 95-2000.

I ens agradaria, eh?, que hi hagués compromís, projecte; novament, planificació dels centres, de les necessitats de centres, de les necessitats de centres públics i concertats, i que tots coneguéssim quina és aquesta planificació i com i de quina manera es respon a aquest Pla de construccions. Perquè no tenir els centres en condicions ajuda i desgasta les possibilitats d'exercir una bona docència vers l'alumne. S'exigeix molt més al professorat i, per tant, aquesta exigència, eh?, és després –i ho ha de ser després– corresposta amb condicions, també, socials i retributives, que és en les quals he començat incidint en aquesta interpellació. Demanem uns requisits mínims, uns requisits mínims respecte al professorat en la formació i en les condicions del centre que ens garanteixin la qualitat que tots i totes –i crec que, a aquest «tots i totes», puc sumar-hi, també, a vostè, senyora consellera– desitgem per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Deixi'm beure un moment...

El president

Després del treball hi ha d'haver un legítim descans.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo havia entès, diguéssim del títol del resum de la interpellació, que vostè m'anava a interpellar sobre la qualitat, i jo li anava a preguntar: «Què és, per a vostè, la qualitat?» Perquè, clar, la qualitat no és una forma, no és un color, no és una aroma, però el que és segur que no és una sèrie d'indicadors, com vostè ha posat.

Jo no sé si vostè coneix l'Informe de la Comissió europea sobre l'avaluació o sobre criteris, indicadors de la qualitat en educació escolar; així, diu –del maig de l'any 2000– i deixa clar que això que vostè aquí presentava, que en part eren les reivindicacions sindicals, no es poden confondre amb qualitat; que indicadors, per exemple, sobre condicions de centre, indicadors sobre formació de professorat o altres indicadors dels que vostè, malauradament, no n'ha parlat, com és l'assoliment de les competències bàsiques, l'organització dels centres i uns llargs etcèteres, mai no es poden considerar qualitat, perquè simplement seria dir quina escola volem o quina escola volíem, hi hem arribat o no.

Si fos per parlar d'això, jo li podria dir..., i vostè ho sap molt bé perquè fa vint anys vostè era mestra, i jo, també, i sabem l'escola que volíem i, llavors, la somiàvem i, ara, tenim aquella que volíem. I ara quan parlem hem de parlar de la que volem, que és la que estem conformant, i no podem parlar de la que volem, d'acord amb els criteris d'ahir, perquè estan superats.

En aquest mateix Informe de la Comissió europea, fa molt clara la distinció entre criteris o indicadors possibles –que simplement són sèries estadístiques d'avui, en aquest moment i en aquest temps i arreu, en aquest lloc, som així, i veurem d'aquí a cinc anys on som. Això són els indicadors màxims que es podrien fer de qualitat, com es fan els de qualitat de vida i qualsevol investigació sociològica. El que diu clarament és que hem de trencar amb el d'ahir; hem de trencar en això que vostè aquí ara em defensava.

Diu: «Quina és l'estratègia més avançada?» L'estratègia més avançada, arreu, és la de donar autonomia als centres, autoritat a les direccions; aquesta és la més avançada. No parla, un indicador, de retribucions. És important parlar-ne, en un altre lloc, però no és aquesta, quan parlem, de qualitat; no és aquest simplement l'indicador. Perquè, si durant anys, Catalunya ha estat a la banda alta de les retribucions al nostre professorat, per voluntat del nostre Govern, no vol dir que hagi tingut la màxima qualitat per això; vol dir simplement que ha retribuit amb més justícia el professorat. I ho seguirem fent, perquè els mateixos sindicats –vostè no, perquè no és sindicalista–, els mateixos sindicats saben que hi han posat uns milers de milions sobre la taula; i hi arribarem.

Perquè és que vostè m'ha parlat aquí de qualitat, i dins de la qualitat m'ha dit: «Expliqui'm, expliqui'm els acords i com es troben.» I ja que m'ha parlat tant de sindicalisme, jo li ho explico, li dic la meua posició perquè vostè n'ha parlat, així. Escolti'm, la negociació és l'eina que té la democràcia, l'eina privilegiada per arribar a acords; la negociació. Però quan es vol arribar a acords, s'ha d'admetre també que hi haurà desacords, i s'han d'assumir els desacords. I un acord és fruit d'elements convergents i elements divergents, i hem d'assumir per arribar a l'acord tota la divergència. Escolti, i si algun sindicat no pot assolir mai un acord, haurà perdut la seva substància, perquè són els que també han de ser part d'aquest acord. I l'any passat es va signar un acord, no ha estat estèril. I cada quinze dies hi han reunions. I les coses són costoses, i ja hi arribarem. És segur que hi arribarem, perquè cadascú sap el seu paper.

Però, escolti, dir que no hi poden haver equips pedagògics, que les mateixes direccions dels centres necessiten i volen... -i això sí que és un índex de qualitat, l'equip pedagògic que vostè defensava fa anys, i ara, per exemple, oblida. Quan em diu que la direcció del centre, quan diu quin professor desitja -i «aquest professor és el que voldria», o professora, «que formés part del meu equip pedagògic»-, diu que això és amiguisme? -vostè ha dit amiat, però volia dir amiguisme. Escolti, això és injust amb les direccions dels nostres centres. Dir no als equips pedagògics és dir que no a l'escola que volem. No confonguem una cosa amb l'altra.

I quan vostè em parla de «quin accés tindran?» Accés transparent. Però si la direcció creu que aquest professor o professora farà millor aquella funció pedagògica en un pla, el tindrà, si no és que els tribunals, en algun moment, ens diuen que no. I si podem trencar el trasllat, només per medis d'antiguitat, el trencarem, tingui-ho per segur. El que passa és que el trasllat ve per una ordenació que és norma bàsica, però també el trencarem, perquè no només l'antiguitat ens ha de servir en això.

«Altres aspectes laborals» és cosa dels sindicats i podria ser d'aquest Parlament. El dia que vulgui que en parlem, en parlarem; jo hi estic disposada, però no per parlar de qualitat. Jo li contesto allò, les coses que vostè m'ha dit.

Com em pot dir: «Què farem de la reducció de jornada?». Això és més qualitat? Escolti, més qualitat de vida per a uns professors determinats o professores, potser, sí. Qualitat del sistema? Sabem què és qualitat del sistema; és una altra. La qualitat del sistema actual, la veurem d'aquí a vint anys. L'escola treballa pel futur. La societat d'aquí a vint anys serà molt millor que la d'ara, com la d'avui és millor que la de fa vint anys; ho ha fet l'escola, segur.

Vostè em diu: «L'atenció a la diversitat i les especialitats...» Mai hem dit que hi hagi una especialitat que es digui atenció a la diversitat. Em fa el mateix discurs de la gent que no ho ha entès, i m'estranya en vostè. Escolti, tot professor i professora, tot mestre, tota mestra atén la diversitat, perquè «diversos» són els nostres alumnes, «diverses» són les seves capacitats. Com pot

haver-hi un especialista de la diversitat, si una aula és diversa? Tot mestre, la funció docent va adreçada a la diversitat i aquesta és la gran força del nostre sistema actual: la diversitat a dins de l'aula. Tot professor i professora és mestre, és educadora, instructora -educadora, sobretot-, de la diversitat.

M'ha parlat també del Pla de xoc. Escolti, el Pla de xoc, l'estem fent -12.000 milions, aprovat-, l'estem fent, continuament. Però, com podem oblidar que durant tants anys, cada any de manera sostinguda en inversió, al pressupost de la Generalitat per fer escola pública som 15.000, 20.000 milions, de manera sostinguda durant aquests anys? És que..., què vol dir «Pla de xoc»? Perquè n'hi han, de 2.000 escoles públiques, trenta -trenta-dos, exactament- estan en aules prefabricades; sobre 2.000. Com em pot posar això al sac, de dir-li «qualitat»? Si no haguéssim posat aules prefabricades en un moment determinat, no hauríem passat mai de noranta instituts a més de cinc-cents o 509, mai. No hauríem portat, a municipis de 3.000 habitants -4.000 habitants, 5.000 habitants- que no havien tingut mai ensenyament secundari, instituts d'ensenyament secundari. No hem posat dues aules més a primària. No hem dit que això és secundària. Escolti, hem fet un gran esforç, i serà la qualitat, que la veurem d'aquí a vint anys.

Miri, aquest Informe de la Comissió europea és molt clar, a més de dir que la nova estratègia per la qualitat és més autonomia als centres -que és el que nosaltres estem donant-, autonomia d'organització -que és el que estem obrint en un futur decret que estem preparant-, autonomia de gestió -però, de veritat-, forma part, també, del que és ara un pla estratègic. Un pla estratègic no és pla pedagògic, no és el pla lingüístic, no és el pla de centre; això és la tònica diària. Un pla estratègic és un pla de qualitat de quatre anys amb uns objectius determinats, que nosaltres controlarem rigorosament, i dels quals, ben segur, jo mateixa demanaré, d'aquí al temps prudencial, presentar-me davant de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament per explicar què vol dir, què és i quins resultats tenim dels plans estratègics.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, pot replicar.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyora consellera; moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no em vulgui vincular, senyora consellera, amb els temes d'ahir. Els temes d'ahir i els temes d'avui, en els temes d'educació, són sempre temes de futur, i hem de pensar i treballar pel futur, i quan parlem de qualitat -i així ho entenem- no pot ser únicament i exclusivament entendre que els nostres alumnes hagin de complir amb el tema de les competències bàsiques. Han de tenir les competències bàsiques i han de poder ser uns bons ciutadans adaptats en un món cada dia més informatitzat i on l'estudi de les llengües -que jo també li preguntava- són i seran cada dia més importants.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè, amb el tema de la fixació, únicament i exclusivament amb les competències bàsiques, ha creat un marc més de confusió en els centres, a les escoles i en els instituts, perquè hi havia en marxa un tema d'avaluació externa i avaluació interna, i aquí ha quedat ara, això, aparcat i entrem a les competències bàsiques i als exàmens i a les proves de deu anys, i tot això, eh?, acaba creant unes distorsions en els centres que tampoc ajuden en la qualitat de l'ensenyament. Però pensi més –pensi més–, quan jo he vinculat el tema de la qualitat en el tema del professorat –i ho he fet a partir d'una frase molt concreta del seu programa, en la qual vostè, també, hi creia– és perquè «qualitat» és un clima. És un clima, no és només uns indicadors, és un clima que es necessita en els centres, i és imprescindible, el bon treball, en aquest clima, del professorat. I per això, eh?, deixi'm dir que jo també sóc sindicalista, fa..., sí, el 76, em sembla, vaig crear un sindicat –carnet número 2– i, després, eh?, vaig..., i estic militant en un altre sindicat. Vull dir que tinc, també, la meva fase sindical. Però és que la meva fase sindical va vinculada a qualsevol altra que doni i serveixi per a la dignificació de la docència, per a la dignificació del paper i del treball del mestre i de l'escola en general.

I és clar, poc ajudem a crear aquest bon clima, quan, evidentment, ens trobem amb unes propostes retributives, en els docents, que vostè ens parlava de la banda ampla; devia ser fa un temps, perquè en aquest moment estem a la banda baixa de les retribucions de totes les comunitats autònomes. I tinc un estudi dels companys de Galícia en què demostren això: demostren que, evidentment, estem a la banda baixa; i això que l'IPC català ha pujat per sobre el de l'Estat. I si vol, també, li puc afegir que a la majoria de comunitats autònomes hi ha hagut acords amb increments retributius al complement específic, del voltant de 26.000 pessetes en els últims tres anys, i a Catalunya encara estem negociant. I si mirem sobre les gratificacions de les jubilacions, respecte a Galícia –que ja no vull parlar ni de Navarra ni del País Basc, on hi ha diferències abismals i vostè em podria dir allò que ells tenen un altre sistema de finançament– tenim propostes diferents, d'abismals, respecte de Galícia –700.000 pessetes respecte al mestre; 1 milió respecte a la secundària i 1 milió, 300.000, respecte als catedràtics. La proposta del Departament no incentiva la jubilació i no compensa els anys cotitzats.

I, evidentment, senyora consellera, estem pels equips pedagògics. I els equips pedagògics no vol dir únicament i exclusivament donar possibilitats que el director marqui el que vulgui, vol dir democratització, vol dir perfil en la plaça, però transparència, democratització en el procés; vol dir que accedir a les places s'ha de fer a partir dels principis d'igualtat de mèrit i de capacitat. I vostè, això, des que, llavors, aquests anys en què totes dues compartíem centres docents, sembla que ho hagi oblidat. És més, fa anys va dir que faria la llei de la funció pública docent a Catalunya, potser encara arrosseguem tots uns dèficits que hauria d'haver fet en els anys vuitanta i som al 2001.

I, senyora consellera, per acabar, no és grat –i ho sabem vostè i jo– haver d'arribar a un dia de vaga en el tema de l'ensenyament. No és grat perquè sabem, els que hem exercit la docència, que estem afectant tercers, i això ens dol. Però, evidentment, jo li demanaria que avui vostè escolti, estudiï les reivindicacions que li fan i que faci girs, i aquests girs es diuen negociació, diàleg i acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. Per al torn de rèplica, té la paraula la molt honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, m'obliga, d'alguna manera, sí, m'obliga a dir aquí el mateix que he pogut dir als mitjans de comunicació respecte a l'exercici del dret de la vaga per part dels nostres professors, professores, mestres. Escolti, jo crec que la vaga –ja que vostè parla de la vaga– no és per manca que nosaltres no puguem arribar a acords, perquè hi han sindicats que són els seus representants i hi estem nosaltres, com a representants del Govern, també, parlant en una mesa, i hi estem contínuament. I estic segura que arribarem a acords perquè els sindicats són intel·ligents i saben que si no arriben mai a assolir un acord, doncs, perden el seu significat com a sindicats. Per tant, ells també arribaran a entendre –i nosaltres també–, a ser receptius i trobar el punt d'acord que hem trobat en alguna altra ocasió. Ara no és aquí el moment de fer la proclama ni –diria jo– les reivindicacions que hi han en els papers, doncs, dels que han convocat la vaga. Jo crec que no és el moment. Vostè deu ser sindicalista, però vostè, aquí, en aquest moment, és diputada, no només sindicalista. I jo em referia a vostè, amb tot el respecte, com a diputada, perquè jo, per parlar amb els sindicats tinc un altre fòrum, que no és precisament aquest Parlament.

Diu vostè: «Vostè parla de les competències bàsiques i...» Escolti, les competències bàsiques, és a tot l'entorn de més culte, que s'està parlant de competències bàsiques. Els governs socialistes del senyor Blair o el ministre Lang estan parlant de les competències bàsiques; nosaltres ho vam escriure primer, això sí, és veritat. En aquest document que vostè cita molt bé, perquè veig que l'ha llegit molt bé, és on parlem de les competències bàsiques, nosaltres primers. Això és així. I sap per què les competències bàsiques? Perquè, realment, la millor educació és aquella que dona les eines de progrés individual a tot ciutadà i ciutadana. I les eines no són tot el currículum per al progrés, és el pinyol de currículum. Les competències bàsiques, els sabers primordials, els que no s'obliden, els que serveixen d'abonament perquè creixi alguna cosa més. Per això, jo hi tinc fixació és veritat que hi tinc fixació, perquè crec que la millor educació, l'única educació de qualitat, real, veritable és aquella que no exclou, que no procura exclusions. I l'única manera és que tothom adquireixi les competències bàsiques, no que tothom als setze anys pugui haver adquirit tots els coneixements i sabers que hi han dins d'un currículum. Aquesta és la gran

diferència entre entendre què és la qualitat o creure només en indicadors de qualitat. És tan senzill com això: les eines del saber primordial per poder créixer per a tothom.

I això no és pot fer mai en un currículum, mai, ni en diversificacions del mateix currículum, sinó que tot un equip de professorat, tot un equip, i la direcció hi té part i vol saber quin és aquest equip, i no que li arribi per un trasllat perquè és el més antic, perquè té més mèrits, no: perquè s'adiu en aquell entorn social, en aquell entorn sociocultural, necessita aquell tipus de professorat i no el que li arriba per un trasllat, i això jo ho seguiré defensant, perquè no és per amiguisme, sinó per una millor educació, pels nostres nens i nenes i els nostres nois i noies. I això no ho podré deixar perquè forma part dels meus principis de coherència, d'equitat. I llavors, quedí clar que les competències bàsiques sí que és una fixació. I per això estem veient si als deu anys les està adquirint tothom, perquè si algú no les té adquirides, algun nen o nena als deu anys, voldrà dir que alguna cosa estem fent malament i ens quedaran exclosos aquests nens o nenes de deu anys abans d'arribar als setze.

Miri, potser és que nosaltres anem molt avançats. És cert, jo diria que anem més avançats, però és que fa molts anys que hi reflexionem, fa molts anys que hi creiem, que creiem que l'única eina possible per tenir una societat millor futura en el nostre país és l'escola.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball (tram. 300-00440/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats, l'any 98 el Sindicat Valencià de Metges d'Assistència Pública va plantejar una demanda judicial contra la Generalitat Valenciana per tal que els reglaments de la seva Conselleria de Sanitat s'adaptessin a les directives comunitàries sobre protecció de salut dels treballadors. Aquesta demanda va donar lloc finalment a una sentència de 3 d'octubre del 2000 del Tribunal de Justícia de la Comunitat Europea que representa una de les novetats més destacades en l'àmbit de l'ordenament laboral sanitari. En concret, la resolució del Tribunal europeu decideix sobre qüestions tan importants com la durada setmanal del treball, temps de treball i de descans setmanal; la durada de la jornada diària, temps de treball i descans diaris; les activitats que han de ser considerades com a temps de treball, o el treball noc-

turn, o el treball per torns. Aquestes qüestions, al marge de possibles matisacions jurídiques que puguin introduir-se, plantegen uns principis que són d'obligat compliment per als estats membres i afecten, per tant, no sols la Comunitat Valenciana com a part demanda, sinó també l'Administració de l'Estat i la de totes les comunitats autònomes.

En conseqüència, estem davant d'una norma jurídica que tindrà, de ben segur, un fort impacte en l'organització del treball del personal sanitari i dels serveis públics de salut i, naturalment, una repercussió econòmica important, que en el cas de la Comunitat Valenciana s'ha estimat en uns 12.000 milions de pessetes només pel que fa a les guàrdies. Davant de la situació que es planteja a partir d'aquest resultat, és lògic que ens preguntem, honorable conseller de Sanitat, què ha fet i què pensa fer el Govern de què forma part. De moment, posar sordina al problema i esperar a veure-les venir.

Permeti'm que recordi molt breument quina és la situació a Catalunya. En els darrers anys s'ha propiciat un deteriorament accelerat de les condicions de treball del personal sanitari en general i dels metges en concret. En aquest moment, tenim metges que cobren complements d'especial dedicació que cobreixen torns horaris, metges amb retribució amb mòduls de guàrdia que fan atenció continuada, becaris que cobreixen activitat assistencial, manca de cobertura de les vacances i de les baixes, i tota una llarga llista de disfuncions sense parlar de l'incompliment de la llei que ordena l'equiparació dels professionals de la XHUP o dels greuges comparatius provocats per la manera arbitrària amb què han exercit les facultats discrecionals de l'Administració sanitària. Vull precisar que no estic fent aquesta interpellació en tant que metgessa, que en sóc –com vostè–, ni defensant interessos corporatius –perfectament legítims, d'altra banda–, sinó que en tant que diputada d'un grup, PSC - Ciutadans, que vol mantenir ben alt el llistó de la sanitat a Catalunya. I tots sabem que, a més hores de feina, pitjor qualitat de treball.

La sentència del Tribunal Europeu de Justícia és important perquè el seu objecte és la protecció de la salut dels treballadors i, de manera especial, perquè es tracta de la salut d'uns professionals a qui la societat confia, precisament, la salut del conjunt de la població. Senyor conseller, crec que és el moment de posar fil a l'agulla. Aprofiti aquesta sentència del Tribunal de Luxemburg per prendre la iniciativa; faci de la necessitat virtut; entri en la gestió del temps. Cal establir prioritats que comptin amb el consens d'usuaris i professionals de la sanitat en lloc de malbaratar uns recursos que són crònicament insuficients en operacions com, per exemple, l'organitzada per maquillar la situació de les llistes d'espera, per dir-li un exemple. Fer el que està fent, és a dir, no donar hores als malalts per tal de no d'allargar les llistes d'espera, no porta enlloc. O millor dit, a cap lloc recomanable.

Miri, cal reorganitzar la distribució del temps durant els mesos d'estiu; hem de cobrir les vacances de tot el personal sanitari; cal reforçar millor les zones costaneres; els serveis sanitaris s'han de rendibilitzar al cent per cent els dotze mesos de l'any; els metges necessiten dedicar més de cinc minuts a cada malalt i, sobretot, no

podem tolerar que siguin els ordinadors els que marquin els temps de relació del metge amb el malalt. Volem eficiència. Estem d'acord amb un control de la feina, però això deixa de tenir sentit si no mantenim una bona relació metge-malalt, i això vol dir temps.

Voldria que m'expliquéu què està fent i què pensa fer per evitar que la qüestió de les quaranta-vuit hores es converteixi en un degoteig de conflictes davant dels tribunals de justícia, amb el que això suposa en termes de distorsió del servei sanitari i de repercussió sobre els malalts. Voldria, també, que em digui si pensa que la seva Conselleria disposa de suficients recursos humans per cobrir l'atenció continuada i per garantir una adequada assistència d'urgències. I de la mateixa manera, el meu Grup voldria saber quins procediments i quins requisits formals adoptaran per controlar la voluntarietat de cedir la jornada de quaranta-vuit hores, i quin serà el finançament addicional per compensar als professionals la pèrdua de retribució en guàrdies.

Ara és un bon moment, senyor conseller. És un bon moment per plantejar una reestructuració consensuada del temps de treball dels professionals sanitaris en què, si vostè vol, ens hi trobarà amb un sentit i un esperit realista i amb ànim constructiu. Ara és un bon moment per conèixer què implicarà la situació a què ens estem referint, perquè cal saber de què parlem quan ens plantejem el finançament sanitari. I sobretot, és un bon moment per encetar un gran consens, un pacte social sanitari, entre tots els implicats, usuaris, treballadors sanitaris i proveïdors de serveis.

És cert que els recursos que ens arriben de l'Estat són insuficients, però no és menys cert que també cal un esforç de racionalització. Per tant, senyor conseller, passi a l'acció. La situació s'ho val i ben segur que el dret a la salut de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en sortirà reforçat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mieras. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora diputada, senyora Mieras, bé, li avanço, abans d'entrar en el fons de la qüestió, que a mi, personalment, i al Govern ens agradaria que els metges tinguessin més temps i que en tinguessin molt més. Però aquest desig, en aquests moments, s'ha de circumscriure en el marc d'una planificació global i d'uns recursos, que vostè ho ha dit, són limitats i, a la vegada, són insuficients. I, avui, la planificació i la nostra prioritització passen per finalitzar la reforma de l'atenció primària l'any 2002. Si ens proposem incrementar les plantilles i, a la vegada, també, com està succeint darrerament, doncs, desdoblar àrees bàsiques o demanar o solucionar problemes concrets en algunes de les àrees bàsiques, no finalitzarem la reforma com és el nostre objectiu.

Bé. Pel que fa a la qüestió de la sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, del 3 d'octubre, no hi ha dubte que la seva aplicació planteja nombroses qüestions, tant d'ordre legal i interpretatiu com d'organització del nostre sistema sanitari. Això és així perquè la Directiva comunitària regula, amb caràcter de mínims, aspectes generals de l'ordenació del temps de treball, tant pel que fa a la jornada màxima de treball com als períodes de descans, però sense entrar a regular aspectes concrets de la seva aplicació.

A més a més, hem de tenir en compte que la norma de referència resulta d'aplicar-la a tots els estats membres, però no contempla l'organització de treball dels diferents sectors d'activitat, i menys la diversitat de sistemes de salut existents en els diferents estats, la qual cosa evidencia la necessitat d'articular la transposició normativa amb concreció d'aquests aspectes controvertits sobre la seva aplicació, que és el que vostè plantejava.

Per aquests motius, el Departament de Sanitat va promoure, en primera instància, el debat amb els òrgans de govern de l'Estat competents per regular aquesta matèria que afecta aspectes bàsics, tant del règim estatutari com del laboral, amb l'objectiu d'intentar consensuar criteris comuns entre les diferents comunitats autònomes i el Ministeri de Sanitat i Consum, tant pel que fa a la interpretació dels diferents aspectes que comporta l'aplicació de la sentència i de la norma comunitària, com pel que fa a les conseqüències previsible, tant des del punt de vista organitzatiu, si parlem que un metge només pot fer quaranta-vuit hores, trenquem, d'alguna manera, el *continuum* assistencial en alguns llocs, com també econòmiques, que vostè també ha esmentat.

D'altra banda, des del Departament vàrem promoure una taula de debat, que equivalia a la que havíem plantejat i que demanàvem a l'Estat, amb la participació de les patronals i dels sindicats més representatius del sector sanitari, amb aquests objectius idèntics. Actualment, però, i ho lamento –jo ho lamento personalment–, aquest procés es troba suspès per la judicialització plantejada pels agents socials. En aquest cas, el Sindicat de Metges de Catalunya ha plantejat un conflicte col·lectiu conjunt contra el Departament de Sanitat i Seguretat Social, l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut, la vista del qual, doncs, segons les nostres informacions, està assenyalada per a finals d'aquest mes, i es demana l'aplicació de la Directiva comunitària.

D'altra banda, les patronals, en aquest cas, la Unió Catalana d'Hospitals i el Consorci Hospitalari de Catalunya, també han plantejat conflicte col·lectiu i han sol·licitat que es clarifiqui l'aplicació de la Directiva i especialment en quins termes s'ha de produir aquesta. La judicialització del conflicte fa, doncs, en aquest moment, infructuoses les iniciatives endegades per aquest Departament, amb l'objectiu de consensuar criteris comuns d'aplicació de la norma de referència, amb els representants del sector, que era el nostre objectiu. Val a dir, però, que, independentment, les sessions de treball que hi ha amb el Ministeri de Sanitat i Consum continuen en la Comissió de gestió de recursos humans del Con-

sell Interterritorial, per tal de consensuar en aquest fòrum l'aplicació uniforme de la Directiva per a tot el sistema nacional de salut.

Davant el supòsit hipotètic que l'aplicació de la norma comunitària comportés per al sistema sanitari públic un increment de costos, i que..., si s'ha d'aplicar i s'hagués d'aplicar com està plantejat, doncs, implicaria un increment molt important de recursos, nosaltres situem en unes xifres superiors a les de la Comunitat Valenciana. Atès, lògicament, doncs, que tenim una població més gran, això implicaria, necessàriament, que s'hauran d'augmentar correlativament les transferències estatals per poder-hi fer front, l'import de les quals, en aquests moments, no podem quantificar estrictament, però que supera el plantejament de la Comunitat Valenciana.

Altres aspectes que vostè plantejava en la seva interpellació, altres qüestions que vostè m'estava plantejant, doncs, lògicament s'hauran de posar damunt la taula. Vostè plantejava com podrem mantenir el poder adquisitiu en el moment en el qual un metge expressi que no vol fer guàrdies, però són aspectes que hauré d'esperar que finalitzi aquest procés –aquest procés que avui es troba en l'àmbit judicial, doncs– per entrar-hi.

Vostè també ha parlat, lògicament, per lligar el plantejament d'aquesta sentència, de l'horari, de la durada, de les visites dels metges d'atenció primària. Jo li vull dir, en aquest sentit, que, per determinar la composició de la plantilla dels equips d'atenció primària, doncs, hi ha una sèrie de criteris, i aquests criteris estan fixats amb un decret, que és de l'any 1999, i en el qual es fixen una sèrie de factors que s'han de tenir en compte en el moment de fixar la plantilla; per exemple, doncs, els objectius assenyalats en el Pla de salut de Catalunya, el grau de dispersió o concentració demogràfica de l'àrea bàsica de salut, l'accidentalitat geogràfica i característiques de les comunicacions, les condicions socioeconòmiques de la població, la piràmide d'edat, etcètera. L'aplicació d'aquests criteris dels equips d'atenció primària, que n'hi ha actualment en funcionament 289, ha comportat les ràtios habitants/professionals que, pel que fa als metges generals –ho dic per centrar, d'alguna manera, la segona part de la seva intervenció–, es podrien resumir en els intervals següents: hi ha avui a Catalunya, d'aquests 289 equips d'atenció primària, 259 equips d'atenció primària en els quals un metge cobreix per sota dels 2.000 habitants, i únicament el 33% dels equips d'atenció primària en funcionament a Catalunya tenen ràtios superiors als 1.800 habitants i només un 13% –només un 13%– superiors als 2.000 habitants per metge; concretament, 37 equips d'atenció primària.

Lògicament, el Departament és conscient i segueix els increments de població que han tingut lloc a diferents municipis, principalment a les comarques del Vallès Occidental, del Vallès Oriental, del Baix Llobregat, del Maresme, del Garraf i del Penedès, i, per això, en algunes d'aquestes poblacions s'hi han produït en el darrer any –i després m'hi referiré– increments de plantilles dels metges per tal que disposessin de més temps per poder atendre els malalts.

En el cas que en algunes poblacions o territoris de Catalunya es detectin aquests increments de població, doncs, està prevista la creació de grups de treball que estudiïn de forma particularitzada la situació en l'àmbit de cada regió sanitària per adequar els recursos d'atenció primària a les necessitats de població.

Val a dir que, de les dades que tenim nosaltres, de les dades disponibles que tenim nosaltres, la mitjana de visites, la mitjana de visites per metge general i dia se situa, a Catalunya, al voltant de les trenta visites, activitat que es complementa amb les altres tasques que tenen encomanades els equips d'atenció primària.

Què estem fent, però, des del punt de vista d'incrementar les dotacions de personal per tal de poder mantenir aquest nivell de qualitat que vostè plantejava i que és, també, com no pot ser d'una altra forma, el nostre objectiu? Doncs, en aquest sentit, el que deia al començament: continuar avançant amb l'aplicació de la reforma de l'atenció primària. I, en aquest sentit, doncs, l'any passat, l'any 2000, es van posar en funcionament 27 nous equips d'atenció primària, que va representar augmentar pel conjunt d'aquests equips en 33 metges de família, 36 infermeres i 11 odontòlegs. També hi ha hagut un increment important per tal d'adequar les plantilles en aquest increment de població, i així l'any 2000 es va incrementar, pel que fa concretament al personal mèdic, amb 72 metges, i, en períodes crítics –estiu, períodes relacionats amb la grip, etcètera–, s'ha incrementat la plantilla en un 10%.

També s'està fent una altra cosa, que vostè potser no he entès que minimitzés, però que ens avisava del perill, que és el tema de la informatització. També s'està treballant amb la informatització dels centres d'atenció primària. I, en aquest sentit, està en curs una inversió de 1.500 milions de pessetes, per tal de poder facilitar als nostres professionals eines per mantenir la qualitat.

Estem, també, fomentant altres fórmules de gestió, que vostè coneix prou bé, com són aquests equips de base associativa que creiem que poden tenir més flexibilitat, per tal d'adaptar-se als requeriments necessaris per donar una bona atenció. També l'Institut Català de la Salut està treballant en un model de gestió clínica que introdueix la gestió per processos, l'autoresponsabilitat dels professionals, en definitiva, elements de millora contínua de la qualitat.

I, finalment, en aquest moment tenim un estudi, un estudi que hem encomanat a la Fundació Avedis Donabedian, per analitzar amb profunditat les formes d'organització dels equips d'atenció primària i l'adjudicació de tasques dintre de l'equip i també el sistema de com podem anar adequant progressivament les plantilles a les variacions de la població que s'estan produint en alguns indrets de Catalunya.

Lògicament, l'aplicació d'aquesta sentència, l'aplicació de la sentència de les quaranta-vuit hores, és un tema que ens preocupa extraordinàriament, hi insisteixo, no únicament i exclusivament per les repercussions econòmiques, sinó, encara pel que em sembla més important, per les repercussions organitzatives que té per al sistema.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Miri, per davant de la negociació laboral hi ha la negociació política. D'acord que la reforma de l'atenció primària encara no ha acabat, però la reforma no és un objectiu per ella mateixa. La reforma és per millorar la qualitat de l'assistència. I això no s'està donant en aquest moment.

Vostè, doncs, des del mes d'octubre que va donar-se la sentència fins ara al maig, ha convocat una sola reunió, i una reunió des d'un punt de vista de patronal, no de Conselleria de Sanitat. El conseller de Sanitat, evidentment, no solament té la responsabilitat del personal sanitari, sinó que ha de saber sempre, i fonamentalment, que l'objectiu és la salut dels malalts. I, després de set mesos, encara estic molt contenta que m'hagi expressat que solament d'urgències són més de 12.000 milions de pessetes el que costarà aplicar la Llei, la Llei que la sentència de Luxemburg...

Miri, ens hi trobaran a buscar aquests diners, eh? Però, és que hem de saber més coses i hem de pactar el temps en tots, perquè és l'única manera que no es vagin ajornant els conflictes, i hem de començar ja. Podem començar per les guàrdies, pel temps de visita, i oblidi's dels conflictes jurídics, que, d'altra part, tan sols ajornen o aparquen el problema en el temps. La sentència de Luxemburg és molt clara. Llavors, doncs, el que no podem permetre'ns és el luxe d'esperar el goteig de conflicte darrere conflicte, la responsabilitat política és pactar. La responsabilitat política és vetllar perquè els ciutadans segueixin tenint i millorant la seva qualitat d'assistència. Espero que quan nosaltres passem, quan substanciem aquesta interpellació ens hi trobem, perquè estic convençuda que vostès també volen que es mantingui alta la qualitat de l'assistència. Però no podem seguir per aquest camí i la Conselleria ha d'actuar en benefici de tots, en benefici dels malalts. La falta de temps per visita ens surt molt més cara: un metge que té poc temps per parlar amb el malalt demana més proves analítiques, gasta més medicaments, hi ha més insatisfacció del malalt i, en definitiva, per a tots ens queden menys diners i menys salut.

Això no pot ser. Jo hi insisteixo: li demano que posi fil a l'agulla, que no convoqui solament les patronals. És urgent, ja està interposat –com vostè, també, ja ho ha dit– un conflicte col·lectiu, i la sanitat, els malalts no hem de viure durant tres anys amb aquesta angouxa. No ajorni el problema; ara és el moment, ara és l'hora de posar-nos a treballar. Ja li he dit que ens hi trobarà, però no esperem més, no ens excusem amb el bé que ho estem fent, no ens mirem més el melic. Millorem la situació; és molt seriosa, és molt seriosa: 12.000 milions solament en guàrdies és molt seriós. No poden seguir els professionals en la situació que estan i vostè, en resum, de tots els interrogants que li he plantejat, solament me n'ha contestat un, que és el càlcul aproximat que diu que han fet de les guàrdies.

De veritat, ens hi hem d'arremangar tots. Jo crec que hem de tenir un consens de tots els grups polítics, dels usuaris de la sanitat, dels metges, i solament així podrem fer que parin els conflictes jurídics i que, d'alguna manera, el temps, la gestió del temps millori i mantingui el nivell de qualitat que tenim en aquests moments a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mieras. Per al torn de rèplica, té, també, la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Mieras, jo insisteixo en el que li havia comentat abans, és a dir, per a nosaltres, millorar la qualitat de l'atenció primària és un objectiu. Perquè, de vegades, pot semblar que no ho és; que només ho és el de l'oposició, i no; aquest és el nostre principal objectiu. Segon: miri, des de l'endemà d'aquesta sentència, des de l'endemà, jo em vaig posar en contacte amb el Ministeri de Sanitat, conscient de les repercussions que aquesta sentència tenia i, si vol que li digui la veritat, em preocupen més les organitzatives que les econòmiques, perquè les organitzatives són molt importants, perquè li deia: si, realment, un professional de la salut només pot fer quaranta-vuit hores a la setmana, trencarem el model assistencial. És un professional que, potser, només el podrem dedicar a fer un tipus d'assistència, i potser no podrà fer a la vegada guàrdies, i, per tant, no, no, no podrà fer guàrdies, o només les farà un dia, però, en tot cas, són molts aspectes que s'hauran d'anar discutint, que s'estan discutint.

Perquè el que li volia dir és que pot semblar que, des de fa set mesos, nosaltres estem asseguts i no fent res, i això no és cert. Ho dic sense cap cofoisme: he estat dels consellers que, primer, va trucar al Ministeri i que va demanar que aquest tema es tractés en el Consell Interterritorial, i m'he assegut amb els sindicats i m'he assegut amb les patronals, i, per primera vegada, el Departament de Sanitat, en aspectes que, lògicament, tenen una repercussió laboral, promou una mesa conjunta: sindicats i patronals, i el mateix Servei Català de la Salut –la primera vegada, la primera vegada. I aquesta reunió s'ha anat repetint, però, evidentment, s'ha trencat una norma, jo en diria, bàsica en qualsevol negociació, que és que una de les parts trenqui un dels compromisos que hi ha damunt la taula. Per tant, en aquest moment estem en aquest impàs.

Per cert, per cert, estic, també, amatent a veure què està passant amb altres comunitats autònomes, a veure què és el que estan fent, altres comunitats autònomes, perquè voldria deixar clar des d'aquesta tribuna que això no afecta, únicament i exclusivament Catalunya. És a dir, per exemple, quan hi va haver aquesta aturada per reclamar més temps per part dels professionals mèdics, el Sindicat Mèdic d'Andalusia va demanar –els demanava– 2.436 metges per poder oferir una qualitat òptima en atenció primària a Andalusia, que és una co-

munitat que vostès, doncs, estan gestionant, i, que jo ho sàpiga, Andalusia, per ara, no ha mogut fitxa. Fins i tot, els sindicats anaven una mica més enllà i deien: «Así» –amb aquest increment de professionals–, «si ahora se superan por poco los cuatro minutos» –model de servei andalús de salut–, «podría llegarse a los diez con esta dotación de personal».

Per tant, aquesta és una situació que ens implica a tots, a totes les comunitats autònomes, i, si aquesta normativa, aquesta Directiva europea, s'ha d'aplicar a Catalunya, com s'haurà d'aplicar, lògicament, necessitarem més recursos, però necessitarem –i és en el que estem treballant– un canvi en el model organitzatiu. I això és el que vàrem plantejar en el seu moment en aquesta Comissió i que ha plantejat aquest conseller i aquesta Conselleria des del primer moment. Malauradament, les coses en aquest moment estan en un altre carreró i nosaltres continuem treballant i jo continuo tenint contactes amb el Ministeri i amb altres consellers per tal de veure com resollem aquest problema.

Jo no voldria acabar, però, perquè sovint, a vegades es pot donar una imatge que les coses estan, realment, molt malament i que, realment, el nivell de qualitat –vostè ho ha dit– està disminuint... Home, per citar unes dades d'una enquesta que ha elaborat l'Institut Català de la Salut, que es va realitzar la primera quinzena de gener de l'any 2001, però que fa referència a persones ateses a l'Atenció Primària l'any 2000 –3.200 entrevistes–, en la qual els ciutadans de Catalunya, a l'hora d'expressar el grau de satisfacció amb els serveis en l'àmbit de l'Atenció Primària, ens donaven una nota del 7,68. Realment, una nota important en un servei públic i en un servei tan cabdal com el de l'atenció sanitària. Lògicament, això és mèrit dels professionals –sense cap mena de dubte–, és mèrit dels professionals, però, per tal de posar el llistó de la sanitat on està –perquè està, jo crec, alt–, doncs, em semblava que era bo que avui ho diguéssiu aquí.

Lògicament, nosaltres hem de treballar per adequar les plantilles, i hem de treballar, també, per veure que som capaços d'aplicar aquesta Directiva, però, lògicament, jo celebro, doncs, que, en aquest sentit, vostè digui que estan al nostre costat a l'hora d'anar a buscar recursos. Lamento que no hi estiguessin quan vostès manaven a Madrid, que l'únic que es va fer va ser retallar recursos per a la sanitat (*Remor de veus*)... No, no, però això és així; no, és veritat. Per què hem de negar-ho? Però si és veritat: el senyor Solbes va treure de la Sanitat Pública 150.000 milions durant quatre anys! Facin vostès els càlculs... Doncs, celebro que ara hi estiguin i lamento que no hi estiguessin en aquell moment. També en aquell moment hauria estat necessari tenir més recursos; avui, hauríem acabat la Primària i, segurament, no estariem parlant, doncs, de la Reforma, perquè ja l'hauríem acabat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció sanitària del càncer de mama (tram. 300-00451/06)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció sanitària del càncer de mama, que presenta el Grup de Convergència i Unió. Per exposar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió hem tingut interès a debatre sobre la prevenció del càncer de mama a Catalunya, i aquí hi ha hagut una coincidència en el temps, una coincidència, per nosaltres, agradable, perquè, fa pocs dies, al Parlament, en la Comissió, concretament, de Política Social, aprovàvem, per unanimitat, una Proposició no de llei, que entenem que ha estat important, com era aconseguir l'autorització de l'ús terapèutic del cànnabis. Lògicament, el tema que avui tractem aquí no va d'això, no és exactament aquesta línia la de la nostra interpellació, perquè ara volem parlar de prevenció, però sí que ens ha semblat adequat fer-hi una referència perquè, lògicament, aquella aprovació anava a aconseguir una millor qualitat de vida a les pacients que, doncs, han de ser sotmeses al tractament de càncer de mama.

El càncer és un problema de salut present, present a totes les societats i conegut des de l'antiguitat, però és durant el segle XX, lògicament, que, degut a la disminució de la mortalitat causada per malalties infeccioses, el càncer, junt amb les malalties cardiovasculars i els accidents, passa a ser una de les principals causes de mort en els països desenvolupats. A Catalunya i en els països del nostre entorn, el càncer és un dels principals problemes de salut, i això fa que sigui un dels àmbits d'actuació prioritari en l'autoritat sanitària a Catalunya, però també –hi insisteixo– en els països de l'entorn.

Així, fa pocs dies, es presentava el Pla director d'oncologia a Catalunya 2001-2004, per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i entenem que aquesta ha de ser la línia a seguir, a treballar de prop aquest àmbit. L'impacte de càncer a Catalunya pot ser avaluat mitjançant diferents indicadors; indicadors, podríem dir-ne, que són clàssics, com la mortalitat per càncer, la incidència de casos de malaltia de neoplàsia, i la supervivència de pacients –parlem, sempre, de supervivència a cinc anys. Aquests indicadors clàssics, però, no consideren aspectes que nosaltres –i creiem que, actualment, tota la població– considerem moltíssim, com pugui ser la qualitat de vida dels pacients.

La mortalitat, un d'aquests indicadors del càncer..., és la primera causa de mort a Catalunya entre els homes. Representa el 31,7% de la mortalitat en els homes, per sobre de la mort per patologies cardiovasculars, contràriament al que molta gent pensa, i és la segona causa de mort entre les dones –és un 21,6% en el cas de les dones. La incidència, el segon indicador, té una tendència creixent des de l'any 80, i, analitzant la tendència dels principals tumors, mitjançant el registre de càncer de Tarragona, es pot veure que hi ha un augment de la in-

cidència de càncer de pulmó en els homes, del còlon rectal i de la bufeta urinària i, en canvi, en el cas dels homes, disminueix el que seria la incidència de càncer d'estómac. En les dones, el càncer principal és el càncer de mama, i, des dels anys 80, hi ha hagut un augment d'aquesta incidència, si bé, darrerament, hi ha hagut una estabilització. Possiblement, això ve relacionat amb una difusió del que és la pràctica de la mamografia els anys 90.

I el tercer element, el tercer indicador, seria la supervivència de càncer al cap de cinc anys de diagnòstic. Aquest també és un dels indicadors tradicionals. Les dades ens situen en una situació semblant, intermèdia, al que succeeix a Europa. Ha millorat el nivell de supervivència, lògicament, els darrers anys. I és a partir de les dades que se'ns donen a Tarragona que es pot fer una estimació de la prevalença a Catalunya. Segons l'estimació realitzada l'any 95-96, s'originen anualment 13.800 nous diagnòstics de càncer entre els homes, i, en les dones, 10.300 càncers. Destaquen, en el cas dels homes, els càncers de pulmó, de pròstata i de bufeta urinària, i, en els de les dones, el càncer de mama i el de còlon.

El càncer, doncs –hi insisteixo–, és un problema de salut important per la seva mortalitat, però també per la seva morbiditat. És un problema, doncs, de salut prioritari i cal fer èmfasi en la seva prevenció i atenció. Així, ens consta que el Departament hi fa especial atenció, però entenem que això és de rigorós compliment, i així marca que, en tots els plans de salut, el problema de salut prioritari és, també, el càncer.

Centrant-nos en el que fa referència al càncer de mama, s'observa, deia, una certa estabilització en la incidència i, malgrat això, és el més freqüent entre les dones i, també, entre el conjunt de la població afectada de càncer. L'estimació de nous nombres de càncers de mama a Catalunya, durant el període 95-96 –el que dèiem abans–, és de 3.000 nous casos a l'any, i això fa una prevalença de 45.000 persones, mentre que, en canvi, queden per sota el còlon rectal, amb 34.000 casos, i, la bufeta urinària, amb 27.000 casos.

Per tant, quan parlem de càncer, crec, sincerament, que hi ha diferents temes que s'han de vetllar de prop, però tots ells són importants. Per una banda, hi ha el tema del tractament, lògicament, i aquí és important parlar del tractament però també de les millores que en el tractament es puguin realitzar. En aquest sentit, ens consta l'esforç realitzat per augmentar –i això és una realitat– el nombre de tractaments anuals en radioteràpia, i creiem que és de justícia, per dir-ho d'alguna manera, que s'actui d'aquesta manera.

Hi ha un altre àmbit important, com deia abans, que és la millora de la qualitat de vida en els pacients, i dèiem que, fa unes setmanes, vam fer una aprovació important, com era el tema del cànnabis, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. En aquest sentit, en el tema de la qualitat de vida, juntament amb el tractament, hi ha un tema que a nosaltres ens preocupa, que és la possibilitat d'aproximació dels serveis a la població. Entenem que això és beneficiós per al mateix pacient, de no haver-se de desplaçar, i per a la pròpia família, de no

haver de patir un allunyament de la zona on viu i, per tant, en aquest sentit, voldríem saber el que ha fet el Departament i el que pensa fer en un futur. Entenem –hi insisteixo– que és beneficiós per al pacient, per a la família, i, psicològicament, pesa molt poder estar a casa o prop de casa per fer aquests tractaments.

Però nosaltres volíem parlar del que és la prevalença, i en aquest sentit nosaltres entenem que hi juga un paper important el que seria la detecció precoç. El cribratge poblacional del càncer de mama amb mamografia és una mesura efectiva, que pot arribar a disminuir –així està descrit– la mortalitat per aquest tipus de càncer fins a un 30% en condicions ideals. Això és molt, és moltíssim. Per tant, entenem que cal treballar en aquesta línia i, per tant, potenciar-ho.

Segons l'Enquesta de salut de Catalunya del 1994, les dades diuen que el 24,8% de les dones de vint anys o més afirma haver-se realitzat periòdicament una mamografia preventiva. Ens consta que el Departament de Sanitat i de Seguretat Social treballa per tal d'incrementar aquesta mesura preventiva; és lògic si dèiem que precisament poder-ho detectar com més aviat millor pot disminuir la mortalitat en un 30%. Per tant, augmentar el percentatge de dones que periòdicament es fan una mamografia preventiva és molt i molt important.

En aquest sentit, el conseller ha informat altres vegades dels programes adreçats a dones entre cinquanta i seixanta-cinc anys, de cribratge de càncer de mama. Aquesta és una línia, lògicament, en la qual cal treballar, i per tant nosaltres voldríem fer una sèrie de preguntes en aquest tema.

És important, en el càncer de mama, tot l'exposat: el que és el tractament, la qualitat de vida –insisteixo també en aquest àmbit del que és la proximitat geogràfica–, el que és la prevenció –importantíssim. I nosaltres en aquesta interpellació precisament el tema que volíem tractar era aquest, el tema de la prevenció, i per tant el tema dels programes de cribratge.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Voldríem saber, doncs, concretant, quins programes de cribratge es fa en aquests moments des de la Conselleria, quins s'impulsen, quin grau d'implantació tenen, i creiem que també seria bo no només saber quina és la realitat d'avui sinó també saber quines són les previsions de futur en aquest àmbit, perquè això és important que s'hi treballi per mirar d'incrementar-ho de cara a un futur. Senzillament, doncs, el Grup de Convergència i Unió voldríem saber quin és el captament del Govern en matèria de prevenció de càncer de mama.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Borràs, tal com vostè ha ressaltat el càncer és, efectivament, un dels

principals problemes de salut a Catalunya, com ho és a la resta de països del nostre entorn.

Potser, per reforçar les seves dades, si féssim un tall en un moment determinat a la població de Catalunya –i són dades de l'any 96–, existeixen a Catalunya unes 215.000 persones diagnosticades de càncer en algun moment de la seva vida, el que representa el 3,6% de la població. Segons les estimacions realitzades, també en aquest període 95-96, es diagnostiquen anualment 24.100 persones de càncer, però el que és més important és que, segons algunes estimacions i algunes projeccions de futur, l'any 2005 se'n diagnosticaran 33.300. Val a dir que aquest increment té una distribució desigual entre grups d'edat; el major increment quantitatiu es produeix en el grup de persones més grans. I val a dir que una estimació possible de futur immediat a dotze països de la Unió Europea ha arribat a predir que el nombre de casos de càncer en persones de més de seixanta-quatre anys s'incrementarà un 49% en els hòmens i un 34% en les dones d'aquí a l'any 2020.

Estem, doncs, davant d'un problema de salut, ara i en les properes dècades, i estem davant d'un problema de salut que ha estat –i és i serà– prioritari per a aquest Departament des de fa anys, i això es reflecteix en algunes de les línies proposades pel Pla de salut de Catalunya, que ve desenvolupant actuacions adreçades a potenciar els sistemes d'informació sanitària i de recerca oncològica, prevenir l'hàbit tabàquic, incidir en el consell sobre l'exposició solar, etcètera.

Val a dir, també, que el Departament ha fet un especial èmfasi durant tot aquest temps, i ho continuarà fent, en la difusió de les recomanacions incloses en el codi europeu contra el càncer, que recull una sèrie de consells preventius que el que pretenen és una reducció de la incidència del càncer i una disminució de la mortalitat per aquesta causa. I recentment, també vostè ho ha esmentat, per tal de fer front a aquest repte que és, sense cap mena de dubte, la malaltia oncològica, el Govern ha aprovat el Pla director d'oncologia de Catalunya per al període 2001-2004, per al qual es preveu, entre moltes altres actuacions, una inversió de prop de 3.000 milions de pessetes, dels quals 1.500 es destinaran a l'actualització i ampliació de la dotació tecnològica en radioteràpia. El Pla contempla també, entre d'altres aspectes, com he dit, l'establiment, per exemple, de mecanismes de diagnòstic ràpid a tot Catalunya, l'existència de suport especialitzat en psicooncologia a tots els centres de referència i la creació d'un registre, el registre de càncer de Catalunya, estenent els que hi ha actualment a les altres demarcacions.

Pel que fa al cas concret del càncer de mama és evident que ens trobem davant d'un dels tumors amb un major impacte, unes majors repercussions, però també unes majors possibilitats de curació si es detecta precoçment. Segons les estimacions realitzades, prop de 45.000 dones conviuen amb un diagnòstic d'aquesta malaltia avui a Catalunya, amb uns 3.000 nous casos l'any, xifra que segons les previsions creixeria fins a 3.800 l'any 2004-2005. Cal, doncs, actuar per tal de fer front a aquest problema de salut i cal fer-ho tenint en compte que en el cas del càncer les prioritats d'actuació s'han d'establir tenint en compte la relació amb els factors de

risc identificats, les possibilitats d'intervenció i els beneficis previsibles de les intervencions.

Els criteris per recomanar una intervenció són: l'evidència científica, l'efectivitat de la intervenció, l'acceptabilitat social, el grau de suport dels professionals sanitaris i la relació cost/efectivitat de la intervenció. D'acord amb aquests criteris, el desenvolupament del cribratge de càncer de mama és una de les prioritats preventives d'actuació. Precisament, el càncer de mama és una de les localitzacions, juntament amb el de coll d'úter, en què l'efectivitat del cribratge ha estat clarament demostrada. El Pla de salut, el primer pla de salut, 1993-1995 ja proposava, d'acord amb les recomanacions dels experts participants en l'elaboració del Llibre blanc de bases per a la integració de la prevenció a la pràctica assistencial, posar en marxa programes de cribratge de càncer de mama en totes les dones d'entre cinquanta i seixanta-quatre anys. Durant aquests anys s'han anat posant en marxa aquests programes consistents en la realització d'una mamografia amb doble projecció cada dos anys a les dones d'aquesta franja d'edat a diferents punts del territori. Val a dir que aquests programes han tingut una bona acceptació entre les dones a les quals anava adreçat.

El mes de març de l'any 1999, per tal de donar un nou impuls a aquests programes, es va constituir una mesa, la mesa tècnica de coordinació del Programa de detecció precoç de càncer de mama, amb l'objectiu de coordinar el desplegament del programa, vetllar pel seu correcte desenvolupament i impulsar la seva extensió a tot el territori català. En el si de la mesa s'han creat diferents grups de treball que al llarg d'aquests dos anys han abordat diferents temàtiques i problemàtiques relacionades amb la coordinació i operativització del Programa, l'avaluació i control, els sistemes d'informació, la comunicació, etcètera. En aquest àmbit de la comunicació, cal esmentar precisament l'edició i difusió de diferents fullets i material informatiu per tal d'incidir en la necessitat que les dones participin en aquest programa de cribratge.

També em voldria referir al que ha estat el desplegament progressiu dels programes d'atenció a la dona en la xarxa reformada d'atenció primària, primer nivell d'atenció sanitària que permet la màxima accessibilitat i proximitat, i que permeten, aquests programes, oferir una atenció sanitària integral i de qualitat a les dones i a les seves famílies, fent especial èmfasi en aquestes activitats de promoció de la salut i de prevenció de les malalties.

Entre les activitats desenvolupades precisament pels programes d'atenció a la dona, cal citar les que es realitzen al voltant de la prevenció del càncer de mama i de coll d'úter, mitjançant xerrades informatives, reunions de grups, consultes individualitzades, etcètera.

Gràcies, doncs, a les activitats del programa, a l'impuls d'aquesta mesa tècnica i a un esforç del Departament de Sanitat –durant l'any 2000-2001 s'ha realitzat una inversió addicional per poder finalitzar el que ens havíem plantejat de més de dos-cents milions de pessetes–, la cobertura del programa de cribratge del càncer de mama s'ha incrementat notablement en els darrers anys. Si l'any 1999 el nivell de cobertura del programa

va arribar al 32,5%, l'any 2000 arriba al 61,2% –a la regió sanitària de Lleida es va arribar ja al 100%– i en aquests moments s'està treballant intensament per assolir l'objectiu que el programa arribi al 100% –per tant, que estigui implantat en tot el territori de Catalunya– a finals de l'any 2001, o sigui d'aquest any, o a principis de l'any 2002. Val a dir que el Pla director d'oncologia 2001-2004 preveu que totes les dones cobertes fins als seixanta-quatre anys puguin rebre l'ofertament de continuar fins als seixanta-nou anys, i planteja també, el Pla director, la necessitat d'estudiar si en una nova etapa caldria ampliar el cribratge en les dones d'entre quaranta-cinc i quaranta-nou anys d'edat.

D'altra banda, avui disposem també, en la línia de les dades que vostè ha comentat de l'Enquesta de salut de Catalunya, dels resultats d'una enquesta telefònica realitzada a una mostra representativa de les dones catalanes, que es va fer l'any 2000, en les quals el 76,4% de les dones d'entre quaranta i seixanta-nou anys declara haver-se efectuat una mamografia de forma regular. S'observa, per tant, una evolució molt significativa i favorable amb relació a les dades de l'enquesta de l'any 1994. Aquesta sensibilització per part de les dones, juntament amb la intervenció activa des de l'Administració mitjançant l'extensió del programa de cribratge, ha fet possible detectar molts casos de forma precoç i tractar-los adequadament, la qual cosa ha comportat una millora, sens dubte, de la supervivència durant la darrera dècada. Val a dir, cal citar que la supervivència al cap d'un any del diagnòstic del càncer de mama ha passat, a casa nostra, del 82% els anys 85-89 al 95% l'any 95-96, és a dir, un increment del 13%. I quant a la supervivència al cap dels cinc anys, que és un dels indicadors més significatius, actualment se situa en un 76%, dada que podem qualificar d'esperançadora.

No obstant, som conscients que hem de continuar treballant per seguir millorant aquests indicadors de salut i per tant els nostres objectius avui per tal de fer front a aquest problema de salut són: com he comentat, assolir el cent per cent de cobertura del programa de cribratge de càncer de mama, que ha de comportar conseqüentment un augment de la supervivència; establir mecanismes de diagnòstic ràpid en els casos de sospita de càncer en l'àmbit de l'atenció primària –la prova pilot ja s'ha iniciat a Terrassa, Rubí, l'Hospitalet de Llobregat i Cambrils, i posteriorment s'estendrà a tot Catalunya per a tumors de mama, pulmó, còlon i pròstata–; millorar l'atenció oncològica mitjançant les inversions en tecnologia previstes en el Pla director d'oncologia i que ja es varen comentar en el dia de la seva presentació, i, per últim, millorar l'atenció que reben els afectats des del punt de vista psicosocial i de suport –el Pla director preveu la creació de serveis de psicooncologia en tots els centres de referència i, per tant, pensem que és un bon instrument per a la millora de la qualitat de vida.

Aquestes són les actuacions que el Departament de Sanitat i Seguretat Social porta a terme en col·laboració amb els professionals i amb els serveis d'oncologia del nostre país, i esperem, doncs, donar resposta a algunes de les qüestions que la senyora diputada plantejava en la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions institucionals (tram. 300-00134/06)

La següent interpellació, la formula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera, l'adreça a l'honorable consellera senyora Núria de Gispert, sobre la política general de relacions institucionals. Té la paraula, senyor diputat. *(Veus de fons.)* Ah!, molt bé, doncs si els sembla acumularem els punts 16 i 17 de l'ordre del dia.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable consellera, estic absolutament convençut que des del punt de vista conceptual vostè coincidirà amb el Grup Popular en el fet que el Parlament de Catalunya és, ha de ser la institució central de la democràcia al nostre país. I és cert també que des que Convergència i Unió va perdre la majoria absoluta l'any 1995, i encara més en aquesta legislatura, el paper d'aquest Parlament s'ha anat incrementant políticament i socialment fins al punt que podem afirmar que avui, malgrat el seu Govern, aquest Parlament ha esdevingut la institució central de la política a Catalunya.

Jo he dit «malgrat el seu Govern» conscient que són molts els membres del Govern que amb la seva actitud, certament positiva, contribueixen a enriquir el paper fonamental que desenvolupa el Parlament de Catalunya en la nostra democràcia. Però «molts consellers», honorable consellera, no són «tots els consellers del Govern»; alguns membres del seu Govern –i vostè ho sap– no responen amb la diligència pròpia d'un bon conseller de la Generalitat de Catalunya a les demandes que el poble de Catalunya canalitza a través d'aquest Parlament.

Sovint diferents membres del seu Govern es queixen del volum d'iniciatives que es presenten des de l'oposició i és cert que en els darrers temps, tots plegats, hem incrementat la nostra activitat de control i d'impuls de l'acció de Govern.

Nosaltres ja entenem que passar d'un parlament amb majoria absoluta a haver de negociar cada Llei, cada Moció, cada Proposició no de llei o cada esmena requereix un sobreesforç de diàleg per part del seu Govern, al qual, fins fa poc, no estaven certament acostumats. Jo no dispo de les hores actualitzades, però estic ben segur que vostè, com a responsable de les relacions amb el Parlament, podrà il·lustrar-nos en la seva resposta amb la informació, que estic convençut que posarà de relleu, que els diputats i les diputades del Parlament de Catalunya, de tots els grups, treballam molt i treballam bé, malgrat no disposar dels mateixos mitjans amb els quals treballa el Govern de la Generalitat.

Ara bé, honorable consellera, tots els departaments del Govern treballen amb la mateixa diligència que treballen els diputats i les diputades d'aquest Parlament?

Perquè miri, nosaltres tenim, certament, la sensació que hi ha determinats departaments del seu Govern, als quals els molesta aquest Parlament. Alguns encara no s'han adonat, no en són conscients, que no disposen de la majoria parlamentària suficient per tirar endavant els seus projectes i que s'han de guanyar la confiança del Parlament de Catalunya per dur a terme la seva acció de Govern, votació rere votació, iniciativa rere iniciativa. Per això sobta la poca informació que determinats departaments donen als grups de l'oposició. Potser és el primer cop que aquesta qüestió arriba al Ple del Parlament, però no és la primera vegada que els diputats i les diputades de tots els grups es queixen –ens queixem– d'algunes respostes que donen a preguntes i a sol·licituds d'informació que es formulen des dels diferents grups de l'oposició.

I miri, a ningú se li escapa que quan hi ha un canvi al capdavant d'un departament, es produeix el màxim grau de transparència en les respostes parlamentàries, amb una informació completa, que ens serveix, als diputats i a les diputades de tots els grups, per fer amb major eficàcia la nostra tasca de control i d'impuls de l'acció de Govern, de servei al país. Ara bé, tampoc se'ns escapa que, a mesura que els membres del Govern guanyen experiència, les respostes són cada vegada menys completes, més ridícules pel que fa a la informació.

I és el mateix Govern de la Generalitat, honorable consellera, qui ens obliga a fer més iniciatives, més preguntes, davant la manca o la restricció d'informació que sovint el seu Govern fa arribar a aquest Parlament. El meu Grup Parlamentari, crec que tots els grups parlamentaris poden fer-ho, però el meu Grup Parlamentari pot posar-ne exemples de departaments que funcionen amb molta –li ho puc assegurar–, amb moltíssima eficàcia. I no els anomenaré per no fer-los un mal favor, però vostè sap perfectament –ha de tenir-ne les estadístiques– quins són els departaments que no contesten les preguntes, que no envien el control del compliment de les resolucions adoptades, que els envien a explicar una pel·lícula que no té res a veure amb el que s'ha aprovat, que contesten sol·licituds d'informació amb més d'un any de retard, que quan el Parlament aprova una resolució que diu al Govern de la Generalitat que faci alguna cosa, el Govern contesta que no ho considera necessari o que no ho considera oportú o, simplement, anuncia públicament que no pensa complir una resolució aprovada per aquest Parlament.

I jo pregunto: què vol dir tot això, honorable consellera? Pot explicar-me quin és el respecte que el Govern o que determinats consellers del Govern de la Generalitat tenen per aquest Parlament, per exemple quan el Grup de Convergència i Unió perd una votació o canvia *in extremis* el seu sentit del vot per no perdre una votació, i després, el conseller o la consellera de torn convoca una roda de premsa, per anunciar públicament que no pensa complir amb el control d'aquesta resolució aprovada pel Parlament de Catalunya? Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat envers aquest Parlament, envers el poble de Catalunya, representat pels cent trenta-cinc diputats i diputades d'aquesta cambra?

Honorable consellera, l'any 1995, el Govern de la Generalitat va crear, depenent del Departament de la Presidència, la Secretaria del Govern i de Relacions amb el Parlament amb l'objectiu, entre d'altres, de fer el seguiment dels compromisos parlamentaris adquirits pel Govern i de vetllar pel control parlamentari. Quatre anys després el president de la Generalitat va realitzar una reordenació de l'Executiu i va donar aquesta competència al Departament que ara vostè dirigeix.

I miri, si vol que li digui la veritat, nosaltres creiem sincerament que aquesta tasca que fa el senyor Silva, s'hauria de fer des d'una secretaria general i no pas des d'una direcció general. De la mateixa manera que també creiem que aquesta funció hauria de dependre directament del conseller en cap del seu Govern. Segurament, d'aquesta manera, aquest Departament tindria més força per posar en el seu lloc determinats departaments que incompleixen per sistema els terminis marcats pel Reglament del Parlament. A Catalunya, la Direcció General de Relacions amb el Parlament centralitza l'arribada de les iniciatives i s'encarrega, també, de la seva posterior distribució per departaments, tenint en compte que la tramitació de la resposta i la seva posterior tramesa al Parlament es fa des de cada departament.

Per tant, a diferència de les altres comunitats autònomes en el nostre país, la Direcció General de Relacions amb el Parlament no entra en el control del contingut de la resposta, sinó que fa un control formal perquè s'adeqüin als requisits que estableix el Reglament del Parlament de Catalunya, i, si no és així, en principi, insta a cada departament a fer-ho.

Per tant, honorable consellera, qui està fallant no és la Direcció General de Relacions amb el Parlament, que, a més a més –ho crec sincerament–, fa amb força eficàcia la seva feina, sinó que qui falla són determinats departaments del Govern de la Generalitat.

Per tot això, honorable consellera, acabo aquesta primera intervenció amb dues preguntes molt clares, molt senzilles: quins són els departaments que incompleixen sistemàticament el que marca el Reglament del Parlament? I quines accions té previst prendre per evitar que això continuï succeint?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions amb el Parlament (tram. 300-00235/06)

Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, fa poques setmanes aquesta cam-

bra aprovava una moció subsegüent a la interpellació sobre l'ensenyament obligatori relativa al règim d'admissió d'alumnes i a la revisió dels concerts educatius.

L'aprovació de la Moció, que va ser feta de manera polèmica, certament, va provocar una reacció irada de la consellera d'Ensenyament, que, just al cap de pocs minuts de l'aprovació, feia unes desafortunades declaracions en les quals fins i tot s'atrevia a titllar d'ilegal la Moció aprovada i posava en dubte la disposició del Govern per complir-la. Aquest fet no és un fet puntual, en tot cas, com a mostra d'un cert menyspreu del Govern cap al Parlament no és nou i és altament preocupant. Dissortadament, tenim molts exemples d'aquesta actitud que, en tot cas, al llarg d'aquesta interpellació intentarem explicar i contrastar.

En la cinquena legislatura, el diputat del nostre Grup Parlamentari, el senyor Joan Ridao, va fer un estudi amb relació a les iniciatives parlamentàries que s'havien fet al llarg de la legislatura, que s'havien aprovat, i les preguntes; i, en tot cas, les conclusions són prou interessants –estem parlant de l'anterior legislatura–: 847 resolucions aprovades pel Parlament, 175 mocions, de les quals 433 no s'havien realitzat. Jo sí que m'atreviré a fer un rànquing, senyor Sirera, per motius que cada Grup Parlamentari administrerà com millor li sembli i no ho ha fet, jo sí: el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, 19,9% d'incompliments; Benestar Social, 11%; Presidència, 9,5%; destacades mocions i resolucions no es complien, alguns exemples: Moció sobre l'ampliació del Plaseqta, arran d'un accident concret de la planta d'Erkímia de Flix; model policial i cos de bombers, també són protagonistes de diversos incompliments sobre mocions aprovades; integració laboral de persones disminuïdes a l'Administració de la Generalitat.; atenció precoç als infants; foment de la dansa; inversió pública a Catalunya; desenvolupament de les comarques meridionals; revisions de plans d'espais d'interès nacional; tren d'alta velocitat; salut mental; ordenació del sector pesquer, etcètera. Una llista prou llarga i, com veurà vostè, també, absolutament diversa. Acabo, amb la cinquena legislatura, per acabar: 850 preguntes per escrit sense resposta.

És evident que la principal funció del Govern és la de governar, però també ho és..., i aquí és el punt on segurament caldria entrar-hi més a fons, perquè sovint s'oblida que el Parlament té la funció de control del Govern i d'impuls del Govern. I la democràcia és precisament això: que tothom pugui complir amb les millors condicions possibles les seves funcions.

Així, pel que fa a iniciatives legislatives, en l'anterior legislatura, el Govern havia presentat 60 projectes de llei; se'n van aprovar 54. I els grups de l'oposició en van presentar 121, només en van prosperar 8; evidentment, qüestió de majories i minories, però en van presentar 121. És, per tant, obvi que la voluntat dels grups de l'oposició –i almenys jo parlo pel nostre Grup Parlamentari– ha estat la de fer propostes d'acord amb el compromís electoral amb els ciutadans i les ciutadanes del nostre país, però, també –i aquesta és la part important–, amb un compromís de lleialtat amb la institució Parlament de Catalunya.

En aquesta legislatura, què ha passat? Doncs, bé, fins ara hem vist dades històriques prou il·lustratives de l'actitud del Govern, i semblava que la dinàmica de la nova legislatura –un altre cop estem parlant de majories i minories– podia fer canviar algunes coses, però no; dissortadament, l'actual legislatura no ha millorat les coses significativament.

Jo reconec, d'entrada, honorable consellera, que aquesta legislatura és més productora d'iniciatives parlamentàries que d'altres. Això és cert, però, en qualsevol cas, també em reconeixerà que això no és excusa per no complir les funcions del Govern, entre altres coses perquè segurament que amb el nombre de persones, de funcionaris i funcionàries que treballen a la Generalitat en aquests moments, es poden produir els reajustaments necessaris per poder complir les funcions del Govern.

En qualsevol cas, el 19 d'octubre del 2000, als departaments s'havien assignat 3.431 preguntes, de les quals 607 encara estaven dins del termini; de les 2.824 restants, 547 no s'havien respost, o s'havia fet fora de termini. I el Departament de Política Territorial i Obres Públiques manté el primer lloc en aquest rànquing d'incompliments.

És evident que aquesta és una dada científica, demostrable, i que, per tant, poc s'hi pot dir. Però també és evident que amb relació a les resolucions de mocions o de proposicions de llei, si es fa un cop d'ull als controls de compliment –i en aquest cas em remeto a les iniciatives presentades pel nostre Grup Parlamentari, en data 11 de maig d'enguany– hi ha 72 resolucions acomplertes i 155 no acomplertes. I ja sabem que els controls de compliment no indiquen prou clarament si la iniciativa aprovada s'ha acomplert o no, però és que estem davant d'una desproporció prou gran com per poder concloure que aquí passa alguna cosa, que el grau d'incompliment és prou important com per fer-nos-hi pensar.

Sobretot, això s'agreuja quan anem a veure la realitat. És a dir, quins són aquests no compliments o aquests incompliments o aquestes resolucions fora de termini, etcètera.

Miri, hi ha tot un seguit de qüestions, i jo em permetré de posar alguns exemples en aquest moment, que, per nosaltres, són especialment greus. Recentment s'han entrat dues preguntes, aquestes encara estan en termini de resposta i que –en tot cas, també, per a nosaltres, serà una mica com la prova del cotó– les va presentar el senyor Joan Ridao, referides al no compliment de les resolucions 427 i 532; que feien referència a la tramesa, en un termini no superior a un mes, als grups parlamentaris, de les enquestes i dels estudis d'opinió elaborats amb càrrec als pressupostos de la Generalitat, sobre intenció de vot, valoració dels partits polítics i líders polítics, perquè resulta que, contràriament al mandat d'aquesta cambra, s'han produït retards significatius en els terminis i omissions importants en el contingut.

També, pel que fa a la Resolució 532, sobre l'accés als estudis i dictàmens i als informes de conclusió de jornades organitzades pel Govern de la Generalitat, en la

qual s'obligava el Govern a la tramesa al registre públic d'enquestes i estudis d'opinió, i a lliurar al Parlament, trimestralment, la llista dels documents esmentats, hem de dir que mai s'han tramès aquests llistats ni aquesta informació. I que, per tant, la Resolució, que va ser aprovada el 26 de març del 98, s'ha incomplert. Aquest cas, honorable consellera, és especialment greu, ja que el no compliment per part del Govern implica forçosament una situació de desavantatge clar per als grups que no formen part de l'Executiu. És, com si diguéssim, fer trampes en el joc democràtic, o si ho vol dir d'una altra manera, abusar d'una certa posició de privilegi.

Una altra cosa que també és, des del nostre punt de vista, força important és l'aspecte qualitatiu del compliment del Govern. Alguns altres exemples: hi ha tot un seguit de respostes que són d'un contingut ambigu, que fugen d'estudi del que s'ha preguntat, però que, fins i tot, acaben provocant que el preguntador hagi de realitzar una autèntica labor d'investigació en d'altres institucions o fonts.

Hi ha respostes que no responen la pregunta que se'ls fa. Jo en tinc exemples aquí, el que passa és que no tinc temps de dir-los, cadascun d'ells. En tot cas, si vostè vol, els hi passaré després. Hi ha respostes tòpiques, no?, quan preguntes sobre un tema: «Obres de millora a l'Hospital Duran i Reinalds de l'Hospitalet...?». «El Servei Català de Salut està elaborant un pla director per a aquest hospital», aquesta és la resposta quan tu demanes concreció de dades. Respostes que dissimulen i no acaben de portar-te al lloc on voldries, respostes altament insatisfactòries, fins i tot, respostes que et poden induir a una certa falsedat.

Miri, ara hem fet tot un seguit de preguntes, diversos diputats del nostre Grup Parlamentari han anat plantejant temes sobre l'execució de diverses actuacions d'inversió a diverses comarques durant l'exercici del 2001. És evident que si el nostre Grup Parlamentari fa aquestes preguntes deu ser perquè respon a alguna mena d'anàlisi que estem fent. Doncs, bé, és evident que nosaltres demanem tot un seguit de dades. La resposta del Govern és que els diputats consultin els arxius del Parlament perquè allí trobaran els pressupostos, que és on hi ha la resposta, i evidentment, això és fals, entre altres coses perquè el que es demana és la previsió, l'execució de les actuacions, el pressupost assignat, la data de finalització i l'empresa o organisme responsable a qui s'ha adjudicat, i fa que, d'alguna manera, la resposta que diu: «No, no, consulti l'Arxiu del Parlament.», sigui falsa, perquè no és cert. A l'Arxiu del Parlament hi ha el pressupost, però tot això, en el pressupost, no hi és reflectit, i si en definitiva nosaltres ho plantegem deu ser per alguna cosa.

Respostes que diuen, fins i tot, el que ha de fer el diputat que pregunta, no? En fi, hi ha tot un seguit de qüestions que entren en clara contradicció. En una resolució del Departament de Medi Ambient, a una carta del nostre diputat Ferrer Gironès, en què diu: «Escolti, vostè consulti la pàgina web, que hi tindrà la informació», resulta que aquella pàgina web des de l'any 99 no s'havia actualitzat; a una carta de l'any 2001. Etcètera, etcètera..., hi ha, com he dit abans, molts exemples que, en tot cas –hi insisteixo–, estan a la seva disposició.

Deixi'm acabar amb una qüestió molt concreta, que també és un problema d'actitud. Fa pocs mesos s'aprova amb una proposició no de llei –i amb això acabaré la meva intervenció–, dues proposicions no de llei, concretament, una del Grup Popular i una de nostra, del Grup d'Esquerra Republicana, que feien referència a la restauració d'un establiment –no cal entrar en detalls–, s'aprova per unanimitat i es diu, clarament, en aquella Proposició no de llei, que el Govern haurà de posar-hi els diners corresponents. Quan l'Ajuntament, propietari d'aquell establiment, s'adreça al Departament corresponent del seu Govern, sap quina és la resposta, senyora consellera? Doncs, la resposta és que el Parlament, a més a més d'aprovar la resolució, hi posi els diners, i això és absolutament intolerable, entre altres coses perquè jo crec que els fa mal a vostès.

Miri, la sensació que nosaltres tenim, després de tot plegat, és d'indefensió, és la sensació que s'acaben amagant coses, és una sensació de deslleialtat institucional i, finalment, és una sensació que no tots estem fent el mateix o que no tots estem jugant amb les mateixes cartes.

Per tant, honorable consellera, en el temps de rèplica tindrem temps de contrastar algunes de les qüestions que aquí hem plantejat i, si és possible, arribar a conclusions més positives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té vostè la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, contestar als dos diputats interpellants, senyor Sirera i senyor Benach, que el Govern també considera el Parlament com una institució central de la nostra democràcia i que té encomanades les funcions d'impuls i de control de l'acció política i de govern, i amb això no estarem en contra de la seva opinió, sinó tot al contrari, al costat i, a més, ho entenem així i ens pronunciem així. Però sí que vull donar dades i, a més, dades no només d'aquest inici de legislatura sinó comparatives amb el primer any de la legislatura anterior, amb totes les legislatures i, també, si tinc temps, comparar amb algunes comunitats autònomes que, per sostre competencial, doncs, tenen unes dimensions semblants a les nostres, i la gran diferència, en aquest sentit, del tipus de preguntes i interpellacions, sobretot del nombre de preguntes que es fan als governs.

En primer lloc, haig de dir-los que hi ha un pes considerable de preguntes al Govern. En els darrers anys aquestes iniciatives han anat guanyant un gran pes, amb un increment progressiu de legislatura a legislatura. Això ens porta a afirmar que la funció d'impuls i de control de l'Executiu s'ha consolidat com una de les funcions, si més no, de les més importants i més utilitzades per part dels Grups Parlamentaris i que, fora de temes puntuals, i jo crec, sincerament, que anecdòtics, els diferents departaments del Govern de la Generali-

tat han intentat i intenten fer un esforç important en les seves respostes, en la seva relació amb el Parlament; i vull que quedi clar: una cosa és un fet puntual, com el que han comentat respecte d'una proposició no de llei sobre la restauració d'un establiment, o bé l'aprovació d'una moció, que si més no, doncs, va ser immediatament després d'una votació que, si més no, podia ser discutible; però no vull, amb això, defensar en aquest cas els departaments del Govern, vull dir que en el seu conjunt el Govern respon i intenta respondre a temps, però que els números també ens donen unes raons perquè hi pugui haver un cert retard.

A tall d'exemple –i jo crec que són xifres il·lustratives– voldria comparar, des de la primera legislatura fins a la cinquena, l'espectacular increment d'iniciatives de control i impuls a l'acció del Govern; per exemple, de les mil preguntes, tant orals com escrites, de la primera legislatura –estem parlant de l'any 80–, passem a les 2.400 de la segona, a les 15.800 de la cinquena i a les més de 6.000 en el que portem de la sisena legislatura. Per tant, en un any i mig escàs hem arribat a 6.000 preguntes simplement orals i escrites. Si fem aquesta comparació, exclusivament respecte al primer any de la cinquena legislatura i al primer any de la sisena i en termes percentuals, doncs, hi ha hagut un increment d'un 29% de preguntes escrites, un 91% de sol·licituds d'informació, un 71,8 més d'interpellacions, un 31% de resolucions i un 32,4 de mocions. Si aquesta comparació, la fem amb algunes comunitats autònomes, per exemple –com els he dit abans–, amb aquelles que per nivell competencial es poden assimilar al nostre Parlament –el País Basc, Andalusia i Galícia–, el Parlament de Catalunya ha aprovat més del doble de resolucions que l'andalús, el triple que el País Basc i deu vegades més que Galícia, i pel que fa a preguntes escrites, si el Govern català ha hagut de respondre 13.815, l'andalús 4.866, el País Basc 884 i Galícia 4.589.

Abans de continuar amb xifres sí que vull fer una al·lusió, que sí que hi hagut un canvi qualitatiu des de l'anterior legislatura. El diputat Sirera ha parlat de la creació l'any 95 de la Secretaria del Govern i Relacions amb el Parlament, que, de fet, va ser afegir les relacions amb el Parlament a la Secretaria del Govern perquè ja existia, i l'altre canvi ha estat en aquesta legislatura, a l'inici, amb una reorganització dels departaments: assumir, per part del Departament de Governació i Relacions Institucionals, la responsabilitat directament, a través d'una direcció general, de les relacions amb el Parlament. Jo crec que aquest sí que ha estat un canvi qualitatiu en les formes i en els fons, i que aquest canvi també s'ha notat, malgrat l'increment de preguntes i interpellacions, en el sobreesforç que els departaments han hagut de fer, i que han de fer, però que moltes vegades aquest sobreesforç no és fàcil de solucionar en poques setmanes i, sobretot, quan, com després afegiré, hi han reunions de la Mesa del Parlament en què s'accepten per un sol departament més de dos-centes preguntes; és clar, doncs, que difícilment es podran contestar en el termini reglamentari. Per tant, jo aquí també demano que potser entre tots haurem de pensar si s'han de modificar alguns del terminis reglamentaris establerts per a la resposta a aquestes preguntes.

La Direcció General té funcions de coordinació, assistència i suport en les relacions del Govern amb el Parlament i del seguiment de tots els compromisos parlamentaris adquirits; és la interlocutora ordinària, rep les iniciatives, les assigna i controla, en particular, el contingut d'aquelles respostes que han de ser respostes conjuntes, del Govern.

Vostès diuen que hi han departaments i departaments; bé, també hi han departaments i departaments en el muntant d'interpellacions o de preguntes. I amb això, continuo dient que no defenso cap departament, intento donar explicacions respecte a l'incompliment en alguns casos que jo crec puntual, i que espero que no es repeteixi. I per tant, des d'aquesta tribuna sí que em comprometo, com a responsable directa de les relacions amb el Parlament, d'intentar buscar solucions a aquest increment i, per tant, sobreesforç que es necessita per part dels departaments.

El senyor Sirera pregunta quins són els departaments. El senyor Benach ja n'ha parlat, d'alguns, per tant, potser no cal dir-ho. Sí que, després, comentaré que, en alguns d'aquests departaments, hi ha hagut un increment important, i per tant, és possible que això, també, hagi estat una de les raons per les quals algunes preguntes puntuals s'hagin contestat, potser, no d'una manera massa correcta, però sí que és cert que no, en absolut, manifesta de no contestar.

Quin ha estat l'impuls i el control de l'acció del Govern? Doncs, bé, els diversos grups amb representació en aquest Parlament han presentat, des de l'inici d'aquesta legislatura fins avui, un total de 8.280 iniciatives, en les quals hi ha intervenció del Govern. En concret, i per tipus d'iniciatives, han estat les següents: 98 proposicions de llei; 5.971 preguntes a respondre per escrit, tenint en compte que en la majoria de casos, en una mateixa iniciativa, hi ha més d'una pregunta; 593 preguntes a respondre oralment, ja sigui en Ple o en Comissió; 473 sol·licituds d'informació; 53 sessions informatives de membres del Govern davant de les diverses comissions; 574 resolucions, a la majoria de les quals, el Govern hi ha de donar compliment; 431 interpellacions, i 87 mocions subsegüents a interpellacions.

D'acord amb aquestes xifres i si traiem una mitjana, en cada Mesa del Parlament han entrat unes 160 iniciatives; si comparem el nombre d'iniciatives per Departament, els departaments amb més iniciatives assignades han estat el Departament de Política Territorial i Obres Públiques amb 1.166, el Departament de Medi Ambient amb 912, el de Sanitat i Seguretat Social amb 872, Indústria, Comerç i Turisme amb 692 i aniríem, així, doncs, baixant, a nivell de cada departament. El volum és abundant, això no és excusa per no contestar o per contestar amb molt retard o per no demanar la corresponent pròrroga, però jo crec que era important establir l'increment quantitatiu i, també, qualitatiu, perquè moltes vegades totes aquestes preguntes o interpellacions requereixen una atenció especial, són complexes, no són fàcils de contestar i, per tant, requereix l'atenció no només dels tècnics sinó, lògicament, dels polítics que hi han darrere, i és molt freqüent que aquest retard respongui a aquestes situacions.

Contestant algunes de les seves preguntes, és clar que el Govern seguirà intentant mantenir aquestes relacions amb el Parlament, en el sentit que tots els departaments –i que no se salvi en aquest sentit cap d'ells, ni pel volum– puguin donar la informació que es requereix. També, en aquest sentit, crec que s'han de buscar els instruments de control necessaris perquè en determinats casos els terminis establerts es puguin ampliar.

El Govern farà un esforç qualitatiu i, en aquest sentit, en farem més, buscarem la manera que des dels departaments es puguin arbitrar mesures puntuals en determinats moments, però amb això no vull deixar de dir que l'increment ha estat substancial; els números que els he dit, doncs, ho diuen per si mateixos. En cap moment –en cap moment–, encara que l'hi hagi pogut semblar a algun diputat, ni ens molesta el Parlament ni és qüestió de deslleialtat, sinó al contrari, creiem que hem de contestar, hem d'estar amatents al que el Parlament ens demana, però que moltes vegades, doncs, el volum de qüestions ha fet difícil o quasi impossible la seva resposta.

Respecte a altres temes relacionats no directament amb aquestes preguntes, sinó amb obligacions que el Govern va adquirir respecte, doncs, a la presentació d'estudis que afectin la intenció de vot, la valoració dels partits o dels líders polítics, jo haig de dir que, des del Decret 25, de 4 de febrer, de l'any 98 s'han enviat els estudis corresponents a l'any 98, a l'any 99 i a l'any 2000, i que si hi ha hagut algun problema de tramesa respecte de l'any 2000, des del Departament de Presidència, que és qui s'encarrega de trametre aquests estudis al Parlament, em confirmen, amb data de registre de sortida, que el 10 de gener del 2001 van entregar, dins de termini, aquests estudis; això és el que jo tinc aquí, després ho puc deixar al senyor diputat perquè ho tingui present.

I res més. Espero la seva rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Senyor diputat, té la paraula en torn de rèplica.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, la responsabilitat del Govern sempre és i ha de ser solidària, i vostè pot, des d'aquesta tribuna, dir que determinades votacions poden ser discutibles per justificar les reaccions d'una honorable consellera d'aquest Parlament, i les votacions, com dic, poden ser discutibles, però les resolucions d'aquest Parlament no ho són i vostè crec que hauria de ser la primera interessada que es complissin les resolucions que aquest Parlament aprova.

Vostè no m'ha dit –m'ha dit que no em contestava– quins són els departaments que no fan bé els seus deures. Jo l'hi torno a preguntar, honorable consellera, perquè si vostè no em contesta, si vostè no em diu quins són aquests departaments que no fan els seus deures, jo..., el meu Grup Parlamentari haurà d'entendre que és

vostè, com a responsable del Govern, qui es fa responsable també de l'incompliment reglamentari d'alguns dels departaments del Govern de la Generalitat.

Vostè ha parlat que són moltes, moltíssimes, les preguntes que s'estan fent des dels grups de l'oposició, que ha incrementat el volum i també la qualitat d'aquestes iniciatives. I jo li dic una cosa, senyora consellera: darrere de cada iniciativa, darrere de cada pregunta parlamentària, darrere de cada resolució del Parlament de Catalunya hi ha un seguit de persones, hi ha un seguit de col·lectius, de catalans i catalanes, amb problemes, amb neguits, amb preocupacions, amb la convicció també que els diputats i diputades d'aquest Parlament podem tenir la resposta a les seves preocupacions i als seus problemes. I, senyora consellera, ni aquest Parlament ni el seu Govern poden defraudar els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Hi han diputats i diputades d'aquesta cambra que tenen preguntes sense contestar des de fa un any i mig. I no són preguntes sense importància, honorable consellera. El nostre Grup vol saber, per exemple, quines són les causes que fan que es produeixin accidents mortals als anomenats trams de concentració d'accidents i què cal fer per eliminar aquests trams. I el Govern, mentrestant, *no sabe no contesta*. Senyora consellera, on rau el problema? El Departament corresponent menysprea el Parlament en no contestar aquestes preguntes o simplement no sap què fer per eliminar els trams de concentració d'accidents?

I estic convençut que vostè és conscient –hi ha fet referència– al volum immens de resolucions que provenen d'iniciatives presentades pels diferents grups parlamentaris a les quals el Govern no ha donat compliment dins del seu termini reglamentari i també coneix el centenar de preguntes que encara no han estat contestades malgrat haver superat amb escreix els límits establerts pel Reglament del Parlament.

Honorable consellera, aquesta no és una interpellació que pretengui ser una reprovació al seu Govern, encara que ho podria ser; el que pretenem és cridar des del Parlament, des d'aquest Parlament, l'atenció del Govern de la Generalitat i cercar solucions a aquesta situació que avui hem plantejat per tal d'aconseguir tots plegats, Govern i Parlament, un millor funcionament de les nostres institucions d'autogovern. I per això, honorable consellera, no volem desapropiar aquesta intervenció per anunciar-li que des del Grup Popular creiem sincerament que ha arribat l'hora d'endegar els treballs necessaris per iniciar la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya; una reforma que reforci els mecanismes de control de l'acció política del Govern, una reforma que tingui com a objectiu fer efectiva la supeditació del Govern, d'aquest o del que pugui venir, a la voluntat del poble de Catalunya i no pas a l'inrevés; en definitiva, un reglament que doni joc a les minories i trenqui l'actual sistema de col·laboració de poders per passar de debò i amb totes les seves conseqüències a un veritable sistema de separació de poders.

En tot cas, honorable consellera, li reitero que sí que cal que contesti la pregunta que li he fet en acabar la meua intervenció, i cal, fonamentalment, perquè el Regla-

ment del Parlament m'empara com a diputat, i vostè té l'obligació reglamentària de contestar la meua pregunta de quins són els departaments que incompleixen de manera habitual els terminis establerts pel Reglament i quines accions –deia, també– pensa vostè endegar per tal de solucionar aquest problema. I en tot cas, honorable consellera, deixi'm que li digui que no ha de deixar que l'actitud i la responsabilitat d'uns pocs consellers enfosqueixi l'acció global del seu Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Diputat senyor Ernest Benach, té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, jo d'entrada voldria agrair-li la disponibilitat amb què vostè, doncs, assumeix aquestes demandes que el nostre Grup Parlamentari li fa. I de veritat que si es pot fer un canvi de rumb en l'actitud, hi insisteixo, en l'actitud de determinades conselleries, de determinades persones que treballen al servei de la Generalitat, és a dir, de determinats treballadors públics, doncs, seria absolutament desitjable pel bé de la democràcia d'aquest país. Entre altres coses, perquè no és un fet anecdòtic que un funcionari digui a un alcalde que sigui el Parlament qui pagui; això no és anecdòtic, això demostra que hi ha una crisi important i que determinats funcionaris haurien de corregir..., o haurien de saber, com a mínim, on treballen i per què ho fan.

Miri, estem parlant de temes que no són..., més enllà de les respostes fora de termini..., estem parlant de temes que tenen un gruix important. Jo no sé qui li ha informat de Presidència, però escolti'm: el Govern ha de trametre al Registre públic d'enquestes i estudis d'opinió, que ho regula el Decret 25/98, de 4 de febrer, els estudis, dictàmens i informes encarregats per l'Administració de la Generalitat i aquest Registre ha de trametre al Parlament cada tres mesos la llista dels documents esmentats. Aquest acord es pren el 26 de març del 98. El Registre d'aleshores ençà no ha tramès al Parlament cap llistat de documents referits. I això ho hem comprovat –això ho hem comprovat– abans de fer aquesta interpellació..., des del punt de vista de la certesa, però en tot cas podem contrastar-ho. Aquí passa alguna cosa..., m'és igual.

Anem a un altre fet que aquest sí que és incontestable. El baròmetre que fa l'empresa Line Staff Consulting corresponent a l'onada de setembre - octubre del 99 –setembre - octubre del 99, recordi què va passar després– no és lliurat al Parlament fins el 17 d'abril del 2001, quinze mesos després de la seva finalització; i això amb registre, d'entrada i de sortida. El baròmetre corresponent a l'onada de novembre del 2000, que es lliura de manera completa al Govern el mes de desembre, amb posterioritat a la seva finalització, té entrada en el registre del Parlament el 22 de març del 2001. Per tant, això són aspectes importants en la vida política d'aquest país, escolti, no estem parlant d'anècdotes,

estem parlant de coses de gruix, contingut important. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que aquí hauríem de fer una rectificació, en aquest tema concret, urgent, molt urgent.

És cert que la dinàmica parlamentària ha canviat i ha canviat no només pel fet que hi hagi més preguntes, més interpellacions, perquè, d'interpellacions, al final, en el Ple, hi hauran les mateixes, perquè no dóna per més un ple; el que hi ha són moltes més mocions aprovades fruit de la nova dinàmica parlamentària, de majories i minories que no hi havia abans, però, és clar, això no és un problema de l'oposició, és un problema, si vol, de vostè i de tots plegats. Però el que és evident és que això els obliga a vostès, primer que res, a complir –i aquest és el drama, aquí és on nosaltres ens queixem–, a complir el que s'aprova en aquest Parlament, perquè si no és menystenir-lo, i, en segon lloc, evidentment això obliga a vostès a dedicar més recursos a l'atenció parlamentària, cosa que –i també ho vull fer públic aquí– des del seu Departament s'ha fet i li hem agrait, però que en el conjunt i en la globalitat del Govern és evident que aquí s'hi ha de fer un esforç més gran encara. Insisteixo: no només per respondre, per...; no, no, per complir allò que aprova el Parlament en les polítiques diàries, en les polítiques quotidianes que en definitiva és del que nosaltres acabem queixant-nos.

Honorable consellera, no s'escudi en la comparació amb altres comunitats autònomes, entre altres coses perquè el Parlament de Catalunya és el Parlament de Catalunya i res té a veure amb alguns dels parlaments que vostè m'ha esmentat. I per tant, escolti, nosaltres tenim un parlament amb la nostra dinàmica, tenim un parlament evidentment amb els seus defectes... I segurament que el Reglament hauria de modificar terminis i bastantes coses més –apartat de defectes–, i bastantes coses més, i en aquest tema jo suposo que..., doncs..., seria d'esperar que aviat hi poguessin haver notícies, però el que és evident és que nosaltres el que feïem era una interpellació al Govern en relació amb el que vostès estan fent, i el que vostès estan fent, en alguns aspectes, no està bé.

En aquest sentit –hi insisteixo–, primera qüestió: complir el que aprova el Parlament; segona qüestió: complir amb el Parlament; tercera qüestió: els aspectes que són, que tenen més calat polític..., escolti, tot el tema de les enquestes, dels estudis que en un cert moment es pacta que tothom en sigui partícip..., vostès no se'ls poden quedar per a vostès, i en aquest sentit, jo crec que ho han fet, fins ara ho han fet i per tant aquí hi ha d'haver un canvi absolutament radical.

Vostè em diu que té un escrit del Departament de Presidència..., miri: jo tinc tota aquesta carpeta d'exemples d'incompliments, d'exemples d'incompliments. «D'exemples d'incompliments» vol dir de preguntes mal respostes, de preguntes respostes de manera impertinent –i sóc conscient de l'expressió–, de preguntes que, doncs, envien a un altre tema que no té res a veure amb la pregunta, de mocions i proposicions no de llei aprovades per aquesta cambra que després no s'han complert, fins i tot respostes en què una mateixa Conselleria, l'any 98, diu: «Ah, ho farem; ja està fet» –això, el projecte, aquest, ja està fet–, i la mateixa Conselle-

ria, l'any 2000, diu: «Ara encarregarem aquest projecte», i, el projecte, evidentment, ni naps ni cols, re de res. Per tant, des d'aquest punt de vista, honorable consellera, insisteixo que del que es tracta és de tot plegat, però, sobretot, especial atenció en aquest concepte que el Govern ha de governar, però les funcions del Parlament, d'impuls i de control, han d'estar garantides perquè això, en definitiva, és garantir de la democràcia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, vull insistir en l'increment i que, quan hi ha un increment important, pot haver-hi disfuncions i insisteixo, també, que, des del Departament de Governació i Relacions Institucionals, ens preocuparem, des de la Direcció General –i jo, personalment–, que no hagi de substanciar-se cap altra interpellació en aquest sentit. Per tant, el meu compromís perquè puguem resoldre aquestes disfuncions i també, en alguns casos, les respostes a algunes d'aquestes preguntes.

I insisteixo que hi ha departaments que reben moltes més preguntes o mocions que altres i que no sempre coincideix el Departament que triga més a contestar o incompleix respecte al que en rep més –hi ha una mica de tot. En el seu conjunt –i jo he volgut saber exactament com estàvem, avui, de respostes–, en mocions i resolucions fora de termini, en aquest moment hi ha un 8% fora de termini –un 8%. Els números que jo he donat abans eren prou importants perquè tampoc sigui tan greu un 8%. És important, ho hem de tenir en compte, però no és una exageració. I no els departaments que més han sortit aquí, com pot ser Política Territorial o Medi Ambient, són els que més han incomplert en mocions i resolucions; concretament, Política Territorial no incompleix en aquest sentit. En preguntes escrites i sol·licituds d'informació fora de termini estem en un 13%. És important, però tampoc és tan greu.

Per tant, jo crec que això s'ha de resoldre, s'han de buscar les disfuncions, però no és tan greu com es plantejava. (*Remor de veus.*) Hi ha departaments que reben un important nombre de preguntes –i parlo, concretament, de Política Territorial i de Medi Ambient– i que tenen en aquest moment moltes preguntes a contestar, però també repeteixo el que he dit abans: en una sola reunió de la Mesa del Parlament, es van admetre 240 preguntes per a un sol Departament; doncs, es fa pràcticament impossible contestar-les dins dels quinze dies que el Reglament determina. Per tant, és lògic que, en moments determinats, hi hagi moments punta on sigui difícil la resposta. En això és en el que vull insistir i això no vol dir que sigui excusar-los, o sigui, buscar raons per no atendre les peticions del Parlament; al contrari, jo crec que ens servirà, també, per seguir treballant en aquest sentit, en el sentit de buscar més ajut, més suport i una manera de treballar diferent en alguns

departaments, però en el conjunt del Govern de la Generalitat el compliment és força important.

Per tant, quant als senyors diputats i senyores diputades, el compromís per part del Govern de mantenir i incrementar, si cal, les relacions amb el Parlament, amb la voluntat de complir tot allò que els grups parlamentaris determinin, amb la voluntat de solucionar totes aquelles disfuncions o no-respostes que hi hagi hagut i, per tant, el meu recolzament en tot el que, des del Departament de Governació i en el compliment de les meves responsabilitats, pugui servir per resoldre aquestes situacions.

I, finalment, respecte al compliment per part del Departament de Presidència quant a les iniciatives d'estudis que ens obligaven a trametre al Parlament dins dels tres mesos, jo tinc aquí informació contradictòria amb la que té el senyor diputat i estic disposada a oferir-l'hi i buscar on estan les contradiccions.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de normalització lingüística (tram. 300-00373/06)

La següent interpellació, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó –l'adreça al conseller de Cultura– sobre normalització lingüística. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, moltes gràcies. Suposo que no és cap secret per al Govern que nosaltres volem interpellar a l'entorn d'un tema que ha estat a la palestra per unes dissortades declaracions del cap d'Estat i d'un membre del Govern d'Espanya, la senyora Pilar del Castillo.

Precisament, parlar de normalització lingüística ja hauria de ser un desmentit d'aquestes declaracions. Si una llei de Catalunya porta com a títol «de normalització lingüística»..., vol dir que hi ha una situació anormal quant a l'estat lingüístic a Catalunya. No tinc temps de repassar-li xifres que vostè coneix millor que jo i que demostren palesament la desigualtat de la llengua catalana respecte a la castellana a Catalunya.

Les declaracions que s'han fet per part del cap d'Estat i de la ministra, com ha dit un comentarista literari castellà, són fruit de l'Espanya imperial, d'aquells que creuen, encara, en una història absolutament conservadora –quan no, reaccionària– sobre la formació de l'Estat espanyol. Però no són només declaracions, són declaracions que afecten polítiques. Per això, al nostre Grup Parlamentari, ens sembla poc proporcionat que ens reduïm al que va dir el president de la Generalitat en la inauguració de l'exposició a Madrid –«una lliçó d'educació», alguns n'han dit. I ens sembla poc proporcionat que la ministra cregui que ha tancat el tema dient que demana excuses a qui hagi ofès, i ho agraïm, però no es tracta que els polítics

demanem excuses a qui s'hagi ofès –que també–; no és un problema d'ofenses personals, és un problema o bé d'ignorància o bé de manifesta mala fe. I crec que hi ha dosis d'ambdues coses. Estem parlant entre elegits democràticament per la ciutadania, càrrecs institucionals i governants.

Senyor conseller, vostè coneix, també –i no l'hi llegiré perquè perdria temps d'interpellació–, el que diu la Constitució espanyola en l'article tercer sobre la necessitat de fomentar les altres llengües espanyoles i la riquesa lingüística a l'Estat espanyol; vostè coneix el que diu l'article 20 de la Constitució quan exigeix que les televisions respectin el pluralisme lingüístic a l'Estat espanyol; vostè coneix el que diu la Constitució a l'article 149, quan diu que es fomentarà l'entesa cultural entre les comunitats autònomes. Són mandats constitucionals i vostè sap, millor que jo, que aquests mandats en vint anys i escaig de democràcia estan per encetar. El Govern espanyol no ha fet pràcticament res –ni aquest ni els anteriors– en cap d'aquests tres apartats. Només cal repassar, per exemple, en quina llengua s'emeten les televisions de concessió pública, avui, que arriben, òbviament, a l'espai comunicatiu català.

La Llei de l'any 83 deia, textualment, que «s'imposà el castellà com a idioma oficial, es van fer prohibicions i persecucions contra la llengua i la cultura catalanes, el català fou bandejat de les escoles de Catalunya...» Això, ho diu la Llei; ja no són declaracions, són lleis –ho torno a dir– o manifestament ignorades o tractades amb mala fe pel cap d'Estat i per la ministra. Però és que la Llei del 98 diu, també, textualment, que «hi ha hagut una persecució política que ha patit la imposició legal del castellà durant dos segles i mig». O sigui, no són lleis pretèrites que algú podria dir que ja fa molts anys que es varen legislar; són lleis molt recents que han estat oblidades. Com ha estat oblidada –i aquí no només pel cap d'Estat i per la ministra, sinó també pel seu Govern– la Resolució 469/5 del Parlament, que es va votar conjuntament amb la Llei del 98, on hi ha una sèrie d'apartats, de mandats, perquè el Govern en un termini de sis mesos màxim –és el 98!– presenti en aquesta cambra materials sobre documents, usos lingüístics, Justícia, llengües oficials de televisions públiques i privades, cinematografia, món socioeconòmic, etcètera, etcètera, etcètera. I això també està per encetar: sis mesos màxim des del moment en què s'aprova la Llei del 98 –li estic llegint el *Butlletí Oficial del Parlament* del divendres 2 de gener del 98.

Però és més: senyor conseller, el seu Govern té forats clamorosos pel que fa a normalització lingüística. N'hi ha a nivell d'Estat: la polèmica sobre el Lull i el Cervantes, he parlat de les televisions privades, la Justícia... No tinc temps de repassar-los, però n'hi ha a Catalunya. Vostès tenen forats clamorosos en pàgines oficials de la mateixa Generalitat: quant a la web que anuncien a bombo i platerets de Sanitat, fa molt pocs dies, si hi entra, tota la web és, pràcticament, o en castellà o en anglès. És una web oficial d'un Departament de la Generalitat! Vostès han anat escanyant els pressupostos del Consorci per a la Normalització Lingüística, any rere any, fins i tot incomplint aspectes que afecten el conveni laboral dels seus treballadors –fins a

aquest extrem!, de gent que està professionalment dedicada a la tasca de normalització lingüística.

Vostès no han fet pràcticament res pel que fa a una sèrie de mandats aprovats en aquest Parlament sobre diversos sectors que emanen de la Llei de normalització lingüística per al seu desenvolupament i, pel que fa a una societat civil, que, en paral·lel, requereix una intervenció de l'Administració pública, també s'hi han girat d'esquena, com ha estat en respostes que ens han donat a temes de societats com Educa, com l'Institut Català de Tecnologia, etcètera, que fan servir només el castellà en termes legislat per la Llei del 98 quant a normalització lingüística.

Senyor conseller, nosaltres tenim molt clares quines són les conclusions pel que fa a l'Estat: el cap d'Estat és irresponsable –ho diu la Constitució–, però no ho és qui hagi redactat aquell discurs, i no n'hi ha prou a fer-li lliçons d'educació a les exposicions. Jo he vist una fotografia seva amb el Woody Allen a Nova York en una exposició de Catalunya i tots els que som aquí, segurament, l'hem vista, i tots els ciutadans de Catalunya ens vam assabentar que el Woody Allen va anar amb vostè a l'exposició –ni un sol ciutadà de Nova York se'n va assabentar! O sigui, per què hem d'anar a fer exposicions per aquests mons per dir qui som, com si fóssim un reduït d'indis que volem conservar-nos antropològicament, quan els altres no tenen cap necessitat de fer exposicions per explicar-se qui són –ja s'expliquen prou en declaracions que ens agredeixen.

La resposta no és aquest tipus d'exposicions, senyor conseller, que, independentment dels seus pressupostos i de la seva utilitat, no és la resposta proporcionada al que cal amb unes polítiques tan buides i de tal incompliment constitucional com les que s'estan manifestant des del Govern espanyol, o des de la *jefatura* de l'Estat. Nosaltres creiem que hi ha d'haver algun responsable del discurs del cap d'Estat i demanem que aquest responsable dimiteixi. No ha sortit del cel, no ha plogut gratuïtament aquell discurs. Ho torno a dir: celebrem les excuses –són positives– però no estem parlant de lliçons d'educació; estem parlant de democràcia, d'ordre constitucional i de responsabilitats polítiques. Celebrem les excuses de la senyora ministra, però demanem la seva reprovació, com la demanariem de qualsevol altre càrrec que hagués arribat a tal extrem de declaracions dissortades.

I, pel que fa a la Generalitat, senyor conseller, els demanem que compleixin les mocions que vostès mateixos varen acordar en la Ponència en què vàrem elaborar l'última Llei sobre usos lingüístics; que compleixin totes les mocions que deriven d'aquesta cambra pel que fa a la normalització lingüística i que compleixin les partides pressupostàries que aprovem aquí destinades a normalització lingüística. Aquest és el sentit de la nostra interpellació.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller de Cultura, té la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Ribó, jo crec que la resposta que s'ha donat per part del Govern, per part del president i per mi mateix, com a conseller de Cultura, amb aquestes paraules, ha sigut la correcta en el sentit que s'ha definit molt clarament que aquestes declaracions eren injustes, incorrectes, i que, per tant, s'havien de rectificar. Jo crec que la rectificació que va fer la ministra el dia d'ahir marca que crec que l'estratègia que hem fet ha sigut la correcta i que, a més a més, hem fet una labor molt important, que és de pedagogia i d'intentar informar el conjunt del país –i per això s'han enviat mil llibres d'en Josep Benet a mil polítics del Congrés, del Senat, d'Institucions, etcètera, i, per tant, jo diria que, en aquesta línia estem fent la resposta correcta.

Per altra banda, crec que l'important és que, en aquests moments, el nostre capteniment, que era a l'origen de la seva interpellació respecte a la normalització lingüística, a la política lingüística, és de desenvolupar la Llei que va aprovar aquest Parlament amb el 80% dels seus diputats. Per altra banda, entenem que la política lingüística exigeix més que cap altra uns horitzons a mig i llarg termini i un treball continuat i constant, i entenc que aquest treball s'està fent i, en aquest sentit, és molt positiu el fet que la ciutadania ho vegi així. En totes les enquestes que el Govern encarreguem per conèixer l'opinió dels ciutadans amb relació a l'actuació governamental, la política lingüística sempre obté un aprovat alt i, sobretot –i crec que això és molt important–, la llengua no és un problema a casa nostra.

El Govern volem seguir treballant en aquesta línia, no volem modificar la nostra actuació perquè entenem que estem actuant correctament en el sentit d'aconseguir una absoluta normalitat i assolir els objectius que ens hem marcat dintre d'aquesta política, que és que tothom a Catalunya conegui les dues llengües oficials; que, a més a més, d'acord amb les previsions del sistema educatiu, tingui accés al coneixement, almenys, d'una tercera llengua –i, si és possible, d'una quarta–, i que el català tingui la presència que li correspon com a llengua pròpia del país en tots els àmbits de la vida social.

Per això, estem incidint, especialment, en els mons on creiem que aquesta presència és més deficitària: el món del dret, el dels mitjans de comunicació, les indústries culturals, les noves tecnologies, el món socioeconòmic. Per exemple, en el terreny del dret, el Departament de Justícia ha posat en marxa el Pla pilot de treball en català a quaranta oficines judicials; s'ha creat un certificat específic de coneixement de llenguatge jurídic català; s'ha signat un conveni-marc de col·laboració amb el Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya; s'ha donat continuïtat al Pla de formació de llengua catalana per al personal de l'Administració de Justícia, i hem continuat col·laborant amb els col·legis de notaris i registradors per facilitar l'aplicació de la Llei de política lingüística als registres i incrementar el nombre d'escriptures redactades en català i el seu grau de correcció lingüística –i això s'està produint.

També, en l'àmbit de mitjans de comunicació, el fet que, amb l'aplicació de la Llei de política lingüística en el procés de concessió de llicències de freqüència modulada, s'hagi pogut posar en funcionament nous grups de radiodifusió privats que, acompanyat del lideratge de la ràdio pública a Catalunya, fa que el panorama radiofònic català sigui diferenciat del de la resta de l'Estat i que el català hi tingui una presència cada cop més gran. També, en l'àmbit de les indústries culturals, em sembla bo recordar que el sector del llibre no tan sols aguanta molt bé en la seva presència el català sinó que progressa i que, en la producció cinematogràfica i audiovisual, s'estan obtenint èxits, tant pel valor qualitatiu com pel quantitatiu dels productes produïts a Catalunya i fets en català. En el terreny del doblatge estem incrementant aquesta presència: dinou títols, l'any passat, enfront de nou l'any 99 i, a més a més, el que estem aconseguint és, també, presència en les plataformes digitals i incrementant que l'opció catalana estigui en els nous sistemes d'edició, com és el DVD.

Quant a les noves tecnologies –me'n parlava vostè abans–, ens proposem completar, en col·laboració amb el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, l'elaboració d'un programari de traducció automàtica del català a altres llengües i d'altres llengües al català i, en aquests moments, aquest sistema operatiu està al servei de l'Administració de la Generalitat i del Govern de les Illes Balears i d'Andorra i estem estudiant fórmules que ens permetin facilitar a preus i terminis temporals competitius les traduccions tècniques d'altres llengües al català i a l'inrevés, com a mesura que pot contribuir a incrementar la presència del català a Internet. El català és la dinovena llengua a Internet; no estem prou satisfets i entenem que aquest tipus d'actuacions pot millorar aquesta presència. També estem donant suport a l'elaboració industrial de sistemes de reconeixement de parla o de síntesi de veu i a l'elaboració i distribució de correctors ortogràfics.

Finalment, volem incorporar el català amb normalitat en el món socioeconòmic, perquè entenem que és clau perquè el català superi el tractament de llengua marginal o subordinada, i en aquests sectors estem actuant, prioritàriament, en els sectors que més arriben al gran públic, com són el comerç tradicional, els grans magatzems, les grans superfícies, siguin o no d'alimentació, el sector de l'hoteleria, la restauració, el de les finances i el de les assegurances i, en aquest sentit, estem treballant en la línia que hem portat: arribar a acords i convenis signats amb aquestes organitzacions –amb la Confederació Empresarial Comarcal de Terrassa, molt recentment. Hem signat 232 convenis per assessorament, ensenyament o planificació lingüística, que s'han signat amb diferents centres de normalització lingüística per a la normalització en empreses i organitzacions de caràcter local o comarcal, i també ens proposem potenciar la política d'elaboració i difusió de recursos terminològics, que faciliti l'ús del català a totes les activitats.

També voldria destacar un fet que em sembla significatiu, com és la nostra relació amb el Govern de les Illes Balears, i, també, la situació del català en el marc de la Unió Europea. Pel que fa a la col·laboració amb el Govern de les Illes Balears en matèria de política lingüística

ca vam signar, el 17 d'abril, un acord-marc que ens està permetent treballar conjuntament en molts camps diferents i, sobretot, establir polítiques comunes. Pel que fa a la situació del català en el marc de la Unió Europea, ens proposem aprofitar la commemoració de l'Any Europeu de les Llengües per difondre des d'una òptica catalana els objectius de l'any i participar d'una manera activa en els actes que se celebrin. És per això que, el 6 de febrer, el Govern va constituir una Comissió Interdepartamental per poder posar en comú les activitats dels departaments de Cultura, Ensenyament, Universitats, Benestar Social i el Patronat Català Pro Europa. Volem remarcar que les llengües –el català i l'aranès, entre elles– són una riquesa d'Europa i que correspon a la llengua catalana un reconeixement més gran per part d'Europa, amb l'objectiu d'aconseguir que en el procés d'integració a la Unió Europea dels dotze estats que l'estan negociant –i aprofitant la reforma del règim lingüístic comunitari que això comportarà–, el català aconsegueixi el reconeixement com a llengua oficial de la Unió Europea, encara que no hi tingui el caràcter de llengua de treball.

També volem que l'Estat col·labori més en aquest aspecte. A l'Estat, li demanem que defensi el català en el marc de les relacions internacionals –ens sembla molt important–; que admeti de manera clara el plurilingüisme estatal a les institucions centrals, com són el Congrés dels Diputats i el Senat, el Tribunal Constitucional i el Tribunal Suprem, i els signes externs de la nacionalitat dels ciutadans i ciutadanes, com són els passaports i els carnets d'identitat; que l'Estat assumeixi i respecti la nostra legislació lingüística. Això és el que diem a l'Estat i estic d'acord, senyor diputat, que no sempre aconseguim que això sigui clarament així. Però això passa amb l'actual Govern del PP i amb l'anterior Govern del PSOE. Diferents propostes aprovades en aquest Parlament, que s'han transformat en propostes en el Congrés dels Diputats, no han sigut aprovades ni en l'època del PP ni en l'època del PSOE.

El capteniment del Govern en matèria de política lingüística és molt clar: donar suport a la llengua catalana de manera continuada i sense interrupcions, fer-ho amb actuacions innovadores i adequades a cada moment i aprofitar les circumstàncies favorables, quan n'hi ha, i superar les dificultats que es presenten –vostè me'n plantejava, fa un moment, unes de molt recents–, i tot això aconseguir-ho amb els objectius bàsics i permanents que els acabo de recordar, és a dir que el català sigui una llengua normal en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. En torn de rèplica, l'illustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè m'ha fet una rèplica d'ofici; m'ha llegit el que em podia llegir avui, fa dos anys i no li dic fa tres anys perquè espero que ja no hi siguin vostès, però sí en qualsevol de les properes setmanes.

És un moment difícil per a la nostra llengua i no el poden amagar darrere una borratxera a la basca. La resposta correcta al que hagi fet la ministra o el cap d'Estat no és, ni molt menys, suficient; les excuses no són rectificacions i fins i tot les excuses no són canvis de polítiques, com vostè mateix acaba de reconèixer, que no van aconseguir ni amb un govern ni amb l'altre. Enviar llibres pot ser una mesura molt saludable i, fins i tot, de benefici editorial i de divulgació de la cultura, però el compromís d'acció... Li recordo, per exemple, que, en el tema de la immigració, també van enviar 5.000 llibres i 5.000 cartes i es van anunciar les seves reunions de treball, però, que jo ho sàpiga, no se n'ha fet ni una. Pot passar el mateix.

Miri, senyor conseller, nosaltres demanem fets i en vint-i-dos anys es poden demanar fets. La política lingüística és una política que ens incumbeix a tots, i el que vostè m'ha explicat és una societat que és viva, per sort –la de Catalunya. Vostè m'ha explicat temes que, com pot comprendre, al que li parla, en nom del Grup Parlamentari que en plena clandestinitat feia entendre a la gent la necessitat de la normalització lingüística, malgrat la persecució policial..., ens pot semblar aigua de maig; però no és això, senyor conseller: ara estem governant en democràcia.

Jo li he fet una sèrie de preguntes amb detalls concrets, que per això serveixen les interpellacions, i vostè no n'ha contestat ni una. És cert o no que la web de Sanitat té la portada i la resta, la majoria, en castellà i anglès? Cert o no? I com és que és així, si fos cert? I això es pot comprovar ara mateix, vostè i jo anant a qualsevol pantalla i col·locant-nos a Internet –aquest famós Internet d'on som el dinou. Cert o no? Cert o no, els percentatges de presència, a les televisions públiques, de la nostra llengua? Està vostè satisfet com a governant de la proporció d'espais catalans de Televisió Espanyola a Catalunya? –és una moció del Parlament de Catalunya, eh? Creu que és el proporcionat al pes específic de Catalunya? Sí o no? Això són fets concrets; no explicar-me la història d'una societat que ha tingut manifestacions diverses –molt anteriors a l'existència del seu Govern– sobre la defensa del català. Quants judicis es fan en català a Catalunya, senyor conseller? Sap que no arriben ni al 4%? Cert o no? Portem vint anys i escaig, eh?

Senyor conseller, és que, independentment de les xifres i dels fets que jo li plantejo, termes parlamentaris: han complert o no la Moció de l'any 98? Més concret no puc ser. Moció aprovada en aquesta cambra. No n'ha fet el més mínim esment. Què passa amb els mandats de la Llei del 98? Per a quan l'increment de dotacions pressupostàries destinades al Consorci, al Termcat i a l'Institut i als serveis lingüístics sectorials de cara al 2002? Li estic parlant d'obligacions que tenen contretes en mandats legislatius. Quan presentaran i executaran les bases del projecte de mesures pel que fa a bonificacions i exempcions fiscals? És clar, és que no tinc temps de llegir-li tot el que està per complir. No de la filosofia, senyor conseller; dels fets com a governants, independentment de la relació que puguin tenir respecte a la política de l'Estat, i jo també l'he vist de tots els colors, eh?, començant per la UCD, que va ser anterior al

PSOE, amb els quals tres governs sempre han tingut els seus moments d'idilli i de tanta decisió! –no pas amb el tema lingüístic.

Senyor conseller, per què en el famós document de l'Hotel Majèstic, entre el PP i Convergència i Unió, que dona lloc a la primera investidura d'Aznar, no hi ha el més mínim esment al tema nacional de la llengua i de la cultura? Per dos motius: perquè així fan la reserva que semblen realment molt enfrontats, vostès, quan socialment són idèntics, i perquè saben que amb això han fracassat i, si han fracassat, poden fer dues coses: o plegar o buscar altres camins. Si són incapaços de plantar cara a les dissortades paraules del cap d'Estat i de la ministra i, com a màxim, es refugien en l'educació, o canvien de tàctica i d'estratègia, o pleguin –tan senzill– pel que fa a la defensa d'un tema que és el nervi de la societat –Pujol *dixit*–, com és la llengua.

Però, independentment, ara, de les declaracions –tant de bo només fossin declaracions!–, on són les polítiques concretes sobre les quals jo li he fet aquest catàleg, del qual no m'ha dit ni piu? I parlem de llengua, senyor conseller –és el seu ram. Jo li demano si podem entrar en aquestes matèries, independentment que a la Moció –li ho torno a dir– nosaltres diferenciarem el que és exigència de responsabilitats al qui hagi redactat el discurs del cap d'Estat i la reprovació de la ministra del que és el compliment de les llacunes flagrants que avui té el seu Govern, començant pel que vostè mateix m'ha reconegut: «Demanem, demanem, demanem...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

«...però no ho aconseguim».

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller...

El conseller de Cultura

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, miri, senyor diputat, en política lingüística, nosaltres el que defensem és que és una responsabilitat absoluta d'aquest Parlament i d'aquest Govern i, per tant, en el que ens hem centrar..., el que he intentat explicar-li no és una resposta d'ofici sinó d'aplicar quines polítiques estem aplicant i amb quina filosofia.

Vostè diu que amb la llengua estem malament. No estem on voldríem estar, no hem estat mai tan bé com ara. Hi ha un altre fet molt important: vostè opina tot això i té, probablement, la seva raó, però jo li haig de dir que els ciutadans estan d'acord amb la política lingüística que s'està aplicant a Catalunya, i això és un fet objectiu: els ciutadans estan satisfets de la política lingüística que s'aplica en aquest país.

Llavors, vostè diu: «Demanem, demanem, demanem...» És que és l'única cosa que podem fer conjuntament amb aquest Parlament, i ho hem fet, però –ho

repeteix–, en diferents governs, ells tenen la seva capacitat de resposta o no, el que hem de fer –i ho creiem nosaltres que hem de fer– és aplicar una política concreta, flexible i contundent d'anar ampliant la nostra presència i la normalització d'aquesta llengua. I això s'està fent i s'estan aplicant els recursos que creiem possibles dintre d'un marc de finançament, que tots estem d'acord que és insuficient.

Vostè em parlava de temes concrets. Televisió; és cert, en canvi, què hem guanyat? En aquests moments hi han dos canals nous que estan emetent –que estan emetent– en un alt percentatge en català, que compleixen la Llei de política lingüística. La resposta que estem buscant és que el nostre país i dintre del mateix país siguem capaços d'una resposta. Vostè em deia: «En els judicis el percentatge és del 4%.» No tinc la dada aquí, però el que és segur és que és més del que teníem fa exactament dos anys. A partir de l'aplicació de la política lingüística i a partir dels programes que estem aplicant en el terreny judicial, estem aconseguint respostes, s'està incrementant la presència del català en els registres civils i en les hipoteques. Que no estem al nivell que voldríem? Evidentment, una política lingüística sempre és a llarg termini.

Nosaltres creiem que en aquests moments estem complint la Llei i estem desenvolupant la Llei en els terminis adequats, i estem donant resposta al que el Parlament ens demana dintre les nostres possibilitats. I això és el que estem fent i això és el que volem fer, i ho estem fent amb convicció i amb decisió. Ara, no ens demanin coses en les quals nosaltres no hi podem intervenir. La Moció l'estem defensant i desenvolupant, senyor diputat.

Bé, ho repeteixo: la nostra voluntat és desenvolupar, en la línia que estem portant, un pla adequat de desenvolupament, pla que apliquem amb flexibilitat però amb decisió. És el que exactament els ciutadans d'aquest país volen i esperen d'aquest Govern.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, perquè ha acabat amb el termini que tenia previst.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics (tram. 300-00449/06)

Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer, que formula la interpellació sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics, i l'adreça, també, a l'honorable conseller de cultura.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, després d'escoltar el molt honorable conseller, jo he arribat a la conclusió que, efectivament, nosaltres som un poble conquerit per la força de les armes i que encara estem ocupats militarment. Això no ho podem oblidar, estem parlant de l'única cosa que la

Generalitat en té una competència exclusiva, no exclusiva, no, més que exclusiva, que en té tota la competència i, a més a més, de tenir-la tota, té un manament, un manament imperatiu per una llei orgànica plebiscitada, que és del bloc constitucional, i ni amb això aquest Parlament pot fer allò que caldria fer.

Algú, quan he dit que estàvem ocupats militarment i que jo, igual que vosaltres, heu estat conquerits per la força de les armes, ha pensat: «Què diu, aquest?» No, és el que diu el Decret de Nova Planta? No us esvereu. I, en definitiva, la Constitució ho diu ben bé, perquè quan defineix els objectius de l'Exèrcit espanyol ho diu clarament, perquè diuen exactament el que deien: «Los principios del movimiento.» L'Exèrcit té el mateix ofici. Per tant, jo diria que nosaltres estem d'acord, també, igual com ho ha estat abans el senyor Ribó, de reprovar la ministressa de cultura que diu això. Evidentment, nosaltres no hi estem d'acord –no hi estem d'acord.

Nosaltres sabem que això és un mite, és un mite històric. Aquest mite històric s'està congriant. El que sembla mentida és que això s'hagi donat ara. Això fa molts anys que es va passant d'un a l'altre, es van fent citacions a en Gregorio Salvador, a en Julián Marías, d'en Julián Marías a en Menéndez Pidal, de Menéndez Pidal a l'Alarcos Llorach, a en Juan Ramón Laredo... Tothom es va dient, l'un a l'altre, i, al final, ens ho diran. I la reacció de la Generalitat de Catalunya, jo, si voleu que us ho digui, la trobo pobra, sense dignitat. Un poble ha de tenir dignitat. I el gran timoner, com que és el que governa..., i ara toca, ara no toca, el nostre poble, a vegades, li manca aquesta dignitat, que ja la té, el poble, però que, des de d'alt, l'aturen; ara li diuen que toca, ara que no toca. I el que havia d'haver dit la Generalitat, no que és una persecució històrica, no és que fins ara jo tenia un senyor que em pessigava i que ara no em pessiga, ara em continua pessigant!

Des de la Constitució fins a aquella Ordre ministerial que ordena que les etiquetes dels preservatius han de ser en castellà. I l'obliga! I ho imposa! N'hi ha més de cent cinquanta, de normes. I això no ho sap, la Generalitat? Per què havia de dir només: «No..., és que el temps de Franco...» No, és que el temps d'en Franco..., ara, avui, en aquest moment, se'ns està imposant el castellà, ara! I ningú ha dit res? Jo creuria que això de palesar el passat històric està molt bé que ells congruïn el mite, que el facin, que l'estan fent amb l'ajuda del rei, fins i tot. I –ho suposo– el nostre cos acadèmic sortirà a demostrar que això no és cert. Però, el que nosaltres sí que podem treballar és amb la imposició que encara tenim avui, i podríem dir amb la quasi persecució, que no és tant com abans.

Jo no sé per què ha callat el Govern. Jo trobo molt bé que hagi enviat llibres, però el que havia d'haver dit és que la Constitució en l'article 3 obliga, i que la Generalitat de Catalunya té un manament imperatiu, un manament que no podem oblidar, que és aquell que diu que ha d'arribar a la plena igualtat quant a drets i deures dels ciutadans. I aquesta igualtat fa, o, per una banda, el fem, el català obligatori, de la mateixa manera que ho és el castellà, o traiem l'obligació del castellà. Molt bé, traiem-la, doncs; comencem a modificar la Constitució. I aquesta ha estat la política errònia d'aquest

Parlament, quan es va creure, es va pensar que per fer igual els drets d'una i altra llengua, el que era millor era treure l'obligatorietat del castellà. I, per això s'ha fracassat –s'ha fracassat.

El Govern de la Generalitat ha fracassat. Per què? No es podrà fer mai igual, quant a drets i deures, el català i el castellà. Perquè el castellà, d'origen, des dels textos constitucionals, té..., i es veu en totes les sentències de qualsevol tribunal, ja sigui fins el Constitucional, que el fet que sigui constitucional l'obligatorietat està per damunt, i el català..., el català sempre serà llengua subsidiària.

Per tant, jo diria que vostès varen complir la Resolució d'aquest Parlament de l'any 1998, que va sortir el 2 de gener al *DOGC*; l'han complert en part. El primer punt l'han complert. Què varen fer? La part identitària. Varen fer els euros, varen fer el DNI, varen fer el permís de conducció i una qüestió dels funcionaris de l'Administració de Justícia. I què? I, doncs, bé, aquest Parlament sobirà se n'ha anat a la casa central, que està a la carretera de San Jerónimo, i allà, jo ja els ho vaig dir la darrera vegada, que ja estava fart d'anar-hi i que ja tenia els genolls pelats d'agenollar-me per demanar-los, si us plau, que votessin a favor de les nostres lleis. Però, la darrera vegada, senyor conseller, ja els vaig dir que no m'agenollaria més, que els demanava a peu dret i que això ja era una vergonya: que un partit que aquí votava a favor d'una proposició de llei, allà hi votava en contra. I, és clar, aquí estem que tot ha estat negatiu.

Però aleshores la interpellació, senyor conseller, és dir: «I què farà, ara, vostè? A veure, on està? Què farem?» Perquè aquesta Proposició, pels aires que van..., pels aires que anem no en votaran cap a favor de les que estaven previstes, ni una; ni de la Funció Pública, ni la Llei de procediment administratiu, ni la dels registres civils, ni..., bé, ni la del dret mercantil, ni cap. Aleshores, què farem? Jo ho pregunto. Vostè té un manament. Vostè té un manament que ha de fer iguals les dues llengües. I jo li pregunto: «Què farà? Què pensa fer, vostè, perquè aquestes llengües siguin iguals quant a drets i deures?» Si fem més proposicions de llei ens hi votaran en contra. Aleshores, què farem?

Vostès ja no tenen temps d'impugnar una llei que no dona aquesta garantia d'igualtat entre drets i deures, per tant, com que els ha passat el termini, ja no la poden portar als tribunals. Estem tancats, estem que no podem fer res. Vostès tenen un manament constitucional de fer iguals les dues llengües, i vostès no s'atreveixen ni a obligar-ho als fabricants de Pedralbes. Perquè sí que podríem fer-ho per aquí: vostès tenen l'Estatut del consumidor, que diu que la informació comercial diu que tots els que som consumidors catalans, tenim dret a rebre els prospectes, els catàlegs, els etiquetatges, els ingredients..., tot –jo, com a català, tinc dret a rebre'n la informació– en català. Jo pregunto: «De quin any és l'Estatut del consumidor?» De l'any 93. I per què passen tants anys, si aquests ja no són els de Madrid? Perquè, fins ara, ha tocat el rebre als de Madrid.

Però en aquesta ocupació militar hi varen haver col·laboracionistes i botiflers, i encara n'hi han, que són els que fabriquen, els que comercialitzen, els que industri-

alitzen, i que aquests no sé per què no se'ls pot tocar la cresta. Convergència i Unió, no sé si és que els finança el Partit, o no sé quins interessos hi té (*remor de veus*), però, és clar, no hi ha manera que treguin l'obligació per fer iguals les dues llengües. Jo el que només demano és com ho faran.

Per tant, senyor conseller, jo demanaria que ens expliqués, vostè, el seu pla estratègic. Quines idees tenen, d'avui en endavant, atès que en el frontispici d'aquesta casa nosaltres tenim aquest pensament. Hem de fer arribar amb plena igualtat els drets i deures dels catalanoparlants. Doncs, aquesta idea és la que ens ha de guiar, però no solament als que manen a Madrid, sinó als que manen, també, en el terreny socioeconòmic. El dia que veiem un ímpetu... I, si us plau, no em llegeixi el discurs com ho ha fet amb el senyor Ribó. No pot ser. Jo demanaria que em parlés amb el cor: agafi dades, però, si us plau... (*remor de veus*), no, perquè no em contestarà el que jo li he preguntat. I aquí jo he vingut a rebre respostes i no a rebre lliçons del Gabinet.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

El conseller de Cultura

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor Ferrer Gironès. Miri, sap què passa? Que, bé, m'ho ha explicat una miqueta abans de començar per on aniria vostè, i jo l'he escoltat amb molta atenció. A veure, vostè diu que no aconseguirem res, que no aconseguirem aquesta igualtat. A veure, el que està fent el Govern és el que ha de fer que és desenvolupar la Llei que el 80% de membres d'aquesta cambra va aprovar l'any 98. I tot aquest aspecte que vostè em planteja, que és dir el món socioeconòmic, és més positiu del que pot semblar. Hem arribat a molts acords amb moltes empreses molt significatives, que estan fent tota la seva comunicació en català.

Evidentment, hem de seguir treballant en aquesta línia, però en la línia que estem portant de concertació, perquè és possible el diàleg amb aquestes empreses. I, per tant, aquesta és una línia de treball. I abans, al senyor Ribó, li he intentat explicar quins són els punts que estem desenvolupant: estem treballant en el terreny socioeconòmic; estem treballant en el terreny de la justícia; estem treballant en el terreny dels mitjans de comunicació, i, sens dubte, senyor diputat, encara que entengui que vostè no se senti prou satisfet, tampoc n'estem nosaltres, estem avançant.

I aquests drets que vostè demana per als ciutadans de Catalunya, s'està lluitant d'alguna forma perquè s'aconsegueixin. I és evident que en aquests moments en el terreny de la normalització s'està guanyant. En aquest sentit, Europa diu i ens considera com un cas, el fet de

com estem promocionant i defensant una llengua que encara es considera minoritària, diguem-ne. I, en aquest sentit, jo discrepo respecte el seu diagnòstic global. Vostè està pessimista, jo estic moderadament optimista, i entenc que estem en la bona línia.

Vostè em plantejava en la seva interpellació què demanem a l'Estat. Com deia vostè molt bé, la política lingüística és una competència exclusiva; ara, sí que hi han àrees on l'Estat ens ha d'ajudar, i ho deia abans –li ho contestava al senyor Ribó–: en el terreny de la representació internacional, on no tenim competències, i també en el fet que es respecti la nostra legislació. I en aquest sentit li haig de dir una cosa que em sembla positiva: que ens els darrers cinc anys el Govern del PP no ens ha posat cap element constitucional, cosa que sí que ens va passar en l'època en què governava el PSOE. Però és evident que el Govern de Catalunya, a l'Estat espanyol, li hem de demanar que es comprometi internacionalment en la defensa de les llengües minoritàries d'aquest país: el català, el basc i el gallec. Hem de fer possible que a la Unió Europea el català sigui una llengua oficial, i ara jo crec que en tenim una oportunitat molt clara, a partir de l'ampliació de la Unió Europea, encara que no sigui llengua de treball.

Li haig de dir un element positiu que ha passat recentment, que és que el Govern de l'Estat va ratificar el passat 9 d'abril la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, després d'anys d'insistència al Congrés de Diputats, i també a instàncies del Govern de Catalunya. Sabem que el català no és, realment, una llengua ni regional ni minoritària; jo diria que és una llengua que parlen 11 milions d'uropeus i que, a més a més, és una llengua que es parla a quatre estats de la Unió Europea, i concretament és la llengua oficial a un estat com és Andorra. Però, en qualsevol cas, entenc que és positiu que l'Estat es comprometi amb aquesta Carta europea de les llengües. L'Estat, en aquest sentit, ha optat, per exemple, que l'ensenyament es faci en la llengua regional o minoritària, és a dir, en català, en totes les etapes del sistema educatiu, i en matèria de justícia, i s'ha compromès a assegurar que els organismes jurisdiccionals, a sol·licitud d'una de les parts, portin íntegrament el procediment en la llengua del que es tracta. Això és un element important que l'Estat acaba d'aprovar.

Li deia també que, com a llengua oficial de la Unió Europea, el Govern de Catalunya entén que, en aquest marc de la reforma del règim lingüístic de les institucions que en aquests moments s'està discutint, és el moment de tindre una gran oportunitat que el català sigui llengua oficial. I això seria també un avanç molt important. Vostè abans em deia, a fora, que és molt important que ens plantejem la internacionalitat, els elements internacionals, i parlava de recórrer a la justícia internacional. Aquest camí europeu és un camí que nosaltres volem emprendre, i entenem que és un element clau. I en aquests sentits els parlamentaris del Parlament Europeu, tots els parlamentaris catalans, estic segur que ajudaran claríssimament, com altres vegades, en aquesta línia de treball.

Un altre aspecte és el reconeixement per part de l'Estat del caràcter plurilingüe del país, sobretot a les ins-

titucions centrals i als documents d'identificació personal dels ciutadans i ciutadanes. I val a dir que en aquest sentit, evidentment, el Govern no està satisfet. Fa gairebé deu anys que estem insistint perquè el Senat assumeixi el seu paper de cambra de representació territorial i accepti d'una manera normal l'ús del català, del gallec i de l'èuscar. Però tots vostès saben que ni amb la majoria del PSOE ni amb la majoria del PP han permès que això sigui possible, una realitat que a Europa existeix, en els parlaments de Bèlgica o de Suïssa o, tanmateix, en el Parlament Europeu.

En aquesta mateixa línia, d'acord amb la Resolució que va aprovar aquest Parlament, la 469/V, aquest Parlament ha adoptat els acords de presentar a les Corts Generals cinc proposicions de llei de modificació de lleis estatals que impedeixen l'ús del català a determinats àmbits; són: Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat a les monedes i als bitllets de l'euro emesos a l'Estat espanyol; Proposició de llei d'incorporació de les llengües oficials als passaports i documents d'identitat; Proposició de llei d'incorporació de les llengües oficials als permisos de conduir; Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de funcionaris d'Administració de justícia; Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals. Lamentablement, d'aquestes cinc proposicions..., han estat rebutjades al Congrés de Diputats, i només dues, la dels documents d'identitat i la dels permisos de conduir, han estat reconvertides en proposicions no de llei, que han de permetre que, abans d'acabar aquest any, el català estigui en els documents d'identitat. En aquest sentit, el Govern volem seguir insistint perquè l'Estat vagi acceptant la modificació d'aquestes i d'altres normatives que impedeixen o dificulten l'ús del català en l'àmbit oficial o personal, en la línia marcada per aquesta Resolució 469 d'aquest Parlament.

Pretenem, finalment, que l'Estat assumeixi la nostra legislació lingüística. Cal, per exemple, que no s'entorpeixi l'aplicació de l'article 17 de la Llei de política lingüística en relació amb els registres civils, com ha passat darrerament a Arbúcies o a Santa Coloma de Farners.

Però, més enllà de tot això, el que pretenem com a Govern és aconseguir dels poders de l'Estat i de la ciutadania espanyola un canvi d'actitud envers la nostra llengua. I això és el que, una miqueta, hem d'intentar seguir treballant, i hi estem treballant. Un canvi d'actitud que passa, simplement, per acceptar la Constitució amb lleialtat. I aquest canvi d'actitud exigeix una actuació pedagògica decidida de tots els poders públics perquè tothom conegui quina és la realitat històrica i l'actual de les llengües d'Espanya. Quan vostè deia que farem..., doncs, seguir desenvolupant una política que desenvolupi la llei aprovada per aquest Parlament, i aquesta actitud de seguir lluitant a Madrid, tots junts, perquè es vagin modificant lleis que ens permeten aquesta igualtat que vostè ens reclamava.

Aquesta és la línia de treball, sense defallir i seguint lluitant, com ha fet sempre aquest país, per defensar la nostra llengua, que és clarament la nostra identitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, en torn de rèplica...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, efectivament, vostè ha de dir el que diu perquè ha de justificar la seva feina, però, és clar, ha de saber que nosaltres, com a diputats, vivim en el món, patim la llengua... La llengua catalana és un gran dolor, la patim. I jo li diria ara aquí: no pateixi, perquè jo no vaig en contra de vostè ni contra la llengua, jo vaig a favor de la llengua. És com en Romero Robledo, que a finals del segle passat, quan parlaven d'imposar el castellà, diu: «Es que aquí no hay mayorías ni minorías. Aquí hay la lengua española.» Doncs, nosaltres, aquí, quan parlem d'aquests temes, no ens volem obrir ferides ni fugir...

El que passa és que, efectivament..., i ara enllaçaria amb el que ha passat abans amb la consellera que es cuida de les relacions amb el Parlament. Francament, nosaltres tenim una resolució..., ja no parlo de la de l'any 98: n'hi ha una del 2000, que no han fet res. Ja sap vostè que té sis mesos per complir les resolucions d'aquest Parlament? En una cosa que és de la llengua. I no és de Madrid, això, eh? –no és de Madrid. Havia de presentar un projecte de mesures per a bonificacions i exempcions fiscals, aquí, a aquesta casa. La política va ser: «No, que s'obligui el castellà, però el català no es pot obligar, perquè hem d'anar pel camí de la simpatia, pel camí de la seducció.» I aleshores varen dir: «–Molt bé, i què farem? –Farem bonificacions fiscals. –Ah!, molt bé.» I on són, les bonificacions fiscals? Qui les ha fetes? Les ha programades? Vostè, des del 26 d'abril del 2000, fa un any, tenia obligació de portar-nos un projecte de les mesures quant a bonificacions i exempcions fiscals; no l'ha portat. Jo ho he dit vint-i-quatre mil vegades: a cal notari, faci les ordres que vulgui; a cal notari ho continuaran fent en castellà, m'entén?, ho faran en castellà contínuament. Només hi ha una manera que no ho facin en castellà: vostè posi una bonificació o una desgravació a l'impost de transmissions patrimonials, i veurà que, en quaranta-vuit hores, tots els notaris de Catalunya ho faran en català. *(Veus de fons.)* Però, home, però posem-hi diners, per a la llengua catalana, si l'estimem. Demostrem...

Com vols exigir a Madrid...? És que a mi em dol que exigim a Madrid, a Madrid, a Madrid, coi!, i a nosaltres no ens exigim res. Bé, hem de ser... I ho han de veure, perquè, és clar, els llibres..., ara em diu el senyor Ribó que aquells llibres que vàreu enviar a Madrid, diu que s'han trobat a les papereres del Senat. Bé... *(Veus de fons.)* No tots, una part. Bé, doncs, jo diria que, quan li he dit que s'havia derrotat aquest mètode d'anar a Madrid per intentar modificar el marc legal pel qual s'obliga el castellà –jo ho veig difícil–, hem d'anar a les coses concretes.

Ara, per exemple, vostè ha presumit des d'aquí dalt que el carnet de conduir, el permís de conduir s'ha aconseguit. Hi van votar en contra, a Madrid, d'això. Però sap qui ho va guanyar? Un ciutadà de Tarragona; un ciutadà de Tarragona que, quan li van donar el carnet de con-

duir, va anar a l'Audiència Provincial, a un contenciós administratiu; després va invocar una directiva europea; després va anar a l'Audiència, i a l'Audiència li van dir que sí, que tenia raó i que li havien de fer el carnet bilingüe. I jo, gràcies a aquest senyor de Tarragona, ho tinc.

Doncs, jo també demano –a vostè, senyor conseller– que la Generalitat ajudi els catalanoparlants que es troben davant de dificultats jurídiques, polítiques i administratives. Jo demano que la Generalitat de Catalunya coadjuvi amb qualsevol ciutadà i, si convé, no aturar-se a aquests jurats que hi han a les províncies i que algunes vegades en diuen «tribunals superiors», i no aturar-nos en el Suprem, ni aturar-nos en el Constitucional. I, si convé, portem aquesta discriminació, aquesta manca d'igualtat quant a drets i a deures, davant dels tribunals internacionals.

Això és el que nosaltres li volem proposar. Hi estaria d'acord, vostè, senyor conseller? Digui'm que sí, i aleshores lluitarem plegats, conjuntament, tots, un amb l'altre, colze a colze, perquè això no és..., la nostra llengua no és ni de la dreta ni de l'esquerra: és de tot el poble.

(Veus de «Molt bé!». Pausa.)

El president

Hi ha aquell llibre tan bonic de la Montserrat Roig que es diu *Digues que m'estimes encara que sigui mentida*. (Rialles.) Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura

Gràcies. Molt honorable president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, amb tot l'afecte, en cap moment he pensat que ens estàvem barallant, diguem-ne, sinó que entenc que estem defensant el mateix, potser per altres procediments i altres mecanismes. Crec que tots són vàlids probablement, però ha d'entendre que des del Govern hem de tindre una política molt més propera a intentar aconseguir fets concrets.

Hi ha una cosa que sí que m'agradaria deixar-li clara: si vostè va a cal notari i vostè demana fer un registre en català, no tindrà cap problema. Això és així. I en aquests moments, si vostè va a un jutjat i vol fer la seva declaració en català, no tindrà cap problema. Això és així.

Vostè diu: «Home, deixem d'anar a Madrid», etcètera. Home, hem de seguir anant a Madrid a defensar coses, entre altres coses..., per exemple, quan vostè parla de bonificacions fiscals, això té dos elements: si aquesta bonificació és a nivell estatal i es fa des de l'Estat, s'ha de fer a Madrid; si la fem des d'aquí, necessitem més recursos econòmics. I vostè ho ha d'entendre, i vostè sap molt bé que el problema més important que tenim en aquests moments és de finançament global. I això, en aquests moments, s'està negociant amb l'Estat.

Escolti'm, en aquests moments, ho repeteixo, nosaltres el que hem de seguir fent és aquesta política que permeti anar avançant, i la llengua avança. La recuperació d'una llengua que ha sigut tan maltractada des del segle XVIII no es pot aconseguir amb vint-i-dos anys; s'ha d'aconseguir amb la constància, i a més a més s'ha d'aconseguir amb la gent, amb els ciutadans de Cata-

lunya que vulguin seguir aquesta política. I s'està produint aquest fet; és a dir, hem aconseguit avançar amb concòrdia, sense ruptura, fent que la llengua no sigui un problema a Catalunya. I això també em sembla molt positiu.

Dit això, està molt bé que aquests ciutadans que creguin que se senten amb aquestes ofenses utilitzin les estratègies que creguin, però crec que, en aquests moments, com a Govern, hem de seguir amb una línia de constància, de contundència però amb la flexibilitat, i d'aconseguir i d'evitar frustracions. No té sentit anar tirant endavant coses que no surtin. Fonamentalment, jo li agraeixo i l'escolto, i he escoltat amb molta atenció tot el seu plantejament, en el qual podríem compartir, personalment, pràcticament totes les coses. Però, entenc que com a Govern la línia que estem portant és la que hem de portar i, com he dit abans, és la línia que el poble de Catalunya està valorant positivament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

El president

Es reprèn la sessió.

Voldria avisar a tots els senyors diputats i senyores diputades, presents i absents, que hi ha un error en les esmenes que tenen vostès en el seu dossier. I m'explicaré. La Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de comerç interior, que ha presentat el senyor Clofent, té les esmenes canviades, en aquest dossier, amb la Moció subsegüent al Consell Executiu sobre política de comerç, especialment pel que fa a les grans superfícies, que ha presentat Esquerra Republicana. Quan sigui el moment, ja els avisaré d'aquest error, però sàpiguen que existeix, perquè, un cop sabuda l'existència de l'error, l'ortodòxia és molt més fàcil que s'imposi.

— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera en la sanitat pública** (tram. 302-00114/06)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera en la sanitat pública. La presenta la senyora

diputada Dolors Comas d'Argemir pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula. *(Veus de fons.)*

Senyora diputada, vostè té la paraula, falta que els interlocutors hi posin l'oïda. Vostè té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Cap problema a començar, senyor president, entre altres coses per respecte als que són aquí i han estat a l'hora. Per tant, doncs, defensaré la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar sobre llistes d'espera quirúrgiques en la sanitat pública.

Jo voldria recordar els motius, les intencions d'aquesta interpellació i de les propostes que l'acompanyen. Va haver-hi, ja, un moment previ que, evidentment, marca uns antecedents, que és la Moció que es va aprovar en aquest Parlament el mes de juny de l'any 2000, la Moció 23/VI d'aquest Parlament. Allà, entre altres acords, s'establia la necessitat –o l'obligació, millor dit– per part del Govern de presentar un registre a les llistes d'espera, el fet de crear una Comissió específica que havia de trigar sis mesos per lliurar el seu dictamen amb relació a les llistes d'espera i fer un pla de xoc per abordar la situació immediata i intentar pal·liar la situació a les llistes d'espera; això, entre altres propostes, simplement subratllo aquestes, perquè són les que tenen més a veure amb la Moció presentada.

El cas és que el registre ens va ser lliurat, als membres d'aquella Comissió específica i també als diputats que la composem, a finals del mes de gener. Les dades d'aquest registre corresponen al desembre de l'any 2000, i cal dir que el desembre de l'any 2000 ja s'havia aplicat el pla de xoc o bona part d'ell, al qual es van dedicar 3.024 milions 981.250 pessetes –bé, em surt malament dir les xifres així tan grosses, però, en tot cas, és un registre on ja hi ha hagut l'impacte del pla de xoc.

Aleshores, també, entenem que aquell registre, en la mesura que no respon a uns mateixos criteris, perquè per alguna cosa la Comissió específica està treballant en el fet d'establir els criteris d'inclusió i prioritització, és un punt de referència, però no és definitiu; segurament hi ha coses que fallen, però en tot cas, és més del que teníem abans i és un punt de referència –hi insisteixo– de cara a actuacions.

En aquest sentit, què es detecta? Es detecta que, malgrat haver-se aplicat ja un pla de xoc, hi ha bosses importants de llista d'espera, tant pel que fa a determinades patologies com a determinats centres hospitalaris, com a determinades regions sanitàries; unes més que altres. Això per una banda.

Per l'altra, tenim aquesta Comissió específica que, en compliment de la Moció 23/VI, té vuit objectius sobre els quals s'està treballant, i sabem que està treballant perquè en formem part i en fem el seguiment i, per tant, som molts conscients, també –i per tant, no és una crítica el que faig, ni molt menys, de la dificultat que té la mateixa Comissió per arribar a complir aquests vuit objectius, en la mesura que està composta no només per polítics sinó per persones del món professional, de la medicina–, que lògicament estan col·laborant, i molt bé, a l'hora de poder aconseguir aquests vuit objectius.

El cas és que els sis mesos que ens havíem fixat en aquest Parlament per arribar a aquest diagnòstic, els criteris i tot el que implica la gestió de les llistes d'espera, aquests vuit objectius, han passat amb escreix i se'ns ha dit que, segurament, el mes de juliol, però que possiblement el mes de setembre, tindrem, justament, aquests treballs de la Comissió específica. En tot cas, vol dir que a nivell pràctic –posem que sigui al juliol o al setembre, és igual–, a nivell pràctic no ho podrem analitzar en aquest Parlament fins a l'octubre, posem per cas setembre, octubre. I a nivell pràctic, també, vol dir que les mesures que s'hagin d'impulsar a nivell pressupostari no es podran introduir fins al següent pressupost. Vol dir que a nivell pràctic fins al gener del 2002 i sent optimista, en tot cas, sent optimista però sent realista –i volem que sigui així–, es podrà treballar.

En aquest sentit, mentrestant, què fem? Les propostes que apareixen en aquesta Moció, vull assenyalar –i no em queda temps, ja veig, per poder-les presentar perquè tenim avui el dia molt atapeït– que no pretenen ni molt menys interferir en els treballs de la Comissió, ni suplantar-la. La Comissió ens dirà què hem de fer en el futur, en un futur proper que volem que sigui proper. I, per tant, el que ens vam plantejar és que, amb les dades que apareixien al registre..., evidentment, el Servei Català de la Salut ja està actuant, i calia que seguís actuant a partir del que pensàvem que era bastant lògic, tota una sèrie de mesures bastant lògiques d'introduir.

Torno a insistir que la Comissió ens dirà què hem de fer en el futur. La Moció aborda el present, el període transitori que hem de passar fins a finals d'any. Jo deia a nivell pràctic que fins al gener del 2002 no podrem treballar de manera realista amb els criteris que ens doni la Comissió, que són aquells que, de fet, ens han de servir...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...com a punt de referència i orientar.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Han presentat esmenes Esquerra Republicana, el Grup Popular i Convergència i Unió. Per a defensar les d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo voldria començar el meu posicionament, amb relació a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds i la defensa de les esmenes que hem presentat, manifestant una mica la poca... –almenys des del nostre punt de vista, cada Grup és lliure de fer el que li sembli, evidentment–, la poca oportunitat de presentar aquesta interpellació, aquesta Moció. Nosaltres creiem que hi havia altres mesures per intentar aclarir coses que s'han d'aclarir, efectivament. No dic que no

estigui d'acord amb el contingut de la Moció; hi estic d'acord en termes generals, amb matisos.

El cert és que la Comissió ha fet una feina, des del punt de vista tècnic ha estat una bona feina. Jo crec que ens ha fet descobrir coses, d'alguna manera, nous conceptes que en aquest tema, potser, no estaven prou treballats ni prou assumits políticament, potser, sí tècnicament, però políticament segur que no, i per tant, demostrar una certa fe que els treballs d'aquesta Comissió puguin acabar a fi de bé. Quin és el problema? El problema és, com sempre, que la Comissió hauria d'haver anat més de pressa a desig de tots plegats, i sobretot per aplicar les polítiques que es desprenguin de les conclusions d'aquesta Comissió.

Per tant, estem en una situació una mica complicada, és a dir, vostès plantegen una interpel·lació i una Moció subsegüent, dient: «Escolti, això ha d'anar més de pressa, que aquí hi ha tota una sèrie de propostes.» El Govern pot dir perfectament: «Escolti, hi ha una Comissió que està funcionant.» I nosaltres diem: «És cert que això ha d'anar més de pressa, és cert que hi ha una Comissió funcionant.» I per tant, aquí ja hauríem de trobar una mica el fil, és a dir, seria desitjable que la unanimitat que hem mantingut fins ara en aquesta qüestió pogués continuar, jo crec que és responsabilitat de tots plegats.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat unes esmenes, amb què, evidentment, el que intentem és millorar el text, però que posem a disposició dels grups parlamentaris, a fi i efecte que, si s'arriba a un acord –que insisteixo que seria desitjable per tal de continuar amb la unanimitat amb què s'ha tractat aquest tema–, doncs, molt millor.

Fet el reconeixement de la feina que ha fet la Comissió, sobretot des del punt de vista tècnic, també, voldria aprofitar per qüestionar una mica aquesta Comissió, en el sentit que..., està feta i la feina que s'ha fet endavant, no?, però segurament, si haguéssim de fer una altra vegada una de similar, hauríem de poder separar més els treballs polítics dels treballs tècnics, perquè ara ho estem barrejant massa i, de vegades, això provoca no només confusions sinó que, potser, els discursos que els polítics han de fer en una Comissió molt marcadament tècnica no s'acaben d'entendre i això provoca distorsions.

Des d'aquest punt de vista, jo reclamaria, o aprofitaria l'avinentsa per reclamar molt més diàleg directament amb el conseller en aquesta qüestió. Així ho vaig manifestar –a l'última no– a la penúltima reunió que hi va haver, que el que sí per a nosaltres era absolutament indispensable era la compareixença del conseller abans que s'acabi aquest període de sessions per valorar i per explicar què ha fet la Comissió. I és igual que la feina de la Comissió no estigui acabada –si s'acaba el setembre, l'octubre o novembre, és igual–, però ara ens hem de situar exactament on som i, d'alguna manera, seria desitjable que això pogués ser realitat –hi insisteixo–, fins i tot, si s'ha d'habilitar el mes de juliol que estarem més tranquils, cap problema, tampoc, eh? Des d'aquest punt de vista, doncs, potser aquest seria un repte pendent d'aquesta Comissió.

Les esmenes que nosaltres hem presentat són esmenes de matis, bàsicament, en dos sentits. Primer, és cert que hi ha uns hospitals de la XHUP que tenen llista d'espera més grans, però també és cert que aquí no s'analitza què han fet aquests hospitals per escurçar-les. I, en algun cas, jo m'atreviria a dir que, determinats centres hospitalaris, tampoc és que s'hi hagin esmerçat prou. En aquest sentit, no és per tant un problema de posar-hi més o menys diners, és un problema també de criteri i que l'hospital, sigui de l'ICS o sigui de la XHUP, assumeixi realment que té o que ha de prioritzar determinades actuacions.

En aquest sentit, per tant, el que no podem fer és dir: «Home!, aquells hospitals que no ho han fet bé i que, per tant, no han assolit els objectius que el Departament, el Servei Català de la Salut en el seu moment marca, doncs, que ara tinguin el premi de tenir més compra de llistes d'espera.», doncs, no, escolti, això sense que pressuposi que els hospitals que ho han fet bé puguin continuar en aquesta tasca.

I la segona part, la segona esmena ve lligada evidentment amb això. És veritat que no es poden fer, l'any 2000, 3.000 milions amb llistes d'espera i, l'any 2001, que a hores d'ara encara els centres hospitalaris, sobretot, els centres concertats, no sàpiguen de quin mal han de morir.

És clar que el fet que l'any passat es generessin tot un seguit de polítiques, a nivell de personal, a nivell de motivacions extraordinàries, a nivell d'intentar resoldre aquesta problemàtica, també va generar unes expectatives. Si aquestes expectatives l'any 2001 no les complim, i estem ja anant tard per poder-les complir amb les mínimes condicions, també anem malament. Per això nosaltres diem –en tot cas, ens afegim a la seva iniciativa– que es pugui, com a mínim, destinar els mateixos recursos que al llarg de l'any 2000 es van dedicar a aquesta qüestió.

I són dues aportacions puntuals –insisteixo– a un conjunt d'una Moció, que si fos per nosaltres no l'hauríem presentada, que seria desitjable que aquest fos un text que traslladéssim a la Comissió, i que seria desitjable que d'aquí sortíssim amb l'acord mínim indispensable per continuar a fi de bé amb aquest tema, que, home!, vam començar com vam començar, l'hem reconduït i que jo penso que s'ha fet una bona feina des del punt de vista tècnic a la Comissió.

Per tant, aquest és el posicionament del nostre Grup Parlamentari, la defensa de les nostres esmenes i, també, la petició que fem a tots els grups, en aquesta línia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup sempre ha manifestat que al voltant de les llistes d'espera hi ha una indicació, i és que l'actual sistema sanitari és deficient, hi ha mancances que fan

que hi hagin llistes d'espera. Però creiem que és un problema estructural, que no és només un problema conjuntural. I per aquest motiu, l'any passat vam acordar crear una comissió mixta amb experts, grups parlamentaris i el Departament, també, de Sanitat, per tal d'abordar aquest problema i veure quines eren les mesures integrals que es podien adoptar per tal de solucionar aquest greu problema a la sanitat catalana i a la sanitat en general.

Es van adoptar mesures de pla de xoc, es van adoptar mesures conjunturals, però no són suficients aquestes mesures. I és per aquest motiu que la Comissió està treballant. Nosaltres valorem positivament els treballs que ha portat a terme fins ara aquesta Comissió; sabem també que els terminis no es compleixen entre d'altres coses perquè molts tècnics també ens han dit que els terminis que havíem establert no són suficients per poder desenvolupar la feina que els hem encomanat, i en aquest cas els tècnics, evidentment, saben perfectament amb la matèria que estan tractant, i nosaltres així ho anem a assumir en la mateixa Comissió.

És per aquest motiu que nosaltres hem presentat una esmena, una esmena que el que indica a la Generalitat, al Govern en aquest cas, és que en compliment de la Moció 23/6 del Parlament porti a terme les actuacions necessàries per tal d'avançar en el calendari previst. Com bé s'ha esmentat pels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, aquesta Comissió té un calendari previst, però també és cert que aquest calendari es nodreix de la informació del mateix Departament, i és en aquest sentit que nosaltres li demanem que s'apressi a lliurar tota aquesta documentació per tal que la Comissió que fins ara ha anat desenvolupant la seva feina quedi agilitzada, perquè creiem que és necessari com a prioritat bàsica disposar d'un registre definitiu de les llistes d'espera amb dades fiables i homogènies, amb criteris d'inclusió i prioritització en funció de les patologies greus, així com establir la periodicitat del seu seguiment. El diagnòstic sobre les llistes d'espera s'està elaborant, però encara és necessari abordar-lo amb dades completes.

Després també creiem que és molt necessari, també, fer aquesta anàlisi d'aquesta capacitat, garantir els temps màxims d'espera en cada patologia, tant en la cirurgia..., i un tema que també es va incorporar en la mateixa Comissió, perquè és una comissió que és dinàmica, és una comissió en què es van incorporant aspectes que potser no estaven tots recollits en aquesta Moció, com és també els temps màxims d'espera per a les consultes i les proves diagnòstiques, que moltes vegades és el circuit complet que fa que hi hagi un endarreriment en les llistes d'espera.

És per aquest motiu que el nostre Grup considera que tots els treballs s'han de centrar en el que està fent aquesta Comissió, perquè en definitiva són els tècnics els que coneixen perfectament els problemes que s'han d'abordar. I en aquests treballs que ja està elaborant podríem incorporar alguns punts que ha proposat la senyora Comas en la seva Moció i uns altres que nosaltres també hi teníem un interès especial, com és el tema de la derivació, derivar pacients, però també vaig considerar convenient que ho abordés la Comissió i no

abordar-lo unilateralment amb un punt de la proposta de la Moció que anem a aprovar, i és per aquest motiu que nosaltres hem presentat aquesta esmena.

Així mateix també establím que en el termini de tres mesos la diagnosi, el dictamen es presenti en aquesta Comissió tenint en compte que aproximadament sobre el 15 de juliol tindrem el dictamen definitiu o com a mínim tindrem el que sí que seran les propostes dels criteris d'inclusió.

Nosaltres li demanem, senyora Comas, que si no accepta aquesta esmena nostra puguem fer un text transaccional per tal de reconduir, en aquesta Comissió, els treballs; si no és així llavors nosaltres votarem en contra, però no perquè amb cada mesura en concret no hi estiguem d'acord, és que no les hem entrat a valorar, creiem que són moltes que ja s'estan treballant, unes altres creiem que s'han de reconduir en aquesta Comissió, perquè, com sempre hem dit, nosaltres no volem fer mesures parcials, «parxes», de fet, en el sistema, sinó que creiem que és un problema estructural i que aquesta Comissió està treballant en aquest tema.

És per aquest motiu que li demanem, doncs, o bé que la retiri o bé que si accepta aquesta esmena o una transaccional..., sinó, del contrari, nosaltres votariem en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Fernández i Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Comas, veig que, seguint el fil de tots els diputats que m'han precedit, nosaltres també podríem dir que estem absolutament d'acord amb pràcticament tots els punts de la seva Moció; no solament d'acord, és que estem convençuts que la gran majoria ja estan en marxa, i els que no, s'està treballant en el sentit de poder-los realitzar. Però, com han mencionat els diputats anteriors, com ha mencionat el diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Benach, jo ara li podria dir exactament de cada un dels punts de la seva Moció la realitat que ja està, o que s'està realitzant, en tots i cada un dels punts, els deu, incloent que estem absolutament també d'acord amb els punts de les esmenes que ha presentat Esquerra Republicana, i que crec que coincidiríem en el punt primer.

Però, malgrat que sí que estem d'acord en tots els punts, considerem, igual que han dit els diputats que m'han precedit, que de fet tots els grups, i per compliment de la Moció 23/6, ens vam comprometre a treballar en una comissió que es va posar en marxa, que penso que ha treballat molt, que tots han dit, incloent-hi vostè, que realment –i podria dir-ho amb aquestes paraules– hem après molt dels tècnics, perquè a vegades la sanitat és tan complexa i tan difícil d'entendre que si no estàs una mica amb el dia a dia o dintre, doncs, no acabes de veure realment les seves dificultats.

Allà és una comissió que hem compartit amb representants de totes les comunitats científiques, de les unitats hospitalàries, de tècnics en gestió sanitària i en gestió clínica. Penso que han sigut molt profitoses, totes les reunions d'aquesta Comissió, que hem avançat molt, que en aquesta Comissió també està –òbviament, perquè l'organitza en el seu si– el Servei Català de la Salut i que no és que esperem del tot a finalitzar les conclusions d'aquesta Comissió per posar-nos en marxa, és que de fet el Servei Català de la Salut a mesura que..., solucions parcials, ja les està posant en marxa, ja està anant per aquest camí, ja està treballant tot el que allà es va dient.

Jo coincideixo també amb algunes opinions que s'han dit abans que s'ha dit: «home!, la Comissió va una mica lenta». Des del punt de vista, potser, de la visió política, com ha dit el senyor Benach, potser que sí, però realment el *timing* allà no l'està marcant la política, no l'està marcant el Departament, penso que l'estan marcant precisament els tècnics, els tècnics que ens han demostrat les dificultats que es troben per arribar a presentar un problema tan complex d'una manera clara i evident.

És per això que l'anunci fet que el juliol disposarem ja del registre de llistes d'espera per a primeres visites i d'atenció especialitzada i proves complementàries, que és un factor que hem afegit a la Comissió..., i que tots els temes que els diferents grups podem, volem impulsar o posar en marxa dintre de la Comissió podem fer-ho lliurement.

És per això que si bé estem absolutament d'acord amb el fons de la seva Moció, i convençuts a més de la legitimitat absoluta de qualsevol grup parlamentari de presentar qualsevol iniciativa parlamentària en el moment que ho cregui convenient, i del contingut que vulgui, nosaltres insistim també que fóra bo mantindre aquest compromís de tots els grups de treballar en una comissió que està fent les coses penso que molt ben fetes, que ja les està posant en marxa, que ja anem per aquest camí, que tampoc és retardar molt, uns mesos, i que quan tinguem aquestes definicions realment amb una base certa i ben estudiada i ben comprovada podrem fer les actuacions parlamentàries, les actuacions del Parlament que tots els grups creguin convenient.

És amb aquest sentit que hem presentat l'esmena nostra que té aquest sentit, i que li diríem, igual que han dit els grups que m'han precedit, que en ares d'aquest consens, del compromís de treballar en aquella Comissió, ens acceptés l'esmena i, si no, doncs, ens veuríem en l'obligació de votar en contra de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers, el Grup socialis-

ta votarà a favor d'aquesta Moció perquè, en definitiva, amb el que la Moció planeja hi estem d'acord, perquè totes aquelles mesures que es portin a terme per reduir les llistes d'espera per descomptat han de rebre el suport del nostre Grup.

De tota manera sí que volem posar en consideració dels senyors diputats i les senyores diputades que bona part de les mesures que es proposen aquí pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, doncs, són mesures que ja estan aprovades amb la Moció que vam consensuar tots els grups de la cambra el passat mes de juny en relació amb les llistes d'espera. De fet, el que passa és que el Govern ha incomplert terminis en aquest sentit, no ha incomplert el que es preveu a la Moció, perquè sí que és veritat que s'ha constituït la Comissió, que la Comissió està portant a terme tota una sèrie de tasques i amb funció i a més a més tal i com la Moció del Parlament demanava, però sí que s'han incomplert clarament els terminis. De fet, la Moció del 8 de juny determinava que en un termini màxim de tres mesos el Govern presentés el registre centralitzat i aquest registre no va ser presentat fins a finals del mes de gener, i aquestes dades no han estat presentades tampoc pel conseller de Sanitat en la Comissió de Política Social tal i com la Moció preveu, que diu que haurà de presentar-les davant de la Comissió de Política Social.

De fet, d'aquestes dades també es va poder deduir una sèrie de conclusions. En si, dir que les mitjanes poden ser acceptables, que amb això de les estadístiques és allò que si jo menjó dos pollastres i tu no te'n menges cap, ens hem menjat..., l'estadística diu que ens hem menjat un pollastre cada un, i això no és veritat. I en definitiva les dades que van ser presentades pel Departament del registre pel que serien les mitjanes de temps de resolució efectivament són mitjanes però no el que passa realment a uns i altres hospitals, on hi ha unes diferències molt grans entre unes zones i altres zones de Catalunya. Així, per exemple, una mitjana de cinc mesos per operar-se de cataractes a Catalunya amaga una diferència entre hospitals des d'alguns dies fins a disset mesos a l'hospital de l'Esperança, o fins i tot fins a tres anys a l'hospital de Martorell. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, esperi's un segon...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president.

El president

...perquè es fa difícil. (*Pausa.*) Esperí's, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Esperí's, esperí's, encara no. (*Remor de veus.*)

Prego silenci. (*Pausa.*) Senyors diputats, estem aquí per sentir el qui té l'ús de la paraula, i l'ús de la paraula l'he donat només a la persona que està aquí a l'ambó. (*Pausa.*) *Remor de veus.*

Quan els senyors diputats s'hagin acabat..., hagin acabat de parlar entre ells donarem la paraula a la persona que la té. (*Remor de veus.*) Els prego silenci, senyors diputats. (*Pausa.*) Hi ha alguns senyors diputats que encara no saben que estan interrompent el debat que es-

tem tenint en aquests moments, i a hores d'ara ja ho haurien de saber, que ho estan interrompent.

Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí; moltes gràcies, senyor president. Se m'ha posat el llum vermell...

El president

No es preocupi.

La Sra. Figueras i Siñol

Bé, deu ser l'hora de..., la tertúlia de l'hora del cafè.

Doncs deia que aquestes desigualtats entre uns hospitals i uns altres no són prerrogativa de les cataractes, sinó que passa i són molt més grans amb altres tipus d'operacions com són les pròtesis de maluc o les pròtesis de genoll. En aquest últim cas, la mitjana d'espera al conjunt de Catalunya ja és de vint-i-un mesos, però aquesta mitjana amaga unes diferències que en alguns hospitals arriba, l'espera, fins i tot fins a gairebé set anys d'espera, pel que fa a les pròtesis de genoll.

De fet, darrere d'aquest drama humà que hi pot haver darrere de cada espera, el més important que s'ha de destacar en l'anàlisi de les dades en qüestió és la gran diferència que existeix entre unes zones i altres del territori català. Per això la recerca de l'equitat entre uns ciutadans i uns altres ciutadans és del tot necessària, i per això el Servei Català de la Salut i el Departament de Sanitat, que són els responsables de garantir aquesta equitat entre uns i altres ciutadans, són els qui tenen l'obligació de derivar uns ciutadans o altres cap a uns o altres hospitals, de manera que no hi hagin aquestes desigualtats tan grans a l'hora d'atendre unes operacions quirúrgiques, en molts casos, tan necessàries i que impossibiliten tant una vida normal.

Deia que la Moció que s'havia aprovat ja deia una sèrie de qüestions que es plantegen a la Moció que tenim avui a aprovació. De fet, la Comissió està instada a estudiar els circuits per al diagnòstic de les patologies greus, proposar criteris d'inclusió i de prioritització de llistes d'espera, també analitzar la capacitat del sistema sanitari públic per fer front a aquestes llistes d'espera, i també tenir en compte l'evolució demogràfica, l'envelliment de la població, també com es fa el seguiment periòdic de les llistes d'espera i moltes altres actuacions que la Comissió està portant a terme. El que sí que cal...

El president

Senyora diputada, ara sí que...

La Sra. Figueras i Siñol

Doncs, ja estic. El que cal reclamar des d'aquí és major celeritat en els treballs de la Comissió i un impuls per part del Servei Català de la Salut per tal que aquesta Comissió pugui acabar els seus treballs al més aviat possible i aquesta cambra, prendre les decisions que corresponguin per tal de paliar el problema de les llistes d'espera.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora Dolors Comas d'Argemir, per posicionar-se respecte a les esmenes presentades...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Agraeixo les esmenes presentades i els comentaris fets pels diferents grups, malgrat les discrepàncies que s'han expressat, fins i tot respecte a «l'oportunitat» –han dit alguns– de presentar aquesta Moció.

De fet, de cara a les esmenes presentades, el nostre Grup no té cap inconvenient a acceptar, sinó tot el contrari, les esmenes d'Esquerra Republicana. I, pel que fa referència a les esmenes presentades pel Partit Popular i pel Grup de Convergència i Unió, de fet hem estat intentant –i vostès ho saben– poder fer un text transaccional a partir de mantenir diversos punts de la Moció i afegir, substituint-ne els últims, tota una sèrie de consideracions amb relació al paper de la Comissió i a la necessitat d'accelerar els seus treballs, que a aquesta diputada li haguera agradat incloure. Incloure-ho però no a costa de substituir justament el que s'ha previst, perquè suposo que m'he explicat prou bé –altra cosa és si es vol entendre o no–..., el fet que, així com la Comissió és un punt de referència, i creiem molt nosaltres, també, que ens ha de marcar les pautes a seguir de cara al futur..., la Moció el que està abordant és el present; el present fins que no tinguem aquestes pautes, que pràcticament, com he intentat justificar, no es podran aplicar fins l'any vinent, pràcticament fins l'any vinent.

Per tant, nosaltres no podem acceptar aquestes esmenes si és a costa d'anul·lar les altres, perquè aquí hi ha una gran diferència. És a dir, nosaltres estem entre els que pensem que hem d'intervenir en els problemes quotidians, d'ara, els que es plantegen ara. En aquests moments s'estan fent operacions, en aquests moments el Servei Català de la Salut està fent actuacions, lògicament, i es tractava de tenir en compte justament les dades del registre per poder reorientar aquestes actuacions. No podem esperar, no volem esperar a tenir unes dades en el futur, que ens orientaran, això sí, en el futur, però que no ens serveixen encara ara. I, per tant, aquesta és la diferència. I, la veritat, no podem entendre que el fet..., qui ha fet més problemes a acceptar aquesta transaccional ha sigut el mateix Partit Popular, que la pressió del Partit Popular impedeixi aprovar una moció en què tothom diu justament que hi està d'acord i, per tant, que està condicionant d'una manera molt important la tasca de govern; una prova més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per tant, ara sotmetrem a votació el text de la Moció, amb les esmenes d'Esquerra Republicana incorporades. És així? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives (tram. 302-00115/06)

A continuació el punt vint-i-unè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives. La presenta, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho. Té la paraula, senyora diputada. (*Remor de veus.*)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Esperi's un segon, si us plau.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president.

El president

Prego als senyors diputats que deixen la cambra que ho facin en silenci i ràpidament. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui tractem la Moció subsegüent a la interpellació en matèria d'àmbit normatiu i gestió de cooperatives a Catalunya. Ja vàrem dir amb l'exposició, quan presentàrem aquesta interpellació, la importància que el sector cooperatiu té al nostre país; vàrem parlar que no solament és un sector productor de béns i serveis, sinó que també és un sector generador de riquesa; és un sector, a més, en el qual els predicaments de la participació democràtica dels socis cooperativistes fan que sigui una eina de treball i una eina de producció de serveis molt important.

Nosaltres vàrem establir els eixos de la nostra intervenció al voltant de potenciar el sector cooperatiu, potenciar-lo amb un augment de recursos financers i de recursos pressupostaris, en la línia d'ajuts i subvencions que es donen tant pel Departament de Treball com, específicament, el cooperativisme agrari, al qual vàrem fer referència i del qual vàrem parlar, del nou pla de modernització del cooperativisme agrari.

Però a més també ens vàrem referir a la manca de representativitat, no solament orgànica, sinó també funcional, de les entitats representatives del sector cooperatiu a Catalunya. Vàrem dir que aquesta no és una mancança solament del sector cooperatiu a Catalunya, sinó que també ho és a la resta de l'Estat espanyol. Vàrem parlar de la impossibilitat de confederacions com CEPE, de poder participar en la cessió de les ajudes de formació, per exemple, de les convocatòries del Forcem. I per això vàrem creure que era bo que el Parlament de Catalunya, en aquest cas sí, s'avancés en el que és donar una major representativitat al sector cooperatiu i a la força de la seva capacitat d'interlocució.

També va ser un dels eixos de la nostra intervenció la referida a una millora en l'actualització del Registre de les cooperatives. Hi vàrem veure mancances i ineficiències importants. Hi ha moltes cooperatives que no són operatives, que no estan realitzant pròpiament activitat cooperativa i que encara estan donades d'alta al Registre de Cooperatives de Catalunya, i també n'hi han d'altres en les quals vàrem veure que la Generalitat de Catalunya encara no s'havia avançat en el compliment de la Llei estatal. Sabem de ben segur que la Generalitat hi està posant fil a l'agulla i que aquelles activitats cooperatives que encara tenen la seva activitat principal a Catalunya i no consten en el nou Registre, ara, amb les esmenes i amb la transacció que hem realitzat, es faran.

I com a darrer aspecte vàrem parlar de la política de formació del sector cooperatiu.

Per això m'agradaria que, com que hi ha un gran nombre d'apunts que es refereixen a aquesta Moció..., passàrem a explicar-los cadascun d'ells, i, sobretot, agrair als diputats que han presentat esmenes la seva tasca a l'hora d'arribar a una transacció en aquesta Moció.

Al primer punt establiríem fórmules de definició i clarificació en l'elaboració del Llibre blanc de l'economia social, donada la seva importància i el protagonisme del cooperativisme català.

En el segon punt s'havien començat a presentar esmenes, en les quals hem arribat al següent text transaccional. Diríem que seria bo establir i reforçar l'activitat de coordinació i col·laboració entre els diferents departaments del Govern, així com també el Grup d'Esquerra Republicana havia presentat «de col·laboració i de coordinació amb l'Administració de l'Estat», que també creïem que era bo, per tal que l'economia social i el tercer sector, i en especial els departaments que el Grup Parlamentari Socialista creia... –com els departaments d'Economia, Finances, Treball, Benestar Social, Agricultura, etcètera–, especialment col·laboració i coordinació pel que es refereix al desplegament normatiu i a les polítiques actives.

En tercer lloc, potenciar la presència i capacitat d'interlocució dels representants del moviment corporatiu, així com de l'economia social, tant pel que fa a la seva representació orgànica com funcional. Aquí també recollíem una transacció amb el Grup Parlamentari Socialista.

En el quart punt havíem fet una transacció que té dos aspectes. El primer, establir jurídicament les normes reguladores dels programes o actuacions que suposen que les cooperatives tinguin, en situació d'igualtat, prioritat en la seva concepció com a empresa en l'accés d'ajuts o subvencions. En el quart punt, optimitzar, mantenir i incrementar, mitjançant les corresponents programacions pressupostàries, les línies d'ajut adreçades a les cooperatives. Aquesta ens l'havia demanat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i nosaltres hi estàvem a favor.

En el cinquè aspecte, actualitzar el Registre de Cooperatives, amb una transacció a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, incorporant els dos supòsits que aquest Grup ens presentava.

I, en darrer lloc –el sisè punt–, negociar i elaborar un conveni marc en matèria de formació que fos plurianual i que fos viable, amb el qual recollíem un text transaccional dels grups que han presentat esmenes.

I, amb relació al darrer punt en el qual s'havien presentat esmenes, també reconèixer...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ja darrerament..., és el darrer punt; molt ràpidament, senyor president. Reconèixer que cal impulsar polítiques i campanyes específiques, i també els mitjans audiovisuals públics de Catalunya, en els quals s'ha de donar una major presència a l'economia social i al sector cooperativista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, he presentat tres esmenes al text d'aquesta Moció: dos fan referència a l'univers de les societats anònimes laborals, com a element notable de l'economia social, i l'altra té com a objectiu la supressió del punt setè i la seva substitució per l'Institut Català de l'Economia Social. Per quina raó? Perquè és un ens més omnicomprensiu i adequat al teixit empresarial realment existent, donada la força..., la força quantitativa, en persones, en empreses, i també la força real del sector. També perquè no és comprensible que una política nacional catalana digna d'aquest nom només contempli una de les formes jurídiques de l'economia social, és a dir, el cooperativisme convencional –utilitzo la paraula «convencional» en el sentit històric. Així, doncs, crec que aquestes tres esmenes podrien enriquir més encara la important literatura del text que presenta la senyora Sánchez-Camacho.

La senyora Sánchez-Camacho va fer l'altre dia una excel·lent interpellació, i especialment quan va interrogar, quan va interpellar críticament el conseller Franco sobre el compromís del Govern envers el cooperativisme català, i també quan li va retreure les clamoroses absències, mancances del pressupost de l'Institut de Promoció i Formació; no en la necessària despesa burocràtica, administrativa, sinó en la clamorosa mancança de diners reals i finalistes de cara a la formació, que ella mateixa concretava, si no ho recordo malament, en 1 milió de pessetes, més o menys, en els fets formatius *sensu stricto*. També un servidor no discuteix la despesa necessària per fer funcionar l'instrument aquest; el que impugna, igual que la diputada, és l'estrambòtica i ridícula quantitat dedicada a la formació.

Són crítiques justes les que feia ella, especialment –ho afegeix un servidor– si les referim a l'univers de les anònimes laborals, que és un escenari que també està absent, que va estar absent a les dues rèpliques del conseller de Treball. (*Remor de veus*.) És aquesta una experiència, les anònimes laborals, històrica que va néixer a meitat dels anys setanta com una resposta organitzada a la crisi industrial d'aquella època, i que no se sap per quines raons continua no tenint les preocupacions polítiques institucionals necessàries i suficients per part del Govern català, aquest –ja ho dic– escenari de les anònimes laborals; un buit que provoca certs contagis, també, a importants instituts; per exemple, en l'Anuari estadístic de l'Idescat no hi trobem dades d'un escenari tan significatiu com és aquest: el de les societats anònimes laborals. I, en realitat, no arribo a entendre el perquè d'aquesta discriminació, especialment quan ara, des de fa ja un cert temps, les societats anònimes laborals ja no són solament ni principalment una resposta a la crisi econòmica, sinó respostes alternatives.

Aquesta és una moció, no obstant, que posa sobre la taula alguns problemes de gran interès. I jo li voldria dir a la senyora diputada Sánchez-Camacho alguna cosa, i és que la seva magnífica interpellació i aquesta Moció ens recorden –m'ho recorden– una de les obres més importants de Molière, concretament el *Tartuf*. En quin sentit? Doncs, una crítica dura, amb paraules amables, afectuoses, i està bé, al conseller que li critica la mancança en la qüestió pressupostària.

Però vostès van votar el pressupost –van votar el pressupost–; i no solament van votar el pressupost, sinó que, d'una manera, diguem-ne, amb un *ardor guerrero* encomiable, van votar en contra de les esmenes que l'oposició va fer justament també en aquest escenari. Si és una ratificació, òbviament, vostè és més savi encara, i si és un *chicoleo*, doncs ja em va bé, *chicoleo* en el sentit col·loquial de la expressió sempre.

Aleshores, nosaltres votarem efectivament aquesta Moció perquè pensem que per sobre de tot hi ha aquesta petita ajuda important al món de l'economia social, que és un gest modest de mirar una mica més per a la gent nostra; que contrasta, precisament, amb una de les notícies importants que sortia l'altre dia als diaris, i és que la meitat del finançament o de les subvencions de la Conselleria d'Indústria a les empreses eren...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

...a empreses multinacionals. Acabo. En concret, a la Procter and Gamble, a la Samson i a altres. En fi, benvinguda aquesta Moció que nosaltres votarem afirmativament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes, bastants i nombroses –crec que només hi queda un dels apartats que havia presentat la representant del Partit Popular per esmenar–, i, en tot cas, la nostra pretensió era aixecar el nivell de la Resolució. Coincidint amb el que plantejava ara el diputat López Bulla, creïem que convenia que, per ser conseqüents amb una interpellació com la que es va fer, doncs, els continguts fossin no tan lleugers, no tan *lights*, ara que tendeix això a suprimir-se amb el tema del tabac; doncs, que no fossin d'aquesta mena, sinó que, a més a més de fer una interpellació amb la qual d'alguna manera es modifiqués o s'esmenés amb la pràctica el resultat o el suport al pressupost del 2000, pensàvem que ja que s'havia posat això al damunt de la taula, poguéssim aprofitar per donar, des d'aquesta cambra, un impuls a tot el tema del moviment associatiu, empresarial o de l'associacionisme entre les persones que generen empreses.

La nostra línia fonamental amb aquest tema és intentar aconseguir que la política del Govern vers el sector cooperatiu i del treball associat sigui el de tractar-los, en primer lloc, també, com a empreses; és a dir que surtin d'un suposat o d'un gueto o d'una gàbia d'or amb la qual tothom, dit col·loquialment, els fem la rosca, però després les tractem com a empreses de segona. El més important que hem de fer amb les cooperatives, amb les societats anònimes laborals, amb les societats limitades laborals és deixar de tenir-les en una gàbia d'or perquè puguin ser, també, empreses. I si volem recolzar aquest moviment, el que hem de fer és, a més a més de donar-li les mateixes possibilitats i oportunitats que tenen les empreses, ajudar-les perquè creiem i volem políticament reforçar aquest sector. I aquest és el fil conductor de totes les nostres propostes.

És per això que creiem, i molt important, que les normes de subvencions, ajudes i promocions que es fan per a l'empresa es diguin amb claredat, que a igualtat de condicions una cooperativa, una societat anònima laboral no tan sols té drets, sinó que tindrà prioritat.

És per això que entenem i hem plantejat el primer punt, que és la línia vertebral de la nostra posició. Creiem que amb el punt 2 de la proposta del Grup Popular, no tan sols s'han de coordinar els llibres blancs, sinó majoritàriament el que s'han de coordinar són els departaments. No és qüestió de coordinar estudis, sinó de coordinar polítiques. I és amb aquesta línia que plantejàvem que era evident i necessària la coordinació i la col·laboració entre els diferents departaments.

Volíem, d'alguna manera, que la presència del moviment cooperatiu i associatiu de les societats anònimes laborals estiguessin presents no tan sols amb els seus òrgans, sinó també, si són representatives, amb els òrgans amb els quals hi participen altres sectors econòmics, independentment que això depengui d'un departament o d'un altre, amb tots els que hi tinguin presència han de ser considerats com empreses normalitzades.

Creiem, amb el punt 4, que estava bé que s'augmentessin els pressupostos, però, en tot cas, el que tocava era fer un oferiment. I, des de la perspectiva, tenint en

compte que els pressupostos de l'any que ve els redactarem i els aprovarem en euros, fèiem la proposta que per al sector cooperatiu fossin 6 milions d'euros el conjunt de l'ajut a aquest col·lectiu; és a dir, 1.000 milions de pessetes.

Volem –ho volíem– establir, amb el punt 6, que no tan sols fos l'elaboració del Govern, sinó un procés de negociació; i, en el punt 7, nosaltres no hi coincidim. No estem d'acord amb potenciar l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, sinó amb la seva dissolució. Ho hem proposat reiteradament. I, des d'aquesta perspectiva, plantejàvem una esmena que anava en una altra direcció.

I, per acabar, creïem que més que fer campanyes, que s'han de fer, el que havíem d'aconseguir era la normalització del moviment cooperatiu. I, en aquest sentit, a part de la difusió dels valors del moviment cooperatiu, el que preteníem és que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió parlés de les cooperatives bé, perquè només parla de les cooperatives quan hi ha alguna cosa negativa, i que, per tant, que si, des de la Corporació es fa un programa que es diu *Fem empresa*, doncs, també, allà, hi tinguin cabuda les cooperatives perquè són empresa i algunes molt importants, i que se'ls doni un tracte a aquest moviment cooperatiu similar al dels sindicats. Si els sindicats tenen un programa, no és en *prime time*, però tenen un programa de deu minuts els dissabtes o diumenges amb una hora, doncs, que el moviment cooperatiu també pugui tenir un programa amb el qual pugui explicar quins són els valors i els seus èxits i les seves fites...

El president

Senyor diputat..., el seu programa era de cinc minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

És amb aquesta perspectiva que nosaltres donarem suport, perquè hem llegit a última hora la transacció, a tots els punts, menys als punts 1 i 7, que no donarem suport a la proposta que fa el Grup Parlamentari Popular.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana van destinades, d'una banda, a reforçar i a adequar els fons d'aval en el Departament de Treball destinats al moviment cooperatiu i a les cooperatives, i també a agilitzar la seva tramitació; perquè un dels problemes importants d'aquest sector és, a vegades, l'accés, doncs, el finançament, i no només pel que fa aquest fons d'aval, sinó, a vegades, pel tema de crèdit simple i propi d'una empresa.

Les altres dues esmenes en què ens hem concentrat són amb el tema de la coordinació. Hi ha queixes reiterades del sector pel fet que, d'una banda, en l'àmbit del Departament de Treball ocupen un espai, podríem dir-ne «la Maria», diguem-ne, del Departament de Treball;

són empreses, i dintre del Departament d'Indústria no se les considera com a tal i, per tant, se les remet un altre cop a Treball. Per tant, està una mica en un terreny de ningú, el món cooperatiu, es belluga entre Treball i Indústria, i, desgraciadament, no rep ni el tracte adequat per part d'Indústria ni per part de Treball. I això –ho crec– passaria per una millora de la coordinació entre departaments de la Generalitat de cara al desplegament normatiu i a les polítiques actives, i també a la coordinació de l'Administració de la Generalitat amb l'Administració de l'Estat.

Em pronunciaré, dit això, amb relació a la Moció presentada per la diputada Alicia Sánchez-Camacho. Coincideixo amb el diputat Rañé en dos aspectes que nosaltres –ja ho avanço– votarem en contra: l'apartat 1 i l'apartat 7. Perquè entenem que el Llibre blanc, que s'està en aquests moments redactant, de l'economia social està en una fase avançada, que no té molt sentit interferir des del Parlament en aquesta tasca i que el que cal és esperar que aquest Llibre blanc estigui acabat i que se'ns presentin els seus resultats, aquí, al Parlament. Per tant, entenc que no seria correcte que el Parlament interferís les tasques d'aquest Llibre blanc i hem d'esperar, en tot cas, que s'acabi. A partir d'aquí veurem si són correctes o no són correctes les seves conclusions i el seu mètode de treball.

I, pel que fa al punt 7, hem de dir que hi votarem en contra perquè som el primer Grup que, en debats presupostaris, va proposar una esmena d'eliminació de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives. Perquè enteníem que era un paradigma d'aquests organismes creats molts cops en funció publicitària o per convertir-se en poltrones de jubilació política de determinats càrrecs polítics, però que, en realitat, ni pel presupost que tenen, ni pels objectius, ni per a la feina que estan fent, estan cobrint els objectius pels quals teòricament van ser creats. Una tasca, la de formació, que els diners que s'hi dediquen a través d'aquell Institut, 80% dels quals o 90% dels quals es gasta amb despesa salarial i amb manteniment de locals, repartits entre les entitats representatives del sector, tindrien molt més bona utilització, molt més bon fruit. Per tant, ja avanço que a aquest punt 7 hi votarem negativament.

Amb relació a les transaccions que ha proposat..., jo entenc que milloren el text a l'hora, doncs, d'incorporar aquests elements de coordinació; cal assenyalar, també, com ha dit el diputat López Bulla, que, és clar, demanar, pocs mesos després d'haver aprovat els pressupostos, que s'incrementin els pressupostos..., diquem-ne, en fi, és clar, és molt legítim per part de la diputada fer-ho, però és una mica contradictori haver donat suport a uns pressupostos limitatius en el camp de l'economia social i al cap de dos mesos dir que s'han d'incrementar els pressupostos. Però, en fi, el que no farem és votar en contra d'això, òbviament. Vostè comprendrà que no votarem en contra que s'incrementin els pressupostos malgrat la incoherència del Grup proposant en aquest apartat.

Per tant, a la resta hi votarem a favor incorporant les esmenes que s'han dit aquí. I entenem també que algunes són una mica etèries, una mica literatura poètica. És a dir, dissenyar, etcètera, complementar..., si no es con-

creta, a vegades, aquestes parts de les mocions queden una mica en el buit. Concretament, el que és clar és que el món cooperatiu, a vegades, el que demana no és ser privilegiat o mimat, sinó simplement ser tractat amb peu d'igualtat.

Esperem, abans del juny, per exemple, rebre del Govern un estudi que va sortir a partir de la Proposició d'Esquerra Republicana, en el qual s'havien de presentar modificacions legislatives, com estan, per exemple, en països com Estats Units, per reservar el que és contractació d'obra pública de béns i serveis a la Pime i a les empreses d'economia social...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...reservar un percentatge. Acabo, senyor president. Jo crec que això fa més bé que no pas campanyes etèries de divulgació. Donem armes, donem arguments, instruments al cooperativisme i se'n sortirà. En tot cas, per això, que quedi clar que, excepte al punt 1 i al punt 7, hi votarem en contra, a la resta hi votarem positivament, i esperem també que sigui assumida per part del Grup proposant la nostra esmena tercera.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, habitualment estem acostumats a iniciatives debatudes en aquest Ple, especialment mocions subsegüents a interpellacions proposades davant del Govern de la Generalitat, en què hem d'afrontar contradiccions amb el Govern, no? Hem d'afrontar oposicions a la política del Govern. Hem d'afrontar, en definitiva, allò que és normal quan vénen determinades iniciatives –és lògic i és legítim– que és el debat sobre polítiques alternatives, allò que el Govern està fent i executant. Però, en canvi, en aquest cas, en aquesta Moció amb què ens trobem avui, jo diria que és un cas ben diferent. I em sembla que és obvi i que s'ha notat, també, en les intervencions dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Jo penso que no és el moment de fer història i d'explicar quin ha estat el posicionament de Convergència i Unió des de fa anys i anys, des de sempre, amb relació al món cooperatiu, a la defensa, a la potenciació del món cooperatiu i, especialment, a tot allò que fa referència al sector de l'economia social en totes les seves dimensions, que són moltes. Dic que no és necessari fer-ho perquè només caldria recórrer a documents, a escrits, a programes, a projectes, etcètera, per veure quin ha estat el nostre posicionament, sempre al costat, com dic, de les empreses, entitats, institucions de l'economia social i del món cooperatiu.

Per tant, ens trobem davant d'una moció, aquests nou punts de la Moció del Grup Popular, que, en definitiva, al nostre entendre aquest és el judici que mereix per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el que fa és reforçar, insistir, moltes vegades, a allò que és en el fons política del Govern en matèria de cooperativisme i foment de l'economia social.

Tots vàrem tenir l'ocasió d'escoltar el conseller de Treball en la seva intervenció en què ens explicava –jo ara no m'hi entretindrè, òbviament– quines són les línies d'actuació del Govern de la Generalitat en aquesta matèria. En tots aquests camps que, precisament, són abordats per part dels punts de la Moció del Grup Popular: si continuar les línies de suport i afavoriment de les cooperatives per mitjà d'atorgament d'ajuts, l'elaboració d'una nova llei de cooperatives, l'elaboració del Llibre blanc de l'economia social de Catalunya, iniciativa del mateix Govern, Pla de modernització i concentració de les cooperatives agràries de Catalunya, que demostra molt al contrari del que deia fa un moment un diputat, que és un sector especialment tingut en compte per la Generalitat i pel Govern de la Generalitat, el registre de cooperatives de Catalunya, la formació, la difusió, etcètera.

Per tant, en el nostre cas, i en aquesta Moció, concretament, què és el que hem fet? Hem presentat, dels nou punts que conté aquesta Moció, hem presentat quatre esmenes perquè, de fet, cinc d'aquests punts, al nostre entendre, són perfectament assumibles en la seva literalitat. És a dir, quan parlem de la complementació de les dotacions econòmiques anualment del Pla de modernització i concentració de les cooperatives agràries, és evident que està en la línia de la voluntat del Govern. També, quan parlem de la divulgació del coneixement de l'economia social o la potenciació de l'Institut de la Formació i Promoció Cooperatives que, malgrat que el seu pressupost pugui semblar insuficient, entenem que cal mantenir i potenciar en el futur. O bé, quan parlem de la millora de la interlocució de les entitats representatives del món cooperatiu amb l'Administració és, òbviament, la nostra voluntat, també ho va explicar el conseller en el seu moment. O quan parlem de la coordinació necessària, dic jo, coordinació interdepartamental en l'elaboració del Llibre blanc de l'economia social, que els recordo que està en la seva fase d'execució i que, a partir del moment que es va posar en funcionament, totes les fases s'han anat acomplint, i que la transversalitat, és aquesta relació interdepartamental que ens recordava fa un moment un dels diputats, està també en aquesta voluntat en l'elaboració d'aquest Llibre, no? És a dir, els estudis sectorials necessaris, els estudis transversals, els seminaris monogràfics que s'han anat realitzant, la conferència final que tindrà lloc en el seu moment i la previsió que tenim de finalització d'aquest Llibre blanc, aproximadament a finals del proper mes de setembre.

Per tot això, anuncio, doncs, que atès..., com ha anunciat la ponent del Grup Popular, atès que les esmenes que hem presentat, en la seva major part, han estat tingudes en compte, algunes d'elles en la seva totalitat i altres han estat transaccionades conjuntament amb el nostre Grup Parlamentari, el nostre vot, òbviament, no

pot ser altre que un vot positiu, que un vot afirmatiu a aquesta Moció que novament –ho repeteixo– no fa altra cosa que venir a complementar, a insistir, a reforçar, allò que han estat en la història del nostre país, en la història del nostre Govern, que han estat, que són i que seran en el futur, línies d'ajut, línies de suport i que permetran continuar al nostre Govern mantenint aquella voluntat política que han mantingut sempre, sempre –ho repeteixo–, des dels orígens de la seva formació, que és el foment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...l'impuls i la potenciació de l'economia social, del món cooperatiu, pel bé de les treballadores i dels treballadors, pel bé del sector i pel bé del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. La senyora diputada, per posicionar-se sobre les esmenes. Té la paraula.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument per posicionar el nostre Grup sobre les esmenes. Solament dir, abans, que la veritat és que el que han dit el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, excepte a allò relatiu a no votar el primer punt, doncs, no satisfà el nostre Grup Parlamentari, en el sentit que és una demanda del moviment cooperatiu la definició del paper del cooperativisme en els llibres blancs de l'economia social i del tercer sector. Esperàvem que aquests dos grups el votessin, però, ja els dic que és una demanda reiterada del sector cooperatiu.

Respecte a les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya, la primera i la segona acceptades, senyor diputat, relatives a la inclusió de les societats anònimes laborals. Ho creiem, a més, procedent i la veritat és que li agraïm les seves aportacions.

El tercer aspecte, relatiu a la supressió de l'Institut per a la Formació, quan jo mateixa vaig fer aquesta interpellació, em referia a potenciar l'Institut. I vaig fer una crítica dura contra el Govern amb relació al pressupost d'aquest Institut, en el sentit que la majoria del seu pressupost anava dirigit a pagar el personal i a tasques burocràtiques de l'Institut i no a fer activitat formativa. Però això no vol dir, senyors diputats, ja que Iniciativa, Esquerra i el Grup Socialista demanaven la supressió d'aquest Institut, que hagi de desaparèixer l'Institut, sinó més aviat tot el contrari. El nostre Grup vol potenciar-lo i per això no podem acceptar aquesta esmena i per això es mantindrà el text de la Moció. Aquesta seria l'esmena número 6 del Grup Parlamentari Socialista, també relativa a l'Institut, que tampoc podria acceptar el nostre Grup.

L'esmena número 1, d'Esquerra Republicana, dirigida a augmentar i reforçar el fons d'aval, tampoc podria ser acceptada pel Grup Parlamentari Popular. I solament ja dir-li, al Grup de Convergència i Unió, que no podríem acceptar la seva esmena número 4, senyor diputat, senyor Enric Millo, perquè el Pla de modernització del cooperativisme agrari ja està dotat. Ho sap de ben segur el conseller que l'ha presentat a Govern i que està dotat corresponentment pressupostàriament.

Ara, complementar aquest Pla, evidentment, és el que el nostre Grup proposava i creiem que millora substancialment aquesta esmena que el seu Grup havia presentat, i que amb tota la bona fe presentada no pot ser acceptada perquè, ja li ho dic, el nostre punt millora substancialment aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Senyora diputada, només per precisar. Vostè ha dit les que no acceptava, vol dir...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Les altres, senyor president, estan transaccionades.

El president

No..., transaccionades no, perquè aquí no hi ha cap text...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, els el donarem ara, senyor president.

El president

Doncs, si no me'l donen ara, malament.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara mateix.

El president

Molt bé.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Senyora diputada..., a veure, no està signada, espero que tots els grups, que són propietaris de les esmenes, em donin el vist i plau en aquest moment, però que les signin immediatament per passar-les a la votació. Si no hi ha cap observació en contra ho farem així mateix.

Moltes gràcies.

Comença la votació amb el text amb les esmenes transaccionals corresponents... (Veus de fons.) Perdó..., un segon, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. El nostre diputat, quan ha intervingut, ha demanat votació separada i crec que el senyor López Bulla, també, dels punts 1 i 7, perquè hem anunciat que els votàriem en contra..., i el senyor Huguet, també.

El president

Conjuntament l'1 i el 7. D'acord.

Passem, per tant, a votació primer dels punts 1 i 7.

Comença la votació. (Veus de fons.) Perdó, un segon, que encara no..., senyor..., senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

No, votació separada també de l'1 i el 7, tots dos junts no..., l'1 per un cantó, el 7 per un altre, i la resta.

El president

D'acord. (Remor de veus.) Comencem, per tant, pel punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació el punt número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text amb les esmenes transaccionals incorporades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

————— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya (tram. 302-00116/06)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya. La presenta l'illustre diputat senyor Oriol Nel·lo, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (Remor de veus.)

(Pausa.)

Té la paraula, senyor Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Tots estem d'acord, senyores i senyors diputats, que l'organització territorial de l'Administració pública a Catalunya presenta avui algunes disfuncions importants –redundàncies, ineficiències– i també la dificultat de donar resposta administrativa a les necessitats de prestació de serveis i també de representació de la població en alguns llocs.

És per això que tots els grups parlamentaris vàrem convenir i vàrem acordar amb el Govern, a l'inici de la legislatura, la necessitat d'emprendre un procés de revisió del model d'organització territorial; un procés que, com els senyors diputats i senyores diputades saben, incloïa la creació d'una comissió d'experts, primer, perquè dictaminés sobre la qüestió, i després la creació d'una ponència conjunta, una ponència conjunta per tal de tractar el tema. És reconeixia així, per un costat, que la reforma de l'organització territorial era una necessitat preemptòria, i per l'altre, que la reforma calia ser realitzada de manera unitària.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest acord, en les darreres setmanes ha pogut semblar, en algun moment, que estava en perill; s'han encreuat declaracions que han pogut fer creure a algú que l'intent de reforma havia quedat en via morta. La present Moció té per objectiu dues coses: per un costat, ratificar l'acord parlamentari, l'acord de tots els grups de la cambra, respecte a la necessitat de tractar de manera unitària i immediata aquesta qüestió, i en segon lloc, establir alguns compromisos temporals.

I molt em complau, senyor president, poder anunciar que hi ha hagut un acord entre tots els grups, una transacció sobre el text inicialment presentat que ens permetrà, al meu entendre, si tenim l'acord de tots els grups, un pronunciament unànim de la cambra respecte a aquesta qüestió.

La Moció transaccionada, senyor president, consta de quatre apartats que tot seguit passo a detallar, i després li lliuraré el text ja signat per tots els grups.

Primer punt: «El Parlament de Catalunya ratifica la necessitat de reformar el model d'organització territorial de l'Administració pública a Catalunya», primera afirmació; segona: «i es ratifica també en la voluntat de fer-ho a través del procediment acordat al seu dia entre tots els grups parlamentaris», i el Govern, amb el Departament de Governació i Relacions Institucionals –la molt honorable consellera ens acompanya en aquest moment.

Segon punt: «El Parlament de Catalunya afirma la voluntat d'aconseguir avenços legislatius substantius sobre aquesta qüestió en el marc de la present legislatura», i per això comprometem la Ponència conjunta a lliurar iniciatives legislatives no més tard del període de sessions que s'iniciarà el mes de febrer de l'any 2002, d'aquí a un any, doncs, d'aquí a una mica menys d'un any. Uns haurien volgut una mica menys, el nostre Grup; altres haurien volgut uns terminis més laxos. Aquesta és la transacció a què hem arribat entre tots els grups.

Tercer, reafirmar la voluntat, també, de complir el mandat que la Ponència sobre organització territorial va rebre del Ple respecte a una qüestió que pot semblar tangencial però que per una part important del territori català no ho és gens, que és la de poder aprovar dins d'aquest mateix any la Proposició de llei sobre el Pla territorial parcial específic per a l'Alt Pirineu i la Val d'Aran.

I finalment: «Ratificar la conveniència que les propostes legislatives que es deriven del procés de reforma iniciat comptin amb el consens més alt possible de tots els grups de la cambra.»

Amb això pensem que ens hem de congratular d'aquest acord. És un acord que dona un nou impuls al procés iniciat i ratifica la voluntat d'avançar amb el consens de tots els grups de la cambra. El tema de l'organització territorial, senyores i senyors diputats, és un repte històric que aquest Parlament ha de resoldre. Entre tots hem creat una oportunitat, i aquesta Moció confirma la voluntat del nostre Parlament de no deixar-la escapar.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nello. Pels grups que han presentat esmenes, té la paraula en nom d'Esquerra Republicana l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí. Gràcies, senyor president; molt ràpidament perquè, com ha explicat el senyor Nello, hem arribat tots els grups de la cambra a un text transaccionat, el qual hem pogut signar després d'haver discutit alguns dels termes de la Moció.

Primer de tot fer un parell de consideracions només que..., una preocupació, per una banda, que després de les declaracions que van haver-hi per part de la consellera de Governació..., que després amb la seva compareixença a la Ponència vam poder acabar de discutir i precisar quins objectius podria tenir aquesta Ponència, però tot i així continuem veient una indefinició que ens preocupa, per part del Govern, sobre fins on està disposat a arribar el Govern pel que fa a la reforma del model d'organització territorial; i per una altra banda, tampoc entenem ben bé el sentit de la interpellació per part del Grup socialista.

Malgrat tot això, creiem que el text reforça els objectius inicials de l'acord d'aquest Parlament de crear aquesta Ponència i, en el seu moment, amb la creació de la Comissió d'experts..., que en aquest text també es reflecteix que el text de la Comissió d'experts és un punt de partida per tal de fer el debat sobre el model d'organització territorial del país.

Nosaltres havíem fet algunes esmenes: algunes han estat incorporades, altres les hem retirat. I feia, una, referència –aquesta l'hem retirat, però creiem que també podia ser oportú, però per tal de poder buscar un text consensuat l'hem retirat–, feia referència també a manifestar no només la necessitat de dur a terme reformes legislatives en l'àmbit català, sinó també en l'àmbit de la legislació estatal, perquè, almenys pel nostre mode d'entendre, per fer una reforma en profunditat i necessària de l'actual model d'organització territorial, sovint, per desgràcia, hem d'anar a lleis d'àmbit estatal, no només en el camp competencial, sinó sobretot en el camp del finançament i en el camp del marc administratiu. I per tant, jo crec que el que és important és que hi hagi aquest compromís per part d'aquesta cambra i en concret per part de la Ponència que quan s'iniciï el perío-

de de sessions, a partir del febrer de l'any 2002, puguem ja concretar amb mesures legislatives aquestes canvis que necessita el nostre model d'organització territorial.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, sens dubte la Moció que avui aprovarem de forma conjunta, amb un text transaccionat entre tots els grups de la cambra, amb la qual cosa ja anuncio, doncs, la retirada de les nostres esmenes en favor d'aquesta transacció, reforça d'alguna manera el que vam fer els diferents grups parlamentaris amb la proposta que va sorgir del Departament, de la Conselleria de Governació i Relacions Institucionals perquè es fes un informe sobre l'ordenació territorial a Catalunya. Dit informe ha omplert pàgines i pàgines de diaris, ha omplert hores i hores de tertúlies radiofòniques, i tots, més o menys, ens hem posicionat, però tots, més o menys, d'alguna manera som conscients de les dificultats que comporta ficar damunt de la taula tot el que és un nou model d'organització territorial de Catalunya, amb un objectiu: objectiu de descentralització de les administracions, d'apropar més les administracions als ciutadans i a la vegada de no crear més administracions, no crear allò que es diu vulgarment «més burocràcia», més administracions sobreposades una damunt de l'altra.

Els quatre punts que presenta aquesta Moció transaccionada de tots els grups de la cambra –se n'ha fet referència per part dels il·lustres diputats que m'han precedit– reforcen els treballs que pugui estar fent –que està fent, de fet– la mateixa Ponència conjunta. D'alguna manera el Parlament..., avui el Ple del Parlament li diu a la Ponència conjunta que ha de començar a treballar, ha de començar a escriure, ha de començar ben aviat a fixar posicions per part dels diferents grups.

Però en tot cas jo voldria destacar el que és el consens, el que és el consens inicial amb un informe, el que és el consens avui pel que fa a aquests quatre punts de la Moció, i el que és el consens, per dir-ho d'alguna manera, al Govern de la Generalitat –i agraeixo la presència aquí de l'honorable consellera de Governació i Relacions Institucionals. Perquè crec que el Govern, que evidentment pot fixar legítimament i ha de fixar legítimament la seva posició, crec que més que mai..., en aquest tema li demano, senyora consellera, que deixi al Parlament de Catalunya perquè faci tot allò que estigui a les seves mans, escoltant el territori, que ho està fent, aquesta Ponència –diputacions, consells comarcals, municipis, etcètera–, perquè en el marc del que és l'informe –i vull repetir el que hem dit des del Grup Popular: aquest és un document més de treball, no és l'únic document de treball, però és un bon document de treball per poder analitzar–, que en el marc de tot això siguin els diferents grups parlamentaris, també el Grup

Parlamentari que dona suport al Govern evidentment, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., que puguem fixar el que avui hem fet en aquesta Moció, és a dir, acords de mínims però acords importants que vagin donant un pas més endavant.

I també vull agrair, perquè crec que fóra injust no fer-ho, al Grup que ha fet la Moció l'esforç també, a la vegada, de poder arribar a aquesta Moció conjunta transaccionada per tots els grups de la cambra, recollint allò que fa poques setmanes vàrem estar debatent en aquesta cambra, que potser no és exactament el que és organització territorial, cal deixar-ho clar, però sí que és ordenació territorial, que és el tema de l'àmbit de l'Alt Pirineu i de la Val d'Aran.

Però en tot cas nosaltres celebrem aquest acord, estem d'acord –valgui la redundància– amb aquest i creiem que les dates que s'han fixat pel que és l'inici de les sessions, el febrer de l'any 2002, no haurien d'anar tampoc massa més enllà per poder debatre amb tranquil·litat, escoltant tot el territori, sense lesionar cap de les administracions del territori, sinó tot al contrari: poder apropar el que són les administracions als usuaris d'aquestes, a totes les ciutadanes i ciutadans, i en definitiva parlar d'un model que l'any 1987 es va iniciar però que, en tot cas, quinze anys després cal, d'alguna manera, fer-hi unes reformes, sobre aquest model, reflexionar sobre aquest model i corregir el que evidentment amb els anys s'ha apreciat com alguns errors que ara no hauríem de caure entre tots plegats.

I és bo, hi torno a insistir, que fem aquest debat de forma consensuada sense que ningú, cap grup polític, vulgui estar o més a prop d'uns o més lluny d'uns altres, perquè, si no, el que fariem és fer un mal servei al conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com han dit els diputats que han intervingut, representants dels altres grups parlamentaris, hem arribat a un acord de consens, mitjançant transaccions, entre els diferents grups parlamentaris. Per tant, a part de felicitar el Grup socialista, ens hem de felicitar tots plegats, perquè crec que hem fet una feina de poder incorporar totes les esmenes dels diferents grups o almenys el sentit que els diferents grups han presentat.

Pel que es refereix a Convergència i Unió, tenia presentades dues esmenes; les dues han estat acceptades, i una, incorporada, i d'aquesta voldria fer un esment especial, perquè suposa el compromís d'aquesta cambra per tal que el Pla territorial parcial específic de l'Alt Pirineu i la Vall d'Aran estigui aprovat i tramitat abans d'acabar aquest any. Crec que és important, i crec que és molt important que aquest acord quedi recollit a la cambra.

Aquesta Moció que avui debatem és conseqüència d'una interpellació que va formular el Grup Socialista per unes declaracions de la consellera de Governació; declaracions de les quals la consellera va aclarir quin era el sentit, i això ens fa pensar que, evidentment, després d'una interpellació, cal una moció que reculli els acords i la posició del Grup, però jo em pregunto: quantes vegades ens haurem de ratificar que la Ponència està treballant d'una manera tranquil·la i correcta i, a més, d'una manera continuada?

O sigui, no és que sigui una ponència que es reuneix de tant en tant quan algú ens avisa, sinó que jo crec que fins ara hem treballat amb consens i crec que amb un ritme bastant bo; un ritme bo perquè és un tema difícil, que requereix molta tranquil·litat i reflexió, i que això no ens ha fet perdre la possibilitat d'anar avançant i treballant. Hem tingut diverses compareixences, d'acord amb un pla de treball que ens vam fixar; crec que són absolutament necessàries aquestes compareixences, i d'altres que potser més endavant acordarem, perquè tots estem d'acord que hem d'escoltar el territori, que hem d'escoltar institucions, que hem d'escoltar, de la manera participativa, diguem-ne, que sigui possible, els ajuntaments, també les comarques, i, per tant, anem fent aquesta feina, la feina de compareixença i, alhora, la feina no menys important, que és que cada grup parlamentari reflexioni sobre quin ha de ser el model que desitja per, després, poder ser consensuat. De tal manera que avui ens hem afegit, evidentment, a aprovar aquesta Moció consensuada, però no sé si cada vegada ens haurem de ratificar que la Ponència treballa. Els treballs de la Ponència, senyor Fabregat, fa temps que van començar, i fins ara hem anat treballant, ho repeteixo.

Per tant, benvinguts aquesta ratificació i aquest acord, però no hi donem més importància que la que té, que és una moció com a conseqüència d'una interpellació que aclaria, en tot cas, unes manifestacions de la consellera.

Doncs, res més que desitjar, ens desitgem tots plegats, igual que en la Moció, que continuem amb el consens i que puguem tenir enllestits els corresponents textos legislatius abans de la finalització d'aquest període, d'aquesta legislatura, i amb algun text, alguna iniciativa legislativa, abans del mes de febrer del 2002.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cuenca. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres, d'acord amb el text transaccional..., l'error podia haver estat la interpellació, però l'error anterior van ser les declaracions de la consellera i la seva interpretació, incidint de ple en el treball de la Ponència. Hi va haver una compareixença de la consellera a la Ponència, segurament una compareixença tardana pel que són mètode i ritmes de treball normal d'un Parlament; així i tot, benvinguda la

compareixença, benvinguts el consens i l'esmena transaccional. Nosaltres estem convençuts que faríem una tasca maldestra si abandonéssim aquest consens, i, per tant, signem la transaccional, amb un gran afany de tres coses, com ha dit el senyor Fabregat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Primera, audiència, escoltar la gent; que no surti una ponència que treballi amb un coneixement de país purament d'enciclopèdia, consultant l'enciclopèdia, sinó de coneixement real de la gent.

Segon, un gran debat, un debat on tothom s'escolti i on, possiblement, el Govern –i aquí donem un vot de confiança a la consellera– sàpiga de vegades admetre que no té tota la raó en les argumentacions que pugui utilitzar.

I tercer, síntesi. *(Remor de veus.)* Nosaltres en aquest tema creiem que hi ha d'haver moltes coincidències –avui en donarem una prova–; no siguem talossos, eh?, mantinguem la síntesi, i sobretot que la gent del país...

El president

Fa molt bé d'esperar-se. Esperis, esperis. *(Pausa.)* Ara pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Deia «síntesi» perquè la gent del país, tots aquells que han mostrat preocupacions sobre el tema, vegin que fem un treball amb una dedicació, jo diria, molt amorosida, que els oferim, perquè vegin un bon resultat sobre aquesta qüestió tan important.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El diputat proposant ha presentat una esmena transaccional i, per tant, inclou totes les esmenes introduïdes. *(Pausa.)*

Passem, per tant, ara a la votació d'aquesta Moció, amb la transacció presentada aquí a aquesta Mesa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç interior (tram. 302-00117/06)

La següent Moció és la que presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Coflent sobre política de comerç interior... *(Remor de veus. Pausa.)* Prego el respecte adequat a qualsevol intervenció parlamentària, senyores i senyors diputats. *(Pausa.)*

En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ciofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. No està de més dir-li que em dic Ciofent.

El president

Perdó, que ho he dit malament?

El Sr. Clofent i Rosique

«Coflent», sí.

El president

Perdoni.

El Sr. Clofent i Rosique

No, no passa res, però és que és convenient, els noms, dir-los bé, també.

A veure, senyores i senyors diputats, vam substanciar ja fa uns dies una interpellació al conseller d'Indústria, Comerç i Turisme on, des del nostre Grup, preteníem fer un repàs de quina era la situació del comerç a Catalunya, presidit, bàsicament, pels fets de novetat, com eren la recent Llei que havíem aprovat el mes de desembre, nova Llei d'equipaments comercials, que hem de recordar que era una llei que venia a substituir-ne una altra aprovada per aquesta cambra, feta per unanimitat, tan sols tres anys enrere. Per tant, vol dir que estàvem parlant d'un tema molt viu, punyent, en constant i important transformació, de tal manera que requeria que s'hagués fet una llei al cap de tres anys, i ho dèiem també en el moment en què s'estava acabant d'elaborar la llei que es fa a través del Pla territorial sectorial de comerç, el PTSEC, que és el que ve a determinar les magnituds a partir de les quals ens mourem a Catalunya. I tot això sense perdre de vista un trist i lamentable esdeveniment, com és que els socis de la majoria parlamentària, els del Partit Popular, malgrat haver aprovat aquí i haver participat amb tots en l'elaboració de la Llei de l'impost, el seu Partit, a nivell d'Estat, no té cap mena d'escrúpol, el Govern, de plantejar un recurs d'inconstitucionalitat i, per tant, d'enviar un petard al bell mig del centre de flotació de la Llei.

La Llei aquesta tenia una virtut important: que no era el Pla territorial sectorial, sinó que era el Pla de modernització. Al llarg del debat de la Llei vam aconseguir, amb la majoria, amb els representants de Convergència i Unió, amb el Govern, arribar a la conclusió que era absolutament necessari no només regular la quantitat dels metres quadrats que Catalunya podia tenir en matèria de comerç, sinó entrar en la consideració de la qualitat d'aquests metres. Però, clar, a l'hora d'entrar en la qualitat d'aquests metres, se'ns feia necessari dir: necessitarem recursos per tenir-los en condicions. I aquí l'impost. En el moment que se'ns impugna l'impost i aquests diners es posen en dubte, tota la Llei, tot el muntatge, tot el projecte entra en crisi.

I aleshores nosaltres anàvem més enllà d'aquí; els dèiem, durant la interpellació, deia a l'honorable conseller: «Senyor conseller, crec que hem de depassar les iniciatives legislatives i entrar en un moment de reflexió amb el sector, amb els sindicats, amb les cambres, cap on anem amb el model a Catalunya.» Per què ho dèiem, això? Per què ho repeteixo avui, senyores i senyors diputats? Molt senzill: la Llei de l'any 1997, què ens diu, un cop analitzem la seva aplicació? Doncs, que

es dona el fet aquell que feta la llei, feta la trampa: hi ha una disparada espectacular amb els nous metres quadrats que s'hi estaven..., per a superfícies d'alimentació. Per què? Perquè, quan la Llei limita 2.500 metres, el mercat diu: «Molt bé. On no tinc limitació? 2.999? 2.999.» I, per tant, per la via de col·locar alguns metres per sota, acabes al cap del temps tenint el mateix efecte, que és de sobredimensionat de l'oferta comercial que hi ha a Catalunya.

Però això ho hem de fer no a base de lleis, sinó a base d'una norma que ha de contemplar el respecte a les normes del mercat. I, per tant, nosaltres proposem que els agents que gestionen el comerç a Catalunya –el sector, la Generalitat, els ajuntaments, el sindicat, les cambres– s'asseguin i facin la reflexió sobre les conseqüències d'un model estrictament donat a mans del mercat. Hi ha possibilitats de preservar aquest model de forma i manera que respecti els interessos de Catalunya?, en allò que en diem que el comerç també determina el nostre model de convivència. Per tant, nosaltres demanem en aquesta Moció, entre altres coses, que es constitueixi una comissió *ad hoc*, expressa, per poder fer aquesta valoració i poder fer això.

I també proposem, entre altres coses, un darrer punt, que és la constitució d'un registre, que venim fa temps reclamant la constitució d'aquest registre. Per què? Perquè el mateix conseller ens dona la necessitat de fer-ho, quan es diu: «Nosaltres programem el Pla territorial sectorial a partir de considerar les dades que ens vénen de l'impost de l'IAE.» En el moment que veiem que l'IAE és un impost que se'ns diu que pot ser eliminat, com planificarem en el futur? Necessitarem un registre, i és quan nosaltres diem: «Presenti'ns vostè un projecte de registre, que ens permeti no haver de fer un estudi exhaustiu cada quatre anys, amb els diners que això representa.» Sabem que no és fàcil, però sabem que és necessari que es faci això.

Per tant, aquests són els punts, conjuntament amb el tema de la dotació per a l'impost, el tema d'adequar el Pla territorial sectorial al que preveu la mateixa Llei i amb el tema de la comissió que els he acabat de relatar.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor Clofent.

A veure, en aquesta Moció, és allò que passa del que he advertit ja: que les esmenes que tenen en el dossier inicial del Grup Popular no es corresponen a aquesta Moció, sinó a la número 26, i la de la número 26 està precisament aquí, al número 23 l'ordre del dia.

Per defensar les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bàsicament per explicar les esmenes introduïdes pel nostre Grup en tots els punts d'aquesta Moció.

En primer lloc, hem presentat una esmena al primer punt que diu: «presentar al Parlament de Catalunya...», en el que diu «el termini d'un mes», nosaltres hi posem «abans de l'aprovació del PTSEC», que ens sembla bastant més raonable i lògic, donada la dinàmica que tenen les lleis que estem aprovant ara per al comerç.

En la segona, quan diu «incloure en el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials els objectius que es determinen a l'article 11, apartat 3, lletres b, c, i d, de la Llei d'equipaments comercials», entenem que aquest punt ja està recollit en la Llei a l'addicional tercera –perquè precisament vam ser nosaltres els qui vam posar-ho–: que, en el cas que l'impost del comerç fos recorregut, el Govern de la Generalitat estigués obligat, doncs, a dotar de la quantitat corresponent els comerciants, la quantitat corresponent d'aquest impost. I, per tant, el nostre afegitó, evidentment, deia: «D'acord amb el que preveu la disposició transitòria tercera de la Llei 17/2000, del 29 de desembre, d'equipaments comercials...» Per tant, això és una cosa que ja contempla aquesta addicional tercera de la Llei.

Quant al tercer punt de la Moció, hi estariem d'acord, «complementar amb recursos propis l'impost previst i no ingressat... Perdó, el tercer punt és aquest que estava explicant ara, aquest de la Llei de l'impost. El segon punt inclou el Pla territorial d'equipaments comercials, que és el que hi estariem absolutament d'acord, amb això.

Quant al quart, aquest és un punt que nosaltres hauríem de votar que no, perquè entenem que el nou model comercial que se'n presenta no se'n especifica. El nou model comercial que s'intenta, a nosaltres, ens sembla que ja queda ben definit a la Llei, que queda ben definit i la seva quantificació, fins i tot, es fa en el PTSEC, i, per tant, no ens sembla que calguin concrecions posteriors. I d'altra banda, també, entenem que el Consell assessor de Comerç ja integra aquests agents en el seguiment del desplegament de la política comercial, i, per tant, també entenem que això ja està recollit.

Quant a crear abans de l'estiu de l'any 2002 el registre de comercials de Catalunya, nosaltres també hi afegim «posar en funcionament, abans de l'agost del 2001, el registre d'establiments comercials previst a la disposició addicional», perquè aquí ens podem trobar que ens pot passar igual que en el registre industrial, que tinguem un registre absolutament inútil, que no serveix per a res, perquè es comptabilitzen les altes, però no hi ha manera de comptabilitzar les baixes, i, per tant, se'n convertiria en un registre –torno a dir– que no serviria per al que està creat: per tenir un cens continu i constant de quins són els equipaments comercials en funcionament que tenen aquest model. Hauríem d'establir fórmules fiables, tot i que es vol treure l'IAE, hauríem de trobar alguna fórmula per tenir censats els comerços, però no ens sembla que el tipus de registre que és un tipus de registre com l'industrial fóra el més adient. De fet, també la Llei ho contempla.

I, per tant, anunciaríem que, si se'n accepten les esmenes, doncs, votariem a favor, i que en el punt número 4 votariem en contra.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del meu Grup Parlamentari per defensar les esmenes presentades a la Moció sobre política de comerç interior, del Grup Socialista.

Nosaltres hem presentat tres esmenes a aquesta Moció, i la primera té com a objectiu fer efectiu el compromís del Departament de Comerç, que va acordar presentar el Pla de dinamització del comerç urbà al mateix temps que el PTSEC, i donar així compliment al mandat que estableix l'article 18.2 de la Llei d'equipaments comercials, per tal que ambdós plans siguin aprovats conjuntament. Nosaltres estem d'acord que aquest Pla de dinamització es presenti al Parlament, perquè d'aquesta manera nosaltres coneixerem quins són els objectius, i, per tant, ho considerem profitós. Ara bé, si l'aprovació del PTSEC, que encara està en informació pública i després de la seva aprovació es necessita un termini, ampliar el termini d'un mes o dos mesos –que és allò a què fa referència l'esmena de Convergència, per tal d'ampliar-lo i poder-lo aprovar amb posterioritat–..., nosaltres igualment hi donariem suport.

Pel que fa al segon punt de la Moció, la votarem favorablement. Entenem que es tracta, bàsicament, d'una obvietat i que aquesta proposta hauria estat més encertada si s'hagués presentat en el tràmit d'allegacions, perquè considerem que era necessari que l'elaboració del PTSEC tingués en compte quins eren els objectius que es van marcar en la Llei, que eren bàsicament tres, i sobretot pel que fa referència a aquests articles que vostè menciona, que és la correcció dels desequilibris, corregir els dèficits d'equipaments i les reserves de sòl per als equipaments comercials.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, la nostra esmena fa referència a la dotació del Pla de dinamització, tant amb recursos propis, que ja era un compromís adquirit pel propi Govern..., i així es va manifestar en la Llei, en la seva disposició transitòria tercera, que parla del finançament del Pla de dinamització, sense que en aquell moment es comptés amb els recursos provinents d'altres figures impositives, i, per tant, el compromís s'ha de mantenir. I li haig de dir, senyor Clofent, que el fet que el Govern de l'Estat hagi presentat un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei que nosaltres vam votar favorablement, perquè la consideràvem profitosa per al comerç de Catalunya, li haig de dir que no és simplement un caprici, sinó que es va demanar consulta a l'advocacia de l'Estat, consulta al Consell d'Estat, i es va determinar que hi havia una doble imposició. La doble imposició és motiu d'inconstitucionalitat i, per això, el Govern de l'Estat va decidir interposar aquest recurs.

Pel que fa al punt 4 de la Moció, el nostre Grup el votarà en contra per diverses raons. Primer, perquè, si no recordo malament, en el tràmit de ponència, pel Grup Socialista ja es va introduir una esmena que deia que es crearia una comissió tècnica, i en aquell moment va ser

rebutjat perquè es considerava una duplicitat d'elements. No correspon a la comissió tècnica elaborar la proposta del model comercial a Catalunya, sinó que aquesta proposta l'ha de fer el Govern quan ha escoltat degudament el sector i ha de fer la seva pròpia política comercial a Catalunya presentant el seu model. A més, hem de dir que el mateix Govern ja té instruments propis, dintre de la mateixa Conselleria, encarregats d'aquesta feina, i per tant, també estariem duplicant funcions i burocratitzant el sistema.

Pel que fa al punt 5 de la Moció, i donat que hem demanat des del meu Grup, per activa i per passiva, que es creï aquest registre, se'ns fa referència contínuament a la dificultat tècnica que té, perquè no existeixen dades fiables, per elaborar-lo. I, per tant, malgrat això, considerem que sí que és necessari donar compliment a l'esmena introduïda pel Grup Popular, de crear el registre d'establiments comercials de Catalunya. I, per tant, nosaltres la votariem a favor en el cas que vostè acceptés la nostra esmena.

Per tot l'exposat, agraïm l'atenció dels diputats, i res més. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, tinc la impressió que la interpellació que es va fer i la posterior Moció que avui estem debatent en aquest Ple del Parlament, d'alguna manera, ve a reproduir un debat que ja es va fer, en el Parlament, sobre la Llei d'equipaments comercials. Malgrat tot, evidentment, el nostre Grup es limitarà a defensar les esmenes que hem presentat i a fer el posicionament dels cinc punts de la Moció presentada pel diputat senyor Clofent.

Pel que fa al primer punt, que fa referència a tot el que hem parlat de la presentació del Pla de dinamització del comerç urbà, només demanar-li que vulgui acceptar la nostra esmena, per a la qual demanem un termini més llarg, per a la seva presentació, que és en comptes d'un mes dos mesos.

Pel que fa al segon punt, hi votarem favorablement, malgrat que, al senyor Clofent, em sembla que tots li hem dit que això és una obvietat, perquè la mateixa Llei d'equipaments comercials ja ho contempla. Encara que vostè té una certa desconfiança en l'aplicació, però, jo li puc dir que el Govern té molt clar el que ha de fer per complir el que diuen les lleis aprovades per aquest Parlament.

Pel que fa al tercer punt, hem presentat també una esmena, senzillament per deixar clar que aquesta dotació del Pla de dinamització del comerç urbà, evidentment, la dotació no vindrà únicament del Govern de la Generalitat, sinó que vindrà també de convenis amb altres administracions. S'hi va comprometre el conseller en la seva interpellació i, evidentment, aquesta és la voluntat del Govern.

Pel que fa al quart punt, el nostre Grup no li donarà suport. No li donarà suport per dues raons, senyor Clofent, em sembla que aquí també ja s'ha dit. En primer lloc, hi ha el Consell assessor del comerç, en el qual està representat tot el sector i, també, els ens municipalistes; també, els sindicats. I, en segon lloc, perquè no entenem massa –i ho dic sincerament– què és el que pretén amb la creació d'aquesta Comissió. Vostè diu que es tracta d'elaborar una proposta de model comercial per a Catalunya. Miri, li puc ben assegurar que aquest model de comerç, jo no sé si vostès no el tenen clar, però el Grup de Convergència i Unió i el mateix Govern de la Generalitat fa molts anys que tenen clar el model comercial de Catalunya, i així hem vingut treballant i així hem vingut fent les seves actuacions.

Pel que fa al darrer i últim punt, només dir-li que, si no accepta la nostra esmena, nosaltres la votarem en contra, tenint en compte –també s'ha dit– que la Llei contempla que es creï un registre d'establiments comercials, i així va la línia de la nostra esmena, evidentment, no diu res més que el que diu la Llei, però la creació d'un registre de comerciants, a part de creure que és totalment difícil d'aconseguir, el veiem bastant inviable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, per a un grup parlamentari que va a votar en contra de la Llei d'equipaments comercials és una satisfacció llegir en aquesta Moció el punt 4, que diu: «constituir una comissió per elaborar una proposta de model comercial per a Catalunya», etcètera. El que indirectament vol dir que o és una relectura de la Llei d'equipaments comercials o no se sap què. Però per a una organització que va a votar en contra és un motiu de satisfacció. No és que jo m'hagi tornat maoista i vulgui ara aprofitar les contradiccions «al si del poble», que deia el president Mao, sinó, simplement, esperar a veure si aquesta Moció passa i veure si, efectivament, hi ha una esmena indirecta i obliqua al Pla d'equipaments comercials.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Clofent, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pere Vigo, les seves esmenes, les hem mirat, com pot imaginar-se, amb el Grup amb molta atenció, amb afecte, com vostès fan amb nosaltres, sempre, i els hem de dir que, lamentablement, no les podem acceptar. No les podem acceptar, senyor Pere

Vigo, pel següent: perquè entenem que no es pot presentar el Pla de dinamització abans d'aprovar-se el PTSEC, perquè la Llei diu que s'han d'aprovar simultàniament. Per tant, que ens el presentin abans d'aprovar-lo, que si de cas serà un cop aprovat el PTSEC. Això, no ho podem fer d'aquesta manera.

Després, respecte al tema d'incorporar els diners que no vinguin recaptats per l'impost, nosaltres tenim una contradicció –i vostès amb nosaltres– respecte al que estem dient. Nosaltres no estem dient que la Generalitat posi diners, si no n'hi han, de l'impost. Estem dient que els que s'haurien de recaptar i no es recaptin, que els posin, que no és el mateix que diu la disposició transitòria, que coneixem perfectament.

I, per descomptat, no estem d'acord amb la supressió del quart punt, i sí que estem d'acord amb vostè que el tema del registre no és un tema fàcil, no és fàcil. Això no vol dir que no sigui necessari –no vol dir que no sigui necessari.

A Convergència i Unió, senyora Trini Neras, també, amb l'amabilitat que, a vostès, els caracteritza, els diré que el primer punt també l'acceptarem, ens sembla raonable, no ve d'un mes, si la voluntat és portar en aquesta cambra aquest programa de dinamització del comerç.

I amb l'esmena segona, en la mesura que vostès diuen: «dotarem els diners que faltin de l'impost, sempre i quan no arribem a no poder-los recaptar», hi estem d'acord, aquest era el sentit de la nostra proposta; també l'acceptarem.

No li acceptarem el tercer, perquè no resollem res. És a dir, si el que es tracta és de dir el que ja diu la Llei de fer un registre de les superfícies mitjanes i grans, no resollem el tema. El que nosaltres estem plantejant és un registre que doni una idea clara a l'Administració catalana de quina és la totalitat d'establiments que hi han en el conjunt del país.

I a la senyora Caridad Mejías, dir-li que no els hi podrem acceptar, per raons similars a les que ens hem plantejat, a part que no deixa de ser una contradicció amb el tema de l'impost. Jo ja entenc que se'ls fa difícil, a vostès, mantenir una actitud pròpia, perquè la supeditació al Govern de l'Estat és molt forta, però, en qualsevol cas, de la repetició d'aquest debat, que deia la senyora Trinitat Neras avui, aquí, vostès en són els responsables. Si vostès no haguessin recorregut, la Llei no tindria avui l'amenaça seriosa que té, que és la de la impugnació de l'impost.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, si..., senyor diputat, és el text admès de les dues primeres esmenes de Convergència i Unió. Molt bé. Li donem temps que arribi al seu escó. *(Remor de veus.)*

Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president, per votar separatament el 4 i el 5.

El president

Conjuntament els dos?

El Sr. Huguet i Biosca

Conjuntament, sí.

(Veus de fons.)

El president

Senyora Nadal...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Separadament: l'1 i el 2 per una banda, i el 3, el 4 i el 5, per una altra.

El president

Molt bé. Alguna petició més? *(Pausa.)*

Passem, per tant..., amb les dues esmenes primeres de Convergència i Unió incorporades, primer votarem l'1 i el 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Ara sotmetem a votació el punt número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts números 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 54 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre justícia juvenil**
(tram. 302-00118/06) *(retirada)*

A continuació, sotmetem a debat el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent sobre justícia juvenil. La presenta l'illustre diputat senyor Martí Sans, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. *(Força remor de veus.)*

Prego a les senyores i als senyors diputats que surten de l'hemicicle que ho facin en silenci. *(Pausa.)*

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi presentem aquesta Moció com a conseqüència de la interpellació que vam substanciar en el passat Ple i, abans de tot, he de dir-li, senyor president, que els punts 2 i 3 els retirariem...

El president

Molt bé.

El Sr. Sans i Pairutó

...ja que es corresponen, en el concepte, amb una proposició no de llei que es va presentar en la darrera Comissió. Per tant, seria repetitiu, ja estant aprovada la idea dels punts 2 i 3. Per tant, els retirem de la Moció.

Ja vam dir, quan vam fer la interpellació, que aquesta Moció estava en una situació especial ja que ha començat la Ponència que estudia, que treballa sobre la Llei de justícia juvenil. Podíem haver optat per retirar-la i, des d'una certa lògica, així se'ns ha demanat, però hem decidit no fer-ho i mantenir els cinc punts que encara resten en aquesta Moció. I per què els mantenim? Els mantenim perquè pensem que són assumibles, que el que es demana forma part d'una millora de la situació en què es troben els centres, sobretot els joves, els menors, que tenen necessitats de ser atesos per diferents raons i perquè, en tot cas, seran uns elements més de proposta d'argumentació a la Ponència de la Llei de justícia juvenil.

Mantenir a la Moció que hi ha d'haver un acord per buscar el preu del mòdul - cost, entre el Govern central i la Generalitat, que tinguin en compte els diferents règims d'atenció, així com els equips multidisciplinaris -ho penso- és una proposta que interessa tothom.

També fem referència a la formació, sobretot dels professionals de nova incorporació, i també a la necessitat de promoure, intensificar una formació permanent dels professionals que estan treballant ja. També proposem que hi hagi convenis Generalitat - ajuntaments, perquè quan calguin traspàs de serveis no es traspassi només el servei, sinó també el finançament adequat per poder donar resposta a aquest servei.

Demaneu elaborar un mapa de centres residencials d'acció educativa, pisos assistits, pisos tutelats i centres de justícia juvenil, que s'adapti al màxim possible a les realitats. I som conscients que són realitats canviants, que van a més cada dia, però pensem que, en aquest sentit, cal que es faci un esforç.

I també, senyores i senyors diputats, fem una proposta d'esmerçar recursos postsortida, perquè es pot fer un bon treball des dels centres, però quan els menors surten altra vegada al carrer es troben altra vegada, sobretot per a ells, amb un ambient sovint excessivament hostil. I entenem que hi hauria d'haver un seguiment, hauria d'haver-hi un suport per donar sortida en aquells dies, en aquells mesos que es poden trobar amb unes certes dificultats d'adaptació en l'entorn i de reinserció, alguns casos potser d'inserció, a la nostra societat, a un ambient molt més normalitzat que no pas en el que s'havien trobat.

Pensem que són punts -ho repeteixo- assumibles, que no demanem res de l'altre món i que no hi hauria d'haver cap problema, senyores diputades i senyors diputats, perquè aquesta Moció s'aprovés.

En tot cas, senyor president, estarem a l'espera del que diguin la resta de grups, i també amb les esmenes que ha presentat el Grup..., que ja les defensarà, eh?, el Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Ha presentat esmenes Esquerra Republicana de Catalunya i les defensarà la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que ens presenta avui l'il·lustre diputat Martí Sans sobre justícia juvenil és, al nostre entendre, molt correcte com a intenció i apunta idees que són força importants, com ara, l'assumpció immediata de mesures de protecció o la formació professional, així com -ho apunta, també- mesures cap a una millor organització, que nosaltres pensem que és molt important.

Tot i així, a nosaltres se'ns fa difícil entendre o se'ns ha fet difícil d'entendre la barreja existent en aquesta Moció subsegüent a la interpellació de justícia juvenil, perquè es fan propostes que fan referència a la Direcció General d'Atenció al Menor, i són, de fet, direccions generals diferents del Departament de Justícia. Però no és només un tema competencial entre direccions generals, sinó que ha costat molt per part de les professionals i dels professionals que se separin les competències entre un i altre tema. Llavors aquesta barreja nosaltres no l'acabàvem de veure. De fet, és una qüestió de formes que no deixa de ser important, perquè a Justícia Juvenil només hi ha menors amb mesures penals, i es tractaria d'intentar, precisament, de no criminalitzar la totalitat dels menors i les menors que s'han tutelat ja en mans de la Direcció General d'Atenció al Menor, per diferents circumstàncies.

Feta aquesta observació, val a dir que estem d'acord amb el contingut de la Moció, excepte en els dos punts que hem presentat esmenes. El senyor Martí Sans ha anunciat la retirada del punt 3, però, tot i així, a mi m'agradaria explicar l'esmena que hem presentat, perquè, de fet, era un tema de formes, però que tenen al darrere continguts importants.

Els centres residencials no són apartaments de menors, com suggeria la Moció, perquè tenen bons projectes educatius si els professionals i les professionals estan preparats. Els centres treballen bé i el problema és la manca de places i de recursos residencials d'acollida i d'acció educativa, així com recursos intermedis de suport, si..., s'havia de plantejar que els menors i les menors en situació de desemparament tinguin plaça de forma urgent en els centres d'acollida i d'urgències, i que des dels mateixos centres d'acollida es puguin fer estudis amb profunditat de la situació del menor. Això, evidentment, no només ha de ser possible via acció judicial, sinó que hauria de ser un dret d'aquests menors en situació de desemparament.

En l'esmena al punt 5 hem de tenir en compte que hi ha la Llei de descentralització dels serveis socials, que ja preveu el traspàs dels serveis de la DGAM al medi, i tot i així som conscients que aquest traspàs de serveis i recursos no s'està produint i que cal actuar perquè això sigui possible; d'alguna manera, la Moció ja apuntava algunes línies.

Nosaltres hem presentat aquesta esmena, d'alguna manera, per mitjançar entre el que hi ha actualment i el que és el desitjable; perquè, actualment, a Lleida hi ha un pla pilot experimental de caràcter supracomarcal que treballa la descentralització i el traspàs de competències als ens locals i comarcals, i per això pensàvem que podia ser una bona eina per a desplegar la Llei; en tot cas, hem arribat a una transacció amb el Grup proposant.

De fet, estem d'acord amb la resta de la Moció, tot i les reserves que ja he expressat a l'inici. I, donat que pensem que cal avançar i dotar els centres residencials d'acció educativa de més places i més recursos, de professionals i de col·laboració amb els ens locals i tractament del mateix medi; per això, simplement, senyor president, anunciem el nostre vot favorable a la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el posicionament, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres també voldríem mostrar el nostre acord amb el text de la Moció, però amb una reserva que no vull deixar de dir: primer, és un cert aiguabarreig, es posen coses de molt diversa índole, però, la segona, la que ens dol una mica, des del punt de vista de cortesia parlamentària, és que estem elaborant una llei, estem en Ponència, hem presentat esmenes a la Ponència tots els grups parlamentaris, algunes de les quals afecten temes que estan en la Moció. Estem en fase de parlamentar i, en fase de parlamentar, és bo escoltar-se els uns als altres; no hi ha res tancat, en aquest sentit. Ara, si agafem un compromís o anem a un punt de trobada, hi anem amb la màxima disponibilitat.

De totes formes, el tema s'ho val, és el tema del menor. Aquest és el punt més feble, avui, de la Conselleria de Justícia de Catalunya, segurament. Fa molt de temps que ho venim plantejant, molts. La política més desmanoyotada, com es diria en català, directa, que hi ha en totes les polítiques que emanen de la Conselleria, sens dubte, és aquesta. Nosaltres sempre hem mantingut -i ho reiterem avui- que seria bo parlar d'aquesta política, no pas amb referència al conseller de Justícia, sinó amb referència a la consellera de Benestar Social, i unes parts del que es planteja en aquesta Moció són més pròpies de Benestar Social. No és el Grup que proposa la Moció responsable d'un canvi que ha de fer un dia, com un cert joc d'atzar, de passar d'un departament a un altre aquesta qüestió. No volem ser la veu que clama en el desert, que també seria ben noble, però sí que reiterem aquesta posició.

Totalment d'acord a dotar molt més els ajuntaments. Justament, nosaltres tenim també reivindicacions pel que fa a una major atenció als ajuntaments amb uns altres serveis i en aquest, com que són el primer graó, el qui més. Vostè sap perfectament que nosaltres estem defensant, i estem parlant amb una gran obertura per part de la Conselleria, un tema tan important com és el del dipòsit de detinguts, i rescabalar als ajuntaments

allò que els és just, i esperarem que arribarem, amb Justícia, a una solució justa; per tant, molt d'acord.

Ara, el més important de tot, no fem el llosc -ela, ela, o, essa, ce; el *cegato*, que es diu en castellà-: aquest és el gran repte que tenim al davant; els menors i el futur de la societat de Catalunya és un dels reptes més importants que tenim al davant. Per tant, la Moció, amb totes aquestes reserves..., tant de bo que sortís amb polítiques concretes, tant de bo que ho sabéssim fer impulsar des de la Llei, i en fóssim tots ben complidors, de la nostra tasca.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor diputat Daniel Sirera, en nom del Partit Popular...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., perquè, si em permet, senyor Martí Sans, el nostre Grup Parlamentari no entrarà en el fons de la Moció que vostè ha presentat en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I no hi entrarem perquè, sincerament, des del nostre Grup Parlamentari creiem que és certament curiós, per no trobar un altre qualificatiu, que vostè mantingui avui i que sotmeti a votació la seva Moció, tenint en compte que el seu Grup, que el Grup d'Esquerra Republicana i que el Grup Popular han presentat a la Llei de justícia juvenil que el Govern ha presentat fa dos mesos a aquest Parlament, i que fa poc vam tenir la primera reunió de ponència. I, per tant, perdoni si li dic que em sobta que vostè faci aquest joc parlamentari de presentar com a Moció el que ja ha presentat com a esmenes, i que ni tan sols hem tingut l'oportunitat de discutir-ho.

I per tant, jo li demanaria, per respecte a aquesta cambra i per respecte també als membres d'aquesta Ponència que vostè retiri la seva Moció, perquè certament doni vostè joc i doni vostè temps que els diferents representants dels grups parlamentaris puguem discutir les coses bones que tenen les seves esmenes i les que tenen la resta de grups parlamentaris, senyor Sans.

I per tant, jo li pregaria, i li pregaria de debò, tenint en compte el que ha dit el senyor Ribó, pel bé dels menors del nostre país, que vostè retiri la seva Moció i puguem discutir a bastament tots aquests aspectes en el si de la ponència, tenint en compte, com dic, que ja fa dos mesos que el Govern ha presentat aquest projecte al Parlament.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Esteve Orriols, en nom de Convergència i Unió...

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el mateix sentit que han intervingut els al-

tres representants dels grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, i amb arguments que ells mateixos han esmentat, justifico el vot contrari del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a aquesta Moció, però també sense discutir la bondat d'alguns dels seus punts de fons..., però, en tot cas, emmarcant la necessitat de vehicular aquestes inquietuds i de vehicular aquestes decisions en el seu marc més adequat, i nosaltres creiem que és en el marc de la Ponència, del Projecte de Llei que està en tràmit, i que intentarem que es pugui resoldre abans d'acabar aquest període de sessions.

Hi ha una voluntat inequívoca d'arribar a acords i per tant..., no només del Grup Parlamentari, sinó del mateix Govern, tal com va manifestar el conseller, i per tant, creiem que ens en podem sortir positivament i que podrà ser una bona llei; justament per això ha de ser bona Llei, perquè afecta la condició humana, afecta les edats més difícils probablement de la vida i afecta el futur i el projecte de país –s'hi han referit tots i jo m'hi reafirmo. I per tant, no voldríem que aquesta Moció condicionés, d'alguna manera, aquest debat que sí que serà important.

El conseller ho va remarcar, i les interpellacions, en qualsevol cas, també han de servir per escoltar el que diuen els membres del Govern als quals s'interpella. I el conseller va dir ben clarament en aquella oportunitat que tindrem oportunitat en el debat sobre la Llei de justícia juvenil d'arribar a acords importants en una matèria en què els objectius finals són els mateixos per a tots. «En aquest sentit», deia el conseller, «jo crec que, en algunes de les qüestions que vostè ha plantejat, ha anticipat el que pot ser negociació o debat de la Llei, i la nostra voluntat, la del Govern, i també la del Grup Parlamentari serà la de buscar la major perfecció tècnica de la Llei i poder donar resposta més positiva a totes les qüestions que vostè ha plantejat, senyor Martí Sans.» Per tant, amb aquesta voluntat d'acord seguim estant, però en el marc, insisteixo, que creiem més adequat.

Per altra banda, s'han retirat punts reconeixent que s'havien aprovat ja i que, per tant, tenen un camí positiu, i un camí obert, i això encara és una demostració més que el manteniment d'aquest text de la Moció per nosaltres també se'ns fa difícil de comprendre. Nosaltres insistim en el protagonisme de la Llei, perquè és el marc en què legítimament tots els grups parlamentaris poden fer les seves aportacions. S'ha citat aquí que hi ha algun aspecte d'aquesta Llei que està sent sotmès a esmenes de tots els grups parlamentaris; per exemple, la col·laboració dels ens locals i dels consells comarcals. Per tant, tenim voluntat que puguem votar unànimement aquest article, que crec que és l'article 8, d'acord amb les esmenes que han presentat tots els grups.

Per tant, entenem que dintre del compliment dels punts que la Moció estableix, i dintre de la perspectiva de futur que obre la propera Llei, nosaltres preferim fer un vot negatiu, que per altra banda –ho poden deduir de les meves paraules– és un vot positiu des d'un punt de vista del que pretén i del que aquest Parlament ha d'aprovar properament, que no ens permet altre posicionament que aquest.

Deixi'm acabar també, en tot cas, per il·lustrar la confiança que demano, senyors i senyores diputats, amb les paraules que justament fa tres mesos, en aquest mateix Parlament, el fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va pronunciar amb relació a la problemàtica de menors, amb això que estem tractant, que és una qüestió de futur, que és una qüestió molt important per al país, i certament que ho és, i ningú se n'enganya. I deia el fiscal Mena a la Comissió de Justícia, sobre el cos de guàrdia de vint-i-quatre hores per atendre els menors: «Finalmente hemos ganado la batalla y hay que decir que no se hubiera ganado si no hubiera sido por el tesón y la firmeza con que hemos obtenido el apoyo de la Conselleria de Justicia. Los fiscales están ahí, realmente al pie del cañón, atendiendo a los jóvenes y buscando la manera de no tener que internarlos, y encontrando, buscando y encontrando, hasta ahora, sistemas alternativos al represivo tradicional. Este esfuerzo se está haciendo pero las instalaciones y el hecho concreto de disponer de la fiscalía, de la que deberían disponer otras muchas poblaciones» –referint-se a Espanya– «y hoy solo tenemos nosotros, este esfuerzo, insisto, no se habría conseguido sin ese esfuerzo extraordinario y ese apoyo que hemos tenido de la Administración autonómica.»

Vull dir-los això, senyors diputats, perquè és important que sàpiguen que es treballa en aquest terreny molt contundentment. També deia: «El problema no está resuelto. Se ha dado, se han dotado de más medios; la Generalitat ha hecho un esfuerzo extraordinario para encontrar más locales de acogimiento. El problema no está resuelto, y no está resuelto porque necesitaremos también una norma complementaria». La tindrem, senyores i senyors diputats, ben aviat, perquè es tracta del Projecte de Llei que el Govern va trametre a aquest Parlament a què ens referíem a l'inici d'aquesta sessió i que intentarem que estigui aprovat abans que s'acabi el període de sessions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Martí Sans, per posicionar-se sobre les esmenes d'Esquerra Republicana.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Si tenim en compte els precés que ens han fet els diferents grups parlamentaris, i també recordant que és cert que estem en ponència amb la Llei, nosaltres la retirarem, però sí que volem dir –sí que volem dir– que el fet de mantenir aquesta Moció no era per falta de respecte a ningú. El fet de mantenir aquesta Moció era perquè nosaltres, a les esmenes que hem presentat a la Llei de justícia juvenil, i en la primera acceptació d'esmenes, és el Grup que se'ns n'han acceptat menys; de vint-i-vuit esmenes, se'ns n'han acceptat crec que tres o quatre. I això ens fa pensar, i m'agradaria equivocar-me, que el plantejament que fem nosaltres és un plantejament molt radical o molt necessari, que volem una bona llei, i en aquests moments, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, jo no estic segur que la majoria estigui en disposició o en el mateix registre que estem nosaltres quant a la Llei de justícia juvenil.

Per tant, aquí estem en un compàs d'espera, i poden passar dues coses: que realment l'acord en ponència satisfaci de manera raonable les expectatives de tothom, o bé que jo, quan guardem les esmenes per anar al Ple per aprovar la Llei, hagi de tornar a repetir algun dels arguments que he manifestat tant en la interpellació com en la Moció. I això és el que no ens agradaria, al nostre Grup, haver de fer.

Per tant, per respecte, per donar aquest marge de confiança, nosaltres retirarem la Moció, però també, senyores i senyors diputats, amb els dubtes que en aquests moments tenim sobre el que acabo de dir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu (tram. 302-00119/06)

Per tant, passem ara al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Teresa Serra, que té la paraula.

(Remor de veus.) Prego als senyors diputats que s'absenten de l'hemicicle, que ho facin en silenci i ràpidament. *(Pausa.)* Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellera, el passat 18 d'abril vam presentar una interpellació al Consell Executiu sobre la incorporació de les tecnologies d'informació i comunicació en el sistema educatiu. Aquella vegada ens va respondre el conseller Mas-Colell, que realment ens va donar una resposta evasiva i sense concretar massa, per no dir gens. Realment vàrem trobar en falta els veritables responsables de la incorporació de les tecnologies d'informació i comunicació en el sistema educatiu. La vàrem trobar en falta a vostè, consellera, i em complau que avui sigui vostè la que està aquí per donar fe de la seva responsabilitat i del seu compromís.

Les respostes del conseller ens han portat a presentar aquesta Moció amb què demanem al Govern de la Generalitat que concreti i especifiqui les diferents línies d'actuació en aquest àmbit tan important per al futur del nostre país. Deixi'm, breument, que li comenti els diferents punts de la Moció, que tenen l'objectiu d'impulsar les mesures necessàries tant per introduir les tecnologies de la informació i comunicació en el sistema educatiu, seguint les directrius europees eEurope, també per executar les iniciatives proposades en el Pla estratègic, però sobretot perquè els nos-

tres joves no perdin oportunitats en aquest món de la societat de la informació.

En el primer punt demanem que es presenti, en el termini de tres mesos, un pla de desplegament de la banda ampla per a totes les escoles de Catalunya –públiques. Sabem que hi ha referència a la banda ampla en el seu pla d'actuació Escola 2000-2004, però, vist que en aquest pla no es concreta quan això serà una realitat i vist els toms que estan donant en els convenis amb els diferents operadors de telecomunicacions, creiem que és convenient concretar quan tindrem aquesta planificació per al desplegament de la banda ampla a l'entorn escolar.

En el segon punt, demanem presentar en el termini de tres mesos el mapa dels equipaments informàtics escolars actuals, diferenciant els destinats als alumnes dels del professorat i definint les necessitats reals a cobrir, tant en *hardware* com en *software*. Ja ho vaig dir en la interpellació, ja no volem parlar més de ràtios, ni d'un ordinador per cada vint, ni per cada quinze, ni per cada cinc, com recomana la Unió Europea. Volem realment un pla d'acció, un pla director. Volem saber quants ordinadors necessitem, per fer què, a on, a la pròpia aula o en aules específiques? Volem saber realment on som i a on anem. Volem sortir d'aquesta guerra de números. Volem, doncs, un pla de desplegament, d'inversions, que si avui existeix encara no el coneixem.

En el tercer punt, demanem, en el termini de dos mesos, la presentació d'un calendari d'execució per completar i ampliar els continguts del portal Edu365. En aquest calendari també volem que s'especifiquin les accions que es duran a terme per a la seva promoció, les mesures de formació de la comunitat educativa i les diferents etapes a cobrir perquè aquest portal inclogui totes les prestacions per a les quals ha estat dissenyat. Volem realment que aquest portal sigui una realitat i es converteixi en el portal de continguts de tota la comunitat educativa.

Quant al quart punt, volem que presentin, en el termini de tres mesos també, un pla d'acció per obrir les aules d'informàtica escolars a tota la comunitat educativa. És una acció de la qual s'ha parlat i hem parlat tots, però que realment no s'està duent a terme per falta d'impuls del Govern. Aquesta comunitat educativa, formada per AMPA i associacions, necessita poder accedir a les aules per poder accedir també a la societat de la informació, a la utilització de les TIC i de la xarxa.

El punt número 5 demana la incorporació, en el termini de dos mesos, del currículum de l'alumnat de primària i secundària a les competències bàsiques en TIC, segons el document de treball elaborat i publicat pel Departament d'Ensenyament, un document que de moment està com a document de treball, que volem que es transformi en una realitat.

El sisè punt, relatiu a la formació en TIC..., volem que s'apliqui el nou model de formació del qual vam parlar, formant prioritàriament els coordinadors d'informàtica.

I aquí arribariem al punt 7, on demanem que es presenti d'una vegada per totes una proposta per actualitzar les

funcions de retribució..., la retribució i la dedicació dels coordinadors d'informàtica de les escoles públiques de primària i secundària de Catalunya, tenint en compte els termes de la Proposició no de llei que ja es va aprovar en aquest Parlament i que vostès també van aprovar en el seu moment.

Això és tot. Gràcies, senyor president, senyores i...

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat esmenes, igual que el Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquesta Moció, avui ens posarem d'acord; ens posarem d'acord malgrat que hàgim vist que hem redactat esmenes en tots i cada un dels punts. Les esmenes que hem anat proposant coincideixen en el fons amb el que la senyora Teresa Serra ens estava proposant. Ara bé, li hauria de dir que el matís és que vostè, en tots i cada un dels punts, el que ens demana és que establim una sèrie de plans sobre cada un dels conceptes que ens va proposar, quan des de la Conselleria el que s'entén és que aquests programes estan en marxa en la majoria dels seus casos, o en altres casos ja estan presentats o realitzats. I passaré, pel poc temps que tinc, molt ràpidament pels diferents punts.

Primer: pla de desplegament de la banda ampla per a les escoles de Catalunya, i que nosaltres el que proposem..., i estem d'acord a establir un pla de desplegament, que és el que té la Conselleria, amb un pla director, ja que des del 99 la pràctica totalitat dels centres docents públics pendents del Departament d'Ensenyament disposen d'equipaments informàtics i de telecomunicació per accedir a Internet. El desplegament i la implantació de les infraestructures de banda ampla depenen, com vostès saben, de les companyies operadores de telecomunicació, algunes de les quals actualment presten serveis en zones restringides del territori català. A mesura que aquest desplegament s'estengui i el servei de banda ampla sigui plenament operatiu, el Departament d'Ensenyament anirà implantant els corresponents serveis educatius, basats en connexió de banda ampla, atenent les tarifes del mercat i les ofertes globals que puguin fer les empreses operadores. Ho volen vostès presentat en un pla; així ho tindran.

En el segon punt, el mapa d'equipaments informàtics escolars actuals, en els quals ens demanen un pla director..., ens diuen que això és una guerra de números i que, en tot cas, no els coneixen. Doncs, escolti'm, en tot cas, ja li dic que tinc poc temps, però n'hi faré referència; li ho puc dir jo mateix. Quant a ordinadors, estem a un nivell de 44.390; d'impressores, 14.488; de perifèrics, 15.173: un total de 74.051 ordinadors; la ràtio és actualment de 13 alumnes per ordinador. A més, ja li anuncio també que el nombre d'ordinadors a finals del 2001 serà superior a l'actual en unes cinc mil unitats, la qual cosa ens deixarà la ràtio aproximada en 11 alumnes per ordinador. Pel que fa a les necessitats reals a

cobrir, donada la complexitat organitzativa i pedagògica de la integració educativa de les tecnologies de la informació, els plantejaments propis de cada centre, articulats pel projecte de centre, tenen una importància i són, d'alguna manera, els que donen el criteri respecte a cobrir aquestes necessitats.

Parlem en el punt 3 –i aquí l'hem transaccionat– del calendari d'execució per completar i ampliar els continguts del portal Edu365. El Departament d'Ensenyament està posant en marxa –i així es va presentar el mateix el 3 de març, aquest últim 3 de març–..., li'n puc parlar ja del calendari: durant el mes de maig es duu a terme una primera fase d'altres de caràcter experimental, després es farà la generalització d'alta als usuaris a partir del mes de setembre, i, pel que fa també referència –que en fan esment vostès– a la promoció del portal, també el proper mes de setembre s'enviarà a totes les famílies amb fills matriculats a primària i secundària, i així com a batxillerat i FP, juntament amb el full de sol·licitud, un prospecte informatiu, a més dels mecanismes essencials de promoció, que es basarà en la divulgació de referència que facin els professors als seus alumnes, així com les AMPA als seus associats. I podria entrar –i tampoc tinc temps– en tot el desplegament dels continguts que es fan a partir d'aquest moment i a partir, també, del setembre que ve. Tot això ho té ja encetat el Departament.

Quan parlem del pla d'actuació per obrir les aules informàtiques..., decisió, com vostè sap, que és del consell escolar de cada centre, i que en aquesta línia la incentivació..., i és prioritat de Departament d'aconseguir que això tiri endavant. La incorporació en el currículum de l'alumnat de primària i secundària de les competències bàsiques de tecnologies d'informació i comunicació –que, com vostè ha dit, el document de competència bàsica de tecnologies d'informació i comunicació està acceptat en els termes de la secció setena de competències bàsiques de la Conferència Nacional d'Educació–, en aquesta línia s'està treballant; a més, com sap perfectament, que cada centre educatiu, a través del seu projecte curricular, ha de garantir l'assoliment d'aquestes competències.

En el model de formació de les tecnologies, i en els diferents punts, també nosaltres parlem d'enfortir aquesta línia, perquè són molts –i no tinc temps– els programes que té encetats el Departament d'Ensenyament, moltíssims, amb un total –ja n'hi dono les dades– de 16.144 inscripcions per part de 13.700 professors...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

I finalment –i acabo ja, senyor president–, saltant potser una part important, que és el setè punt, la figura del coordinador d'informàtica..., s'ha donat ja compliment a la Proposició no de llei, amb un acord de govern d'aquest passat mes de febrer, pel que fa a més referència, precisament, al tema més complicat, que són les retribucions, i en les directives, d'alguna manera, d'orientació s'inclourà per al proper curs.

Així, doncs –i acabo ja–, jo només voldria dir que hem arribat a tres transaccions, que de ben segur arribarem a acord, però també li diria que la majoria de punts o tots els punts, crec, que tampoc he tingut temps de concretar, els està duent a terme el Departament o els està treballant en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor Francesc Vendrell, en nom del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Home, a mi em sembla que hi ha una cosa òbvia en què estem d'acord tots els grups de la cambra, que és la necessitat de la implementació de les noves tecnologies de la societat de la informació en els centres escolars o a la comunitat educativa. En aquesta línia, senyora Teresa Serra, a nosaltres ens sembla que la seva Moció, fruit de la interpellació, té, doncs, una lògica en el plantejament d'impulsar aquesta voluntat. Una altra cosa és –després en parlaré– la necessitat o no d'impulsar-la.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És lògic tot el que vostè planteja en ella i que ja vostè ho ha explicat, i ara, fins i tot, per no allargar-me..., però que té un sentit de dir: molt bé, escolti, hem d'implementar la banda ampla, hem d'equipar, hem d'incorporar en el currículum tot el tema de les noves tecnologies, hem de formar en tot el tema TIC els professors –jo diria que això és la part interna– i en la part externa, doncs, tant el programa «Edu365» com obrir les aules a altres escolars, també és necessari implementar-ho.

Ens sembla, com deia, que la seva Moció té la seva lògica i..., doncs, per això nosaltres les esmenes que vàrem presentar diria que són unes esmenes –a part de l'esmena referida al punt 7– de matisació, no tant unes esmenes substancials, perquè al final, com vostè sap, doncs, simplement és allargar els terminis que vostè proposa.

I per què? Per què? Home, perquè també ens semblava..., una cosa és que el tema corri pressa, que en corre; una cosa és que vostè el que està proposant, crec que amb tota lògica i coherència, és dir: «Bé, abans fem uns programes, sapiguem mapa, sapiguem com estan les coses i després actuem»... Però, potser en alguns aspectes –«presentar abans de dos mesos»–, un feia un càlcul i deia: «Home, per què córrer tant, si al final en dos mesos estarem a finals de juliol i la gent, en principi, està de vacances? Posem un termini una mica més raonable, presentem-ho quan la gent...»

Presentàvem una esmena de supressió del punt 7 perquè, pels pocs coneixements que un de vegades té, doncs, seguint la vida parlamentària, dius: «Home, aquí hi ha una proposició no de llei ja aprovada; aquí s'ha donat..., pot ser discutible o no, això del compliment d'una proposició no de llei, com d'una moció, sempre és una cosa, de vegades, molt discutible, però s'ha do-

nat en part compliment al tema.» En conseqüència, ens semblava que no tenia massa sentit mantenir el punt 7, i per això vàrem presentar l'esmena.

Sí que voldria dir una cosa, de totes maneres, a pesar que nosaltres, com li dic, hem respectat la part substancial de la Moció; simplement hem dit amb les esmenes «allarguem una mica més els terminis per a l'elaboració de la tasca que toca al Departament d'Ensenyament». Home, jo crec, sincerament, que el Departament, com no podria ser d'altra manera, està impulsant el desenvolupament de les noves tecnologies i la societat de la informació en els centres escolars; ho està fent. Aquí, suposo, en un tema que és urgent, que tots en som conscients, que l'única cosa que hi ha és allò clàssic, no?, que el Govern té un avantatge, pot governar, però té un greu inconvenient: que ha de gestionar, ha de prioritzar, té uns diners, té uns pressupostos, i sobre això s'ha de moure... L'oposició té un inconvenient: que no pot governar; té un avantatge: que pot intentar «apretar». El problema, de vegades, és què fem els que estem al mig, no?, però això és un altre problema. I, suposo, amb aquesta dialèctica, doncs, anem avançant, anem avançant de mica en mica.

Espero..., li demanaria que acceptés les esmenes; ens semblen lògiques, i, en el cas de ser acceptades, nosaltres votariem favorablement la Moció que vostè ha presentat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vendrell. Ara, per fixar la seva posició, poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per una qüestió clau: perquè estem plenament d'acord amb aquesta Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb totes les seves propostes, a l'espera de quin serà el resultat de les transaccions o de l'acceptació d'algunes esmenes, però, pel que hem parlat, sembla que tampoc modificaran excessivament l'esperit ni la lletra de la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

També hi estem d'acord perquè és tot un seguit de reivindicacions, sobretot del sector dels coordinadors d'informàtica, que contínuament han exigint i demanat al Departament d'Ensenyament, doncs, concreció en tots els plans que s'anaven plantejant, que no acabaven de passar de la teoria a la pràctica. És possible que a través d'aquesta Moció, amb tot aquest seguit de plans i la seva temporalització de presentació d'aquests plans, doncs, passem d'aquesta lletra a les coses més concretes, perquè ens donava la sensació que estaven més amb un seguit d'aparadors de propostes, i no pas que arribessin a definir exactament en què consistien, amb quina quantitat de diners es podrien fer, etcètera.

Ens sembla que amb aquesta Moció i l'aprovació, si s'aprova, d'aquesta Moció, doncs, podríem avançar una

mica més en tots aquests aspectes clau per a un desenvolupament de futur, com són les tecnologies de la informació i la comunicació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, també. Certament, no podem negar que el Govern de la Generalitat ha aplicat a Catalunya unes línies polítiques de convergència de les noves tecnologies en el sistema educatiu i de l'aplicació de la nova societat de la informació i de la comunicació a les aules del nostre país. També, és absolutament cert que aquesta és una política que, per un cantó, ve condicionada per l'evolució constant d'aquestes noves tecnologies i, per l'altre cantó, també, bé condicionada per una certa escassetat de recursos econòmics que s'hi han esmerçat en prioritzar des del Departament altres aplicacions.

El que és cert és que la promoció de la societat de la informació en el sistema educatiu és una de les claus de la qualitat de futur, no només de la qualitat del futur del sistema educatiu, sinó essencialment de la qualitat de futur de la nostra societat —dels ciutadans i les ciutadanes que avui en dia es formen en les nostres escoles—, i, especialment, d'aconseguir que no hi hagi marginats, que no hi hagi marginades socials, culturals, per no assolir els coneixements de treball, de comunicació en aquestes noves tecnologies. Per això, el nostre Grup considera molt interessant el contingut ideològic que es despenia de la interpellació formulada per la diputada senyora Teresa Serra, i, també, considerem molt interessant el canemàs d'aquesta Moció, que, pel que sembla, ha assolit un cert grau de consens amb els grups esmenants i que esperem nosaltres, també, poder-nos-hi adherir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Agraïm la retirada de les esmenes al Grup de Convergència i Unió. Veig que tindran fàcil el compliment de la Moció, vist que la política del Departament d'Ensenyament hi incorpora moltes de les mesures que aquí s'anuncien o es demanen.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Acceptem, doncs, les esmenes del Grup Popular als punts 1, 2, 4 i 5. Creiem que el termini de tres mesos es pot allargar perfectament a quatre, vist que el 15 d'agost no hi ha ningú a qui presentar aquests plans d'execució,

és igual fer-ho el 15 de setembre; realment, un mes més no té cap mena d'importància.

Presentem un text transaccional al punt 3 de la Moció, una esmena transaccional.

El president

Senyora diputada, a veure, se'ns posa difícil la cambrà..., però, a mi, m'interessa anar seguint el que està dient vostè amb molta atenció, i fins ara he recollit que accepta les esmenes del Grup Popular 1, 2, 4 i 5. I les transaccionals?

La Sra. Serra i Majem

La 3, 6 i 7.

El president

3, 6 i 7, del Partit Popular.

La Sra. Serra i Majem

Del Partit Popular i del Grup de Convergència.

El president

D'acord.

La Sra. Serra i Majem

Es poden votar totes juntes. Les altres dues, les hem retirat; sí, les hem retirat.

El president

Bé, d'acord.

La Sra. Serra i Majem

Així, doncs, acceptem les esmenes als punts 1, 2, 4 i 5 del Grup Popular, i proposem una esmena transaccional al punt 3, 6 i 7. En el punt 3 ajustem el calendari, la presentació del calendari a tres mesos, vist que el portal està en ple rendiment el mes de setembre i que reconeixem que la formació de la comunitat educativa no recau directament sobre la Conselleria, sinó que es tracta de promocionar i col·laborar en la promoció del portal. Quant al punt número 6, els centres..., també, acceptem la transaccional entre les esmenes del Grup de Convergència i el Grup Popular. I en el punt número 7 hem arribat, també, a una esmena transaccional, en la qual es faria una proposta d'actualització de les funcions, retribucions i dedicació dels coordinadors d'informàtica de les escoles públiques de primària i secundària, d'acord amb la Proposició no de llei, aprovada al Parlament de Catalunya, és a dir, amb tots els terminis que contempla aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè. Només un punt, senyora diputada, a precisar: és el text de la Moció, més les tres esmenes transaccionals, més les esmenes del PP que ha acceptat, que són la 1, la 2, la 4 i la 5? *(Pausa.)* Perfecte.

Doncs, aquest és el text que ara sotmetrem a votació. *(Pausa.)* Molt bé, posem a votació el text, tal com s'ha quedat.

S'inicia la votació.

Ha quedat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a grans superfícies** (tram. 302-00120/06)

El punt vint-i-sisè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a les grans superfícies. He de recordar que aquesta Moció té incorporades les esmenes que constaven en el punt 23, perquè s'havia canviat en el dossier anterior. Té la paraula el senyor Pere Vigo. *(Remor de veus.)* Esperis un segon, senyor diputat. *(Pausa.)* Pot començar.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció surt de la interpellació que vam fer al darrer Ple sobre comerç. Tenia quatre punts; bàsicament, al primer demanàvem, evidentment, que el Parlament es pronunciés sobre els efectes que ha tingut el fet que el Govern central hagi presentat un recurs davant el Tribunal Constitucional sobre la Llei de l'impost comercial que va decidir aquest Parlament, i ens semblava avinent que el Parlament, que entenem que és sobirà en un tema com aquest –i el mateix Govern per bé de les competències que té assignades–, hauria de reclamar, doncs, que hi hagués també un recurs per part del Govern per tal que aquesta situació, tan anòmala per a nosaltres i tan perjudicial per a la vertebració del nostre comerç, tiri endavant.

Jo crec que el punt més interessant era el segon, que ha donat peu a una transacció entre el nostre Grup i el de Convergència i Unió, perquè anava molt determinada a l'Ajuntament de Barcelona, perquè enteníem que l'Ajuntament de Barcelona en el Pla territorial sectorial d'espais comercials –el famós PTSEC–, doncs, quedava clarament discriminat enfront del que era la normativa general i d'altres municipis. El text que hem consensuat, que hem transaccionat, diria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a modificar la consideració del municipi de Barcelona als afectes de l'article 7.3 del Projecte de decret d'aprovació del PTSEC, sotmès a informació pública, a l'objecte d'integrar adequadament, des del punt de vista de l'equilibri entre oferta comercial i demanda, el caràcter de polaritat comercial rellevant de la capital del Catalunya amb la seva ubicació territorial, com a peça central d'una conurbació metropolitana de gran densitat demogràfica i urbanística.»

I això tenia una raó molt concreta, perquè, primer, tenia una virtut claríssima, i és que, efectivament, el Govern està, creiem, disposat a canviar la consideració de Barcelona en el PTSEC i, per altra banda, ens ajudaria,

també, aquest reconeixement, que la capital de Catalunya també ha de tenir un tracte comercial just, equiparable als mateixos que tenen altres llocs del país.

I el creixement que plantejàvem a la Direcció General de Comerç, passat de 2.000 metres quadrats a 5.000 metres quadrats en no alimentari, creiem que és perfectament raonable. Perquè entenem que el paràgraf de la normativa del PTSEC, que estableix els criteris que determinen els equilibris i desequilibris comercials en el cas del municipi de Barcelona, concretament l'article 7.3, em sembla clarament millorable, atès que no guarda relació amb els criteris quantitius utilitzats amb posterioritat. Així mateix, el dimensionament autoritzable a què dona lloc sembla, si més no, en el cas alimentari, particularment restrictiu respecte a les possibles i futures implantacions comercials en format mitjà, bàsicament. El tractament de Barcelona, en tant que capital comercial, sembla força discriminat, tot i que entenem que en aquest cas serien inaplicables els marges de creixement establerts per a la resta de capitals de comarca, perquè també entenem que donaria lloc a creixements desorbitats.

En aquesta línia, ens preocupa, també, que un creixement excessivament restrictiu per a la ciutat de Barcelona generi, atès l'interès que té per als operadors de la distribució comercial i l'existència dins del municipi de grans bosses de demanda quotidiana no ateses en proximitat, una excessiva pressió sobre les excepcions contemplades al PTSEC, concretament a l'article 8.2, en particular sobre la xarxa de mercats municipals, desvirtuant el seu caràcter d'equipament públic cap a instruments d'implantació comercial d'ensenyas específiques.

I molt breument, sobre l'últim punt, entenem que l'esmena de Convergència i Unió també era raonable, en el sentit que el text ha quedat: que «el Parlament insta el Govern a fer el seguiment del procés de venda de Carrefour per tal que en el termini més breu possible es doni compliment a l'acord del Consell de Ministres». I, per tant, entenem que era una mesura raonable i possibilista de portar a terme el Decret del Govern de Madrid.

Per tant, senyor president, mantenim que hi ha la transaccional a la Mesa. Nosaltres incorporariem les esmenes, concretament, l'esmena número 1 de modificació al punt 1 de Convergència i Unió i l'esmena número 3 de modificació al punt 4, també de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Sí, la 1 i la 3 acceptades... *(Pausa.)* Molt bé, gràcies. Ara, en nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat tres esmenes als últims

punts de la Moció, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, sobre grans superfícies. Pel que fa al primer punt de la Moció, el meu Grup ha de manifestar que vàrem votar a favor de la Llei que establia un import sobre les grans superfícies, perquè enteníem que era una figura impositiva que comportava una recaptació econòmica que, després, hauria de revertir en el petit i mitjà comerç; era un mitjà per corregir el desequilibri i el perjudici que la proliferació de grans superfícies havia comportat al comerç urbà. Però no és cert, tal i com diu el punt 1 de la Moció presentada per Esquerra, que el Govern de l'Estat sigui contrari que Catalunya exerceixi les seves competències fiscals i tributàries, sinó que la configuració d'aquest impost està mal feta, i això ve determinat pels informes emesos pel Consell d'Estat i per l'advocacia de l'Estat, ja que suposa una doble imposició, que s'encavalca amb l'IAE, i que comporta que determinades empreses estiguin tributant dues vegades pel mateix concepte. Així mateix, li hem de dir que hem demanat moltes vegades els informes a la Conselleria perquè ens digui de quina manera es configurava aquest impost, i en cap moment els hem aconseguit.

Pel que fa al segon punt de la Moció, el seu Grup fa una proposta més pròpia d'una al·legació al PTSEC, i, a més, si no recordo malament, va ser una esmena del seu Grup, que no es va aprovar en el seu moment, ja que comportava una limitació total a l'autonomia municipal, per tal d'adaptar els seus equipaments comercials a les necessitats dels consumidors, que s'havien de fer mitjançant els POEC.

I, per tant, votarem en contra d'aquests dos primers punts.

Respecte al tercer punt de la Moció, la nostra esmena demana la creació definitiva d'aquest servei de defensa de la competència en la distribució comercial, ja que, a hores d'ara, no ens consta que estigui creat, i també ens agradaria saber quina és la seva composició i estructura per tal de donar compliment a les seves funcions d'elaborar els informes corresponents i de vetllar per evitar les posicions de domini en el sector de la distribució comercial.

Pel que fa al punt 4 de la Moció, la nostra esmena va en el mateix sentit que la proposta feta pel Grup proponent, però no estem d'acord en l'establiment de terminis –vostè demana sis mesos–, atès que això comportaria que, si s'estableix un termini, aquests centres que s'han d'alienar, aquests equipaments que s'han d'alienar baixessin el seu preu i es depreciessin. El meu Grup, a més, ha inclòs una cinquena esmena a la seva Moció, ja que el Grup proponent fa unes propostes, aquí al Parlament, molt restrictives, a l'ampliació de la proliferació dels establiments comercials, i, en canvi, els seus representants a l'Ajuntament de Barcelona són favorables a l'establiment d'una nova gran superfície als terrenys de Renfe -Meridiana, la qual cosa comporta i posa de manifest les seves contradiccions. I que, a més, comportaria, també un alt grau de concentració a la zona de la qual els comerciants del barri han manifestat el seu rebuig.

Per tot l'exposat, el nostre Grup dirà que votarà en contra dels dos primers punts i, favorablement, els dos segons.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula... (*Veus de fons.*) Perdó, m'equivoco, hi ha una esmena de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de nou tenim a debat el tema del comerç.

Bé. El senyor Vigo, que és el promotor d'aquesta Moció, ja, de fet, s'ha posicionat sobre les esmenes que acceptarà del nostre Grup. Per tant, jo no faré res més que explicar una mica el sentit d'aquestes esmenes i el perquè votem favorablement els punts d'aquesta Moció, tenint en compte, doncs, l'acceptació de les esmenes i l'acord de l'esmena transaccional a la qual hem arribat.

Pel que fa al primer punt de la Moció, em sembla que és evident que després que aquest Parlament hagués votat per unanimitat la Llei de l'impost que grava les grans superfícies, em sembla que és lògic que lamentem el recurs que ha presentat el Govern central contra aquesta Llei. I, en aquesta línia, nosaltres hem presentat l'esmena, purament per constatar els perjudicis que la suspensió d'aquest impost comporta per al desenvolupament del Pla de dinamització del comerç urbà.

Pel que fa al segon punt, el senyor Vigo ho ha explicat, hem arribat a un acord d'esmena transaccional, que, d'alguna manera, el que es tracta és de deixar clar i no oblidar que l'Ajuntament de Barcelona ha presentat... Bé, en primer lloc, que Barcelona cal considerar-la com a caràcter de pluralitat comercial, com a capital de Catalunya, i tampoc cal oblidar que l'Ajuntament de Barcelona ha presentat una quantitat d'esmenes al Pla territorial d'equipaments comercials amb una demanda totalment desorbitada –totalment desorbitada. Senyora Carina Mejías, li ben asseguro que nosaltres no estem d'acord, ni el Govern de la Generalitat tampoc, amb la quantitat de 400.000 metres quadrats que ha demanat l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, aquí no es tracta tant de dir «sí» a la demanda que fa l'Ajuntament de Barcelona, sinó purament constatar la diferenciació de Barcelona com a capital de Catalunya i trobar un equilibri entre l'oferta i la demanda comercial de la ciutat.

Per tant, en aquest cas, tingui la certesa que l'acceptació d'una nova gran superfície, Renfe i Meridiana, que vol dir 30.000 metres quadrats, en cap cas serà possible amb l'acceptació que li farà la Generalitat de les seves al·legacions. Per tant, en tot cas, la voluntat nostra d'aquesta esmena mai és acceptar la quantitat immensa de metres quadrats que demana l'Ajuntament de Barcelona, sinó –m'ho sembla– la Llei que vàrem aprovar aquí, d'equipaments comercials, no tindria cap sentit.

Pel que fa al punt número 3, nosaltres el votarem favorablement. I el punt 4, com que el senyor Vigo també ha dit que acceptava la nostra esmena, i no fa res més que reafirmar el tema, doncs, de la desinversió que ha de fer Catalunya al Grup Carrefour, però que, de fet, és el Consell de Ministres qui ho va aprovar i qui ha de fer-ho complir, nosaltres, en principi, votariem favorablement tots els punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, el meu Grup votarà afirmativament la Proposició de llei que ha plantejat el senyor Vigo, inclòs el segon punt que ha transaccionat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Clofent, té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pere Vigo, no li he d'amagar una certa decepció quan vam llegir la Moció que vostè presentava, perquè va fer una bona interpellació. Intuïa el meu Grup –i jo en el seu nom– que ens obsequiarien, vostès, amb una moció que revisaria bastant profundament el mateix PTSEC.

Recordo que la seva intervenció em va sorprendre per l'exhaustiva que era en l'anàlisi de molts dels aspectes del PTSEC, uns favorables i altres críticament. I, en canvi, li deia allò de la sorpresa perquè, a l'hora de veure la Moció, al primer punt hi hem d'estar d'acord. És un punt que jo ja l'he expressat també en la meua, no en el sentit estrictament de manifestar el disgust, del recurs, sinó de dir: «Busquem-hi la solució que és habilitem els diners, no?» Per tant, a això no podem estar-hi en contra.

Tampoc podem estar en contra del punt 3, que és quan vostè ens diu que el servei de la competència creada en aquesta Llei doni garanties, en aquests establiments que estaven en tràmit en el moment d'entrada en vigor, en el moment interdit de les dues lleis, que es respectin els drets adquirits en aquell moment, i que no es vulneri l'esperit de la Llei, no podem deixar d'estar-hi d'acord, com tampoc podem estar d'estar d'acord que es compleixin les prescripcions previstes respecte al tema del Carrefour.

I, per tant, tota la Moció, finalment, a parer nostre, queda reduïda a un punt que no enteníem tal com estava expressat. I li ho dic amb tota la cordialitat: no l'enteníem; l'hem entès quan hem vist l'esmena que havia presentat Convergència. Que llavors hem vist que és el

que vol dir, perquè quan vostè diu: «Escolti'm, el punt 8.2 de la Llei que desenvolupa, del reglament que desenvolupa el PTSEC, acordem quins són els màxims que es determinen en les excepcions.» Nosaltres no els hi hem sabut veure. Ara, el que no hi havia era l'excepcionalitat de Barcelona.

També li he de recordar que durant el procés de debat de la Llei, el meu Grup va insistir, i no va obtenir els vots ni de vostès en aquell moment, perquè Barcelona tingués aquesta consideració, i ho fèiem des de la perspectiva de dir: «Si posem el sostre en municipis de fins a 240.000 habitants, Barcelona, de pas, és l'única ciutat de Catalunya que passa de llarg aquest sostre. Per tant, perquè no considerem aquests 250.000 o 240.000 en funció dels districtes? I, per tant, les prescripcions del PTSEC i les peticions dels POEC es puguin fer districte a districte.» No va ser possible, entre altres raons, perquè vostès van retirar l'esmena –en el seu dret estaven de fer-ho. I probablement, si això s'hagués pogut aprovar, avui no ens trobaríem amb aquest problema, probablement n'apareixerien de nous, també li ho he de reconèixer.

Per tant, senyor Pere Vigo, hem entès, a partir de l'esmena presentada per Convergència i Unió, el que se li planteja. Estem d'acord amb la transaccional que vostès han acordat i no tenim cap mena d'inconvenient en anunciar-li que li votarem favorablement tots els punts de la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor Clofent. Senyor Vigo, no cal que ens posicionem perquè ja ho ha fet. Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

Senyores i senyors diputats, el text que votarem en aquests moments és el presentat per Esquerra Republicana, senyor Vigo, més..., o incorporant-hi la transaccional amb Convergència i Unió, més les esmenes números 1 i 3 de Convergència i Unió. Aquest és el text que sotmetem a votació. *(Veus de fons.)* Senyora Nadal, demana votació separada dels punts 1 i 2 per un cantó i dels 3 i 4 per l'altre..., és el que li he captat de la senyora Mejías.

Començarem a votar, precisament, els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 121 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

A continuació, sotmetem a votació els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

————— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica (tram. 302-00121/06)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la

política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica. (*Remor de veus.*) La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i l'exposa l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell. (*Forta remor de veus.*) Esperis un segon, senyor diputat, que pregarem als senyors diputats que s'absentïn, si han de fer-ho, amb rapidesa i silenci. Moltes gràcies, senyors diputats.

Té la paraula el senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els diputats i la diputada que han seguit la negociació que hem dut a terme pel que fa a aquesta Moció subsegüent coincidiran amb mi que, a hores d'ara, gairebé això sembla una llei amb reglament inclòs més que una moció subsegüent. Però bé, en tot cas, tinc la sensació que, a partir d'alguns acords a què hem pogut anar arribant amb diferents grups de la cambra, podrem aconseguir aprovar alguns elements que tenen una certa transcendència en el futur energètic del nostre país. Per tant –ho crec–, ens podem donar per satisfetes, les persones que hem estat treballant justament per això, per intentar arribar a aquests acords, pel resultat obtingut. En tot cas, evidentment, serà important l'aplicació, la celeritat, la voluntat en l'aplicació per part del Govern, que confiem que hi serà plenament.

El model que plantejàvem a la interpellació i que intencem que recullin aquestes propostes, com vostès ja saben, anava encarat a substituir l'actual model, un model molt fonamentat en l'energia nuclear, un model amb uns centres de producció molt situats i allunyats dels punts de major despesa energètica, un model molt dependent pel que fa a les fonts energètiques, i nosaltres apostàvem, clarament, per un model descentralitzat, desnuclearitzat, no dependent –com menys dependent, millor– de fonts energètiques exteriors, i que es tinguessin en compte d'una manera molt clara les energies renovables.

Arribat aquest punt, passo ja a lliurar a la Mesa d'aquesta cambra l'acord a què hem arribat amb els diferents grups. Hem acordat cinc punts amb tots els grups de la cambra; altres nou punts, amb el Grup Socialistes i Iniciativa per Catalunya - Verds, i uns... dos darrers punts, acordats amb el Grup d'Iniciativa, que lliuro a la Mesa i que seran, doncs, els que lògicament haurien de passar a votació.

Els punts que hem acordat tots i que, per tant, doncs, s'aprovaran sens dubte serveixen per impulsar les energies renovables en una sèrie de camps; per exemple, en la formació professional, incloent en la formació professional elements, doncs, que justament formin el nostre jovent, en la línia i amb la voluntat que puguin desenvolupar aquestes energies renovables i puguin donar assistència tècnica a aquestes instal·lacions. Hem donat un impuls també pel que fa a la participació, i hem introduït un element que, creiem, és important: la compensació a aquells municipis que voldrien instal·lar energies renovables, però que la instal·lació d'aquestes energies renovables suposa un perjudici per al patrimoni natural, per al medi físic, que renunciïn, per tant, a fer-ho i que han de veure's compensats, d'alguna ma-

nera, perquè no tinguin la temptació –lògica i humana–, a l'hora de gestionar els seus municipis, de fer-ho.

Són elements importants, com és important haver aprovat la proposta d'un estudi i planificació de l'aprofitament del gas metà; o, pel que fa a l'aspecte de l'energia eòlica, el fet de tenir un mapa de sorolls acurat, el fet de controlar la densitat i la potència i el fet que no s'installi en parcs i futurs parcs i que, en tot cas, si s'installa en PEIN, sigui amb unes mesures molt clares i tenint molt clar que no ha d'afectar aquest patrimoni natural.

Hi han altres elements que ens sap greu que no s'aprovin, com són apostes clares que s'han fet en aquesta Moció per la descentralització, apostes clares que s'han fet a favor del manteniment de les primes per a aquells que produeixen energies renovables, en favor de l'estalvi, de la connexió de les energies solars, que vostès saben, per més que hi hagin propostes aprovades, que no està ben resolt i que no s'està connectant... Queden penjats alguns temes pel que fa a auditories, pel que fa al control dels gasos que provoquen l'efecte hivernacle...

I, finalment, aquells dos aspectes que hem acordat amb Iniciativa..., m'és impossible explicar-ho absolutament tot, però aquells dos aspectes que votarem conjuntament amb Iniciativa i en què no hem pogut posar-nos d'acord amb els altres grups, que també ens sap especialment greu, perquè, pensant que en el futur pugui haver-hi un canvi de govern, veiem que, si més no en alguns aspectes, tampoc no canviaran les coses, tant pel que fa a la moratòria de la instal·lació de les grans centrals fins a la presentació del pla, que avui ens anunciaven que serà en pocs mesos –un, dos, tres mesos, i, per tant, entenim que era possible que hi hagués aquesta moratòria–, i, finalment, pel que fa a la data de tancament de les centrals nuclears, que creiem que era un tema urgent que es fixés.

Exhaurit gairebé el temps, entenc que totes les persones dels diferents grups que s'han de posicionar coneixen perfectament aquesta proposta; per tant, crec que no té sentit allargar-nos més, sabem quin és el posicionament de cadascú. I agrair, finalment, doncs, l'esforç que hem fet tots plegats, els diferents portaveus dels diferents grups, per posar-nos d'acord.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta una moció de tretze punts –que s'han convertit en setze per l'addició de tres punts més que s'han incorporat a proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds–, una moció sobre un àmbit tan important, des de l'òptica estratègica d'un país, com és el de la política energètica, i més concre-

tament sobre la generació d'energia. Aquesta Moció, com ho serà la subsegüent a la interpellació que aquest matí ha fet el nostre Grup Parlamentari, és del tot necessària, atès que el nostre país no té encara avui un pla energètic català. No existeix un pla que conjumini l'oferta i la demanda, no existeix un pla de foment de les energies renovables, no existeix un pla d'estalvi i eficiència energètica; existeixen preocupants problemes de qualitat en distribució, existeix una evident insuficiència de connexió amb l'exterior, i, atenent la projecció de la demanda, el dèficit energètic –avui ja real en hores punta– planteja escenaris preocupants en l'horitzó del 2010, tant en termes de satisfereix demanda com en termes de sostenibilitat.

El nostre Grup Parlamentari ha presentat cinc esmenes. La primera, de substitució del punt cinquè, i referit al Pla director de la implantació de l'energia eòlica. Hem arribat a un acord de transaccionar els textos, i sembla que serà possible una àmplia aprovació i consens en un tema que ha aixecat tanta polèmica en el territori, especialment al sud. Avui, no obstant, no treu que el nostre Grup Parlamentari mantingui un profund to de crítica, no solament per la política del Departament de Medi Ambient, sinó també per la falta de comunicació i de diàleg de la Conselleria amb els grups parlamentaris, que, després de més de dos mesos del Ple del 8 de març, encara esperem una convocatòria per cercar el necessari consens al voltant de l'impuls de l'energia eòlica. Benvingut sigui el consens, si es produeix avui, i que això signifiqui que el decret de desplegament de l'energia eòlica i l'atles corresponent siguin respectuosos amb el patrimoni natural i es puguin assolir els nivells d'implantació fixats pel Llibre blanc de les energies renovables i recuperar l'endarreriment que Catalunya té en aquest àmbit.

La segona esmena, també transaccionada, es refereix bàsicament a la potenciació d'un model de noves implantacions de generació d'energia que tingui com a objectiu la substitució progressiva –i, per tant, entenem que gradual– d'energia nuclear i de disminució en l'emissió global de gasos d'efecte hivernacle. Em sembla que l'esforç per transaccionar aquest punt té la seua importància, atenent l'objectiu. No ha estat possible transaccionar la nostra cinquena esmena, relacionada amb lo punt tretzè del Grup que proposa la Moció, però, en tot cas, hem de dir que en los dos casos el nostre matís té a veure amb la prioritització que qualsevol calendari quedí supeditat a l'evolució real de l'estat tecnològic de les centrals nuclears, la seua vida útil i la planificació energètica del país, amb els seus balanços i projeccions.

Hem transaccionat també la nostra esmena tercera, que està relacionada amb lo punt onzè de la Moció i que té a veure amb la necessària participació ciutadana i la transició cap al nou model energètic de Catalunya. Una participació necessària que ha de cercar la concertació i els pactes amb el territori per evitar situacions de crispació i de tensió com els que s'han produït en los darrers mesos.

Finalment, no ha estat possible transaccionar la nostra quarta esmena, relacionada amb el punt dotzè de la Moció, per a una moratòria en la instal·lació de grans

centrals de generació, mentre no es compti amb el pla d'energia de Catalunya, horitzó 2010. Lo nostre Grup Parlamentari està substancialment d'acord amb el dictamen de la comissió d'experts en matèria de línies elèctriques d'alta tensió, on es fa la previsió del balanç energètic i la previsió de la necessitat de grups de generació en el règim especial i ordinari de cicle combinat, atenent el model de grups més reduïts i situats prop dels espais de major consum.

Esperem, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, que efectivament el Departament d'Indústria i Energia compleixi el seu compromís i que les aportacions que avui se fan puguin ser incorporades al promès pla energètic català, i que aquest pla doni resposta a les necessitats energètiques del país, en termes d'oferta, demanda, qualitat i sostenibilitat.

Dir, per tant, senyor president, que dels setze punts, n'hi votarem favorablement catorze –per tant, jo crec que, efectivament, el nivell de consens ha estat alt per part del nostre Grup–, i votarem en contra dels punts dotzè i tretzè; per tant, demanem votació separada dels punts dotze i tretze.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, és cert, com deia el senyor Vendrell, que estem davant d'una moció complexa, llarga, que ha portat molta feina, sobretot al proponent de la Moció, i també als altres diputats i diputada que hi hem intervingut, i això ens ho haguéssim pogut estalviar si haguéssim tingut el pla energètic de Catalunya, que fa molt de temps que hauria d'haver estat aquí i que el fet que no el tinguem a les mans ha provocat, doncs, entre altres coses, el conflicte amb les zones dels parcs eòlics, la manca de polítiques reals d'estalvi i eficiència, la manca de polítiques reals d'apostar per les energies renovables, la manca de marcar criteris a veure quines condicions han de tenir els tipus de centrals o de sistemes que en aquests moments ens serveixen per generar l'energia; falten també ens concrecions sobre d'on hem d'obtenir l'energia a Catalunya, si hem de ser dependents o no n'hem de ser dependents... I, per tant, per part nostra, creiem que això és el més prioritari de tot: disposar d'aquest pla d'energia de Catalunya.

Però, dins d'aquest pla, hi ha d'haver també altres plans, altres plans més..., d'un àmbit més sectorial, que són els que, per part nostra, doncs, també recordàvem en les nostres esmenes, com és, doncs, un pla sobre eficiència i estalvi energètics, que de fet seria el que hauria de tenir per objectiu de frenar aquesta tendència a l'alça que ens estan intentant vendre com si fos impossible de parar i, en canvi, per part nostra, creiem que sí que es pot intentar reduir el consum energètic. També és important un altre pla, un pla que vagi a promoure les energies renovables a Catalunya. I en aquest sentit, doncs, també hi vàrem presentar una esmena.

De la resta d'esmenes que vàrem plantejar –i que moltes han estat recollides en les transaccional–, m'agradaria de destacar-ne les que nosaltres creiem que tenen algun tret diferencial important. Per exemple, en el moment en què a la Moció inicial, en l'original, doncs, es parla de mantenir primes per facilitar que hi hagi més energia generada a partir de fonts renovables, nosaltres hem plantejat que es miri d'aplicar taxes, precisament, en els sistemes de producció d'energia nuclear i els no renovables. És una altra manera de veure-ho, i nosaltres creiem que és tant o més vàlida que el de les primes.

En aquest mateix sentit, podríem dir, més en la part econòmica de la producció d'energia, hi ha un altre element que també creiem interessant de destacar, que és el que ha quedat recollit en el punt quinquè de la Moció, en el qual, quan es planteja el paper de l'Administració local en tot aquest procés de producció d'energia, a part de reclamar la participació, tant en el procés d'emplaçament, com d'instal·lació, com tot el seguiment, i plantejar, per exemple, un contracte, una mena de reglament marc que faciliti que entre els ajuntaments i les empreses hi hagi un contracte, per nosaltres és important de posar damunt la taula un altre element, que és que des de la Generalitat es pot promoure que els ajuntaments, en els municipis on tinguin una central del tipus que sigui, es plantegin de participar amb capital en aquestes centrals. Quins avantatges tindria això? Doncs, d'una banda, la distribució dels beneficis, però, d'altra banda, també de poder controlar què està passant, perquè tan sols pel fet d'estar en el consell d'administració, doncs, ja hi ha un major control.

Nosaltres creiem que això és important i que ha quedat recollit en un dels punts de la Moció que s'aprova, i ens sembla que hi han moltes vegades que hem de prendre model d'altres països. I, per exemple, a Alemanya, de la companyia més gran, que és la RWE, un 30% pertany als ens locals. Per tant, és bo que anem recordant aquestes coses, i sobretot, llavors, ajudaria també segurament a compensar els impactes que poden tenir, que no sempre els mals els pateixen uns i els beneficis uns altres.

Bé, dins de les nostres esmenes, crec que aquesta era la part que més interessava de destacar, a part de la de la fórmula de compensar els petits municipis que, per les característiques del seu paisatge o del seu entorn natural, doncs, no poden tenir instal·lacions industrials, a part d'això, a nosaltres ens agrada de destacar també el fet que el nostre Grup recolza la proposta d'Esquerra Republicana de decretar una moratòria per la instal·lació de grans centrals generadores d'energia fins que no tinguem aquest Pla d'energia de Catalunya, que se'ns ha promès que tindrem aviat. Perquè mentrestant així també és una manera de pressionar, de dir: «espavilem-nos a tenir-lo», perquè nosaltres creiem que això s'ha d'estudiar molt bé, que no poden anar..., no es pot anar improvisant i de dir: «doncs ara aquí farem una central de tants megawatts o en un altre lloc on hi hagi rebuig», i, per tant, millor de tenir les coses ben planificades...

El president

Senyora diputada, ara em toca pressionar a mi.

La Sra. Font i Montanya

Acabo. I la resta que..., l'altre punt que també voldria destacar és la importància que es vagi posant data al tancament de les centrals nuclears i que, per tant, aquí és quan el Govern de la Generalitat hauria de negociar amb el Govern de l'Estat per aconseguir-ho.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, el nostre Grup Parlamentari, en presència de la iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la qual ja s'ha fet esment a través de les intervencions que han produït els parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, la primera consideració que es va plantejar va ser que es tractava d'una iniciativa extemporània; extemporània en el sentit que, a grans trets, el que venia a pretendre aquesta iniciativa, el que ve a pretendre en alguns dels seus punts, és precisament quelcom similar o paral·lel, si vostès ho prefereixen, al Pla de l'energia a Catalunya.

I això, l'il·lustre senyor Vendrell sap –com sé jo també– perfectament, perquè fa part de la Comissió d'Indústria d'aquesta cambra, que ja ho va anunciar el conseller del Departament; ja ho va dir, que ho faria, i no només va dir que ho faria, sinó que, a més a més, va establir com a termini precisament aquest mateix període de sessions, raó per la qual nosaltres entenem que no és el procediment més adequat el fet d'instar de forma sistemàtica, i menys encara a través d'una moció com és aquesta, a coses que ja sabem que s'han de produir. Ens sembla, per una estricta consideració d'economia processal i parlamentària, que probablement hauríem d'atenir-nos a altre tipus de consideracions –amb tota franquesa– més productives, més eficaces, precisament perquè plantegessin qüestions que no resultessin redundants amb decisions ja adoptades.

I aquesta és la raó per la qual el nostre Grup Parlamentari va decidir no donar-hi suport, a aquesta iniciativa seva. Però alhora que, des del nostre punt de vista naturalment, es donava aquesta diguem-ne iniciativa extemporània, també s'ha produït una demostració de cintura política i de bons reflexos per part del senyor Vendrell, i de la Moció que d'antuvi estàvem en la necessitat de valorar hem passat a una altra substancialment distinta, raó per la qual, i a partir de la seva proposta a través del mecanisme de la transacció, nosaltres estem en condicions d'afegir-nos a algun dels seus plantejaments; per exemple: en allò que té a veure amb l'aprofitament de la font d'energia elèctrica que suposa el gas metà, en l'elaboració de l'estudi que en vingui a avaluar la viabilitat, en la planificació del seu desenvolupament; igualment, doncs, l'elaboració del mapa dels vents, al qual vostè ha fet referència en la presentació d'aquesta Moció; la regulació de la densitat i de la potència instal·lada als parcs eòlics en tots

aquells que sigui, que resulti possible la seva instal·lació; i, en fi, en una sèrie de mesures que no em dedicaré a esmentar tota vegada que efectivament, doncs, ja assumim, ja li hem fet avinent que assumirem i que, naturalment i en conseqüència, votarem a favor.

Només li afegeixo una consideració suplementària, i és que el nostre Grup Parlamentari, d'altra banda, ha presentat dues iniciatives en el sentit –en aquesta oportunitat sí complementari– d'exhortar l'Executiu que en aquest Pla de l'energia a Catalunya hi incorpori de manera expressa les conclusions que es contenen en l'informe dels experts, que va ser elaborat recentment, i que en justa reciprocitat esperem que vostès tindran l'ocasió de recolzar també en el moment en què, en tràmit de comissió, tinguem l'oportunitat de veure.

Aquest és el sentit de la nostra posició i en conseqüència actuarem a l'hora de la votació.

Gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que l'energia és un tema recurrent i per tant important en la present legislatura, i tot fa preveure que ho continuarà sent.

S'han pres acords importants, s'han produït debats interessants, i estem a punt de conèixer l'eina que definirà els objectius de la política energètica del Govern de la Generalitat de Catalunya els propers deu anys, establint també els instruments necessaris per al seu desenvolupament. Estic parlant del Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó del 2010.

Este matí el mateix conseller d'Indústria i Energia, respondent a una interpellació del senyor Barceló, ja ha fet esment que abans de l'estiu serà presentat el Pla aquí al Parlament i a la societat en general. Això vol dir que és un pla pràcticament acabat, i voler ara, avui, introduir-hi nous elements, dissenyar noves mesures o incloure-hi nous criteris nos portaria a nous retards en la seua modificació i, per tant, a entrar en allò de cada cop que es suscita un debat introduir noves modificacions i, per tant, nous retards. Perquè convindran amb mi que hi ha grups que han anat definint la seva política energètica en funció dels esdeveniments del dia a dia, amb les contradiccions evidents que això ha comportat.

Per tant, el que cal és esperar a conèixer el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, i a partir d'aquell moment iniciar el debat globalment i introduir, si cal, les modificacions que es creguin oportunes, tenint en compte que este Pla que ha de definir el futur de l'energia a Catalunya conté, a part dels seus objectius, tota una sèrie de plans lligats a la perspectiva energètica, com és el Pla d'energies renovables, o el Pla de millora d'eficiència energètica, les anàlisis de les emissions de gasos precursors de l'efecte hivernacle a Catalunya, el Pla d'infraestructures energètiques, el Pla

de millora de la qualitat dels productes i serveis energètics, el Pla de millora d'energia local, i altres plans com són el Pla de garantia de l'abastament elèctric, el Pla de foment de la recerca i la innovació tecnològica en l'àmbit energètic o el Pla de tancament ordenat de la mineria del carbó a Catalunya.

Hi ha hagut, però, un element de novetat que ha provocat un retard en la presentació del Pla, que ha estat l'informe de la comissió d'experts en matèria de línies elèctriques d'alta tensió, elaborat a instàncies d'aquest mateix Parlament. I és que ha estat voluntat del Govern que les recomanacions de l'informe siguin aplicades a les actuacions de política energètica i en la corresponent planificació estratègica pel que fa a la necessitat de noves centrals de producció, al reforçament de la interconnexió elèctrica de Catalunya amb la resta de l'Estat i amb França, al reforçament de la xarxa de transports i distribució, a l'adopció de mesures necessàries per tal que en les autoritzacions de noves línies es tingui en compte i es vetlli per l'acompliment de les recomanacions en matèria d'impacte territorial i protecció de la salut.

Quant al règim especial, informar que s'ha elaborat una proposta de decret sobre el procediment aplicable a les instal·lacions d'energia solar fotovoltaica, que actualment es troba en fase d'avaluació de les alegacions resultat de la informació pública; que el Pla d'estalvi i eficiència energètica de Catalunya subvenciona les actuacions d'utilització racional de l'energia o de substitució de fonts energètiques a la indústria, al transport, als serveis i als edificis, així com les actuacions de demostració i difusió i els estudis de projectes en matèria d'estalvi i energia, i està obert als ens locals.

Així mateix, per al règim ordinari, i com a resultat de la liberalització d'aquesta activitat, és voluntat del Govern dur a terme accions necessàries perquè les centrals es puguin construir dintre dels terminis previstos i que s'acompleixin les previsions realitzades.

Altres qüestions importants, com és la qualitat del servei i les compensacions per les seues deficiències, han estat ja tractades en aquest mateix Ple, i l'última va ser la resolució aprovada després de la intervenció del senyor Ricard Fernández Deu.

Per tant, molts dels requeriments de la seva Moció, senyor Vendrell, insten el Govern a fer una sèrie d'actuacions que o bé ja s'estan fent, o estan iniciades, o es té l'obligació de fer en compliment de les mateixes directrius del Parlament.

De tota manera, hi ha qüestions que conté la seua Moció que poden ser assumides pel nostre Grup, amb la transaccional signada conjuntament, que o bé estan en fase d'informació o presentació als diferents agents implicats i afectats –com és el mapa eòlic–, o bé formen part d'accions concretes que no es contradiuen amb les aportacions i orientacions del Pla de l'energia 2010 –com ara promoure l'aprofitament del gas metà com a font d'energia elèctrica o com a biocombustible– o per a garantir la participació de l'Administració local en el procés de decisió de l'emplaçament i de la instal·lació de les centrals de producció d'energia eòlica que hi hagi al seu municipi, perquè ho hem estat defensant

des del nostre Grup, des del Govern i molt especialment des del mateix territori.

Per tant...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Sabanza i March

Sí, senyor president. Amb el benentès que el nostre és un model basat en l'equilibri que compagina l'oferta i la demanda amb criteris de sostenibilitat de tal manera que sigui compatible el creixement del país amb l'ús racional de l'energia, els anuncio que donarem suport als punts 4, 5, 9, 15 i 16 de la transaccional signada conjuntament per tots els grups.

Per tant, senyor president, ja li anuncio que demanarem votació separada d'estos cinc punts respecte a la resta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Sí, de l'escó estant, només per fer un parell d'aclariments molt ràpidament en el sentit i en referència, evidentment, a les intervencions tant del Partit Popular com de Convergència i Unió en el sentit que si no poguéssim parlar d'allò que anuncia el Govern que farà, no parlariem gairebé de res, perquè d'anunciar ja s'anuncia, que se'n faran moltes, de coses; si parléssim de tot el que no fan, tindriem més feina de la que som capaços de donar l'abast.

En tot cas, intentem ser ponderats i parlem d'algunes coses que ens sembla que es poden fer millor o que no es fan amb prou celeritat. I en aquest sentit, doncs, parlem efectivament que es tiri endavant un pla energètic que, en vint anys, el Govern no ha fet i que creiem que és important que es faci. Aquest matí el conseller ens ha anunciat que properament el tindrem amb nosaltres, aquest pla. Ho celebrarem, però de moment insistim que hi ha algunes coses que creiem que són importants de tirar endavant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Dividirem la votació d'aquesta Moció en tres blocs. En el primer bloc, votarem el text transaccional entre Esquerra Republicana, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya, referent als punts 1, 2, 3, 6, 7, 8, 10, 11 i 14. En el segon bloc, votarem el text transaccional amb tots els grups de la cambra, els punts 4, 5, 9, 15 i 16. I en el tercer bloc, votarem els punts 12 i 13, corresponents al text transaccional entre Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. És així? (Pausa.)

Comencem, doncs, per aquest primer bloc que he esmentat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor; 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el segon bloc que també he esmentat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

I ara votarem el tercer bloc, també esmentat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

———— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial (tram. 302-00122/06)

El punt vint-i-vuit de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial. La presenta Iniciativa per Catalunya - Verds i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, que procurarem millorar les condicions mediambientals i acústiques de la cambra. Se l'ha de cuidar, senyor diputat, la veu. Pot començar.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, el sentit de la meua interpellació i, conseqüentment, el d'aquesta Moció és el de donar un bon toc d'alerta sobre aquelles empreses que no van bé per als seus treballadors, encara que funcionin a les mil meravelles, i sobre aquells centres de treball que van malament del tot. És a dir, no és objecte d'aquesta discussió el que, afortunadament, va bé, per a la gent i per a la direcció de les empreses.

L'altre dia, vaig donar tot un llistat d'empreses que van malament per als seus treballadors, citant una característica que és comuna: es tracta de reestructuracions que obeeixen més a obtenir taxes de rendibilitat que a dificultats econòmiques, tal com ho formula –en un recent informe– la Federació Minerometal·lúrgica de Comissions Obreres. Aquesta és una tràgica moda sobre la qual ja informava, en un titular, el diari *Der Spiegel*, al número 12 del 97, en un article amb un primer paràgraf molt expressiu. Concretament deia: «Visquin els beneficis, morin els llocs de treball!». Com si això fos en paraules d'un estudiós del tema, francès, Michel Aglietta, que diu que no es tracta d'una

altra cosa que de la revenja dels accionistes contra els assalariats.

I, l'altre dia, parlava de Sintel, que cada dia empitjora la seva situació, sense que cap institució digui ni piu al respecte, i torno a insistir que algú ha de fer un esforç supletori en aquest cas de Sintel.

Aquesta Moció, senyories, fa un plantejament factible. D'un cantó, que el Consell Executiu defensi la indústria, faci una important tasca de mediació entre les parts i promogui els necessaris processos de negociació. I, d'altra part, que el Govern català proposi, proposi la creació d'un codi ètic a les empreses, que ja és una experiència en algunes multinacionals. Torno a dir que es parla que proposi –no que, òbviament, ho faci el Govern català– aquest codi.

Avui, en qualsevol cas, estem moderadament millor que quan vaig fer la interpellació. El conseller s'ha reunit amb els dirigents sindicals i se suposa que han parlat d'aquests assumptes. D'acord, enhorabona! Aquesta, en tot cas, és una condició necessària, però encara no és suficient. Perquè –és obvi– s'haurà d'entrar en matèria detallada amb relació a aquelles empreses amb dificultats. I, a més a més, s'haurà d'estar molt atent a la conjuntura econòmica. Avui, l'AEPA ens dona un cert disgust també a nosaltres, els catalans.

Ara bé, el problema de fons és el següent: de quina manera es pot intervenir políticament en aquest món de la globalització, en aquesta fase d'innovació i reestructuració i en la caiguda del fordisme? No des d'una òptica proteccionista, però tampoc renunciant a les parcel·les, encara existents, d'intervenció política. I tampoc instal·lant-nos en la indefinició o manca de polítiques industrials, que és el que està passant.

En aquest sentit –en aquest sentit–, és molt demanar un gran acord català que comenci a esbrinar de quina manera intervenir en aquest món de la globalització, en aquest món de la reestructuració i innovació, en aquest món de la caiguda definitiva del fordisme? De quina manera impulsar un pacte per a la innovació tecnològica, de què ja s'ha parlat i s'ha provat aquí? De quina manera posar el fil a l'agulla a comptabilitzar creixement i paradigma mediambiental? De quina manera impulsar els processos formatius finalistes en aquesta fase? I de quina manera vincular les noves emergències amb drets de ciutadania social als centres de treball i el codi ètic? –és ja un primer pas. De quina manera impulsar el que és més nostre, és a dir, l'economia social? De quina manera impulsar una política de marques que no acabi com la marca Corberó?

En definitiva, tenir una política «glocal», que combini el globalisme amb allò que és local, segons ens diu Ulrich Beck, i d'altres. Perquè l'absència de reflexió política i de mesures que es puguin fer ens situa a la contra en les repercussions, en l'ocupació i en l'activitat. I si Groucho Marx parlava de «más madera», la nostra traducció podria ser: «més política». És a dir, exercir la tasca irrenunciable i no ser subalterns dels operadors econòmics, o de la imprescindible acció contractual dels agents socials; una política que, en aquest cas –ens involucra a tots–, sigui el resultat d'un gran acord de les forces parlamentàries catalanes.

Molt poques empreses transnacionals tenen ja un codi ètic. Si bé existeix una certa varietat d'aquestes, ja tenen una sèrie d'elements comuns –per exemple, respecte la legislació de cada Estat.

El president

Senyor diputat, el vermell o el roig del llum és molt indicatiu, en aquests moments.

El Sr. López Bulla

Perdó?

El president

Que, si s'hi fixa, el llum està roig, com altres coses que també ho són (*rialles*).

El Sr. López Bulla

Acabo dient que, encara que siguin compromisos genèrics, pot ser un salt endavant en aquesta direcció que es proposa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ja sap que jo, de segon cognom, també me'n dic.

Té la paraula, per defensar les esmenes que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, moltes gràcies. Bé, nosaltres estem d'acord amb aquesta Moció. Per altra banda, perquè el que proposa és un problema. És un problema que no se'ns havia plantejat mai perquè, evidentment, la globalització és una qüestió d'ara –hi ha eslògans, per això, que parlen de la globalització de l'economia però que també parlen de la globalització de la solidaritat. El que planteja ell és la globalització de l'ètica, en el fons. I aquí estem. I tot això ve perquè hi ha un pensament únic. Jo vaig llegir l'Ignacio Ramonet, que era de *Le Monde Diplomatique*, i em va ensenyar com s'havia construït, això del pensament únic.

Comptat i debatut, aquest pensament únic, l'han fet unes persones que tenen molt d'interès a crear una ideologia i fer-la nova. I com es fa, per fer això? Abans, les ideologies sorgien d'algun apòstol o d'algun profeta o, possiblement, d'algun home il·luminat. Ara, les ideologies es creen i es fan a base de citar-se mútuament diversos catedràtics de distants universitats, i van dient que la veritat és el que ells diuen. Així se'ns ha fet aquesta globalització i aquest pensament únic.

I, és clar, amb aquest pensament únic ens han destruït allò que es deia l'«emancipació obrera». L'home es pensava emancipar, però, quan parlava de l'emancipació, parlava que s'emanciparia de la màquina, o que, a través de la màquina, s'emanciparia. Però ara ha caigut en un altre parany, que és una gàbia del consum, que els barrots són d'or –però no deixa de ser una gàbia.

Efectivament, l'home tampoc s'ha emancipat; no està emancipat. I el que nosaltres pretenem és, aquesta globalització, agafar-la de tal manera que, sense anar en contra de la globalització, sí que ajudi a l'emancipació individual de la persona, que no estigui engabiada –encara que els barrots siguin d'or– i que hi hagi ètica. Quant a aquesta nova ètica, a en Mitterrand, abans de morir, al darrer *interview* que li varen fer, li varen preguntar com estava la qüestió i va dir: «Les empreses transnacionals tenen més poder que l'Estat». (*Remor de veus*.) Efectivament, nosaltres, davant d'això, hem de predicar l'ètica, no?

I, per això, nosaltres hi estem d'acord. Hem fet una esmena per dir que aquesta ètica hauria d'estar a dins, amb un peu a la vida local i un peu a la vida global. Estem d'acord amb aquest codi... Un país com nosaltres, que hem fet el Consolat de Mar, bé podríem fer un codi ètic per a les transnacionals. De manera que som una nacionalitat oberta, expansiva, que volem agermanar-nos amb tothom, però, pel que fa a aquestes empreses que tenen la producció a un país, la comercialització a un altre país, la distribució a un altre país, el domicili fiscal a un altre país i el poder de decisió a un altre país, on la posarem, l'ètica? Quina ètica serà? L'hindú, la musulmana, la catòlica? No; cap d'aquestes. Seria una ètica empresarial de germanor, de solidaritat global.

Per tant, nosaltres estem per l'espai social català amb una ètica universal, senyor president.

El president

Ho trobo molt bé, senyor diputat.

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, el senyor Antoni Fernández Teixidó, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor López Bulla, amb la intenció de fixar la posició del Grup i de presentar, malgrat que ho farà amb el contingut de la intervenció, l'esperit i la lletra de les esmenes. Però, amb molta brevetat.

No ho ha dit vostè, perquè ha estat molt prudent a l'hora de la seva intervenció, malgrat que, llegint a poc a poc l'exposició de motius de la seva Moció, podria desprendre's –i estic segur que vostè no ho desitjaria– la possibilitat que un cert missatge que les coses globalment empitjoren, o poden empitjorar, pogués traspasar els murs d'aquest Parlament. Com que el conec –parlem d'aquests temes tantes vegades i sé el que pensa–, la primera cosa que voldria jo refermar aquí és que, en definitiva, malgrat algunes de les dificultats que tots reconeixem –i seria prou absurd no fer-ho–, la marxa de l'economia industrial catalana és, en general, bona, malgrat –i som sensibles a aquesta qüestió, senyor diputat– les dificultats d'algunes de les empreses i de les dificultats d'alguns dels col·lectius. I, des d'aquest Govern, som sensibles a aquest plantejament.

Ara bé, cal enviar un missatge precís a una societat que és particularment sensible a les fluctuacions de la pro-

pia economia i fugir –no dic que vostè ho faci– de qual-sevulla temptació de descriure aquesta situació com una situació preocupant o en un moment no massa adequat de creixement de l'economia.

Segona qüestió: vostè em reconeixerà que si alguna cosa podem dir del Departament d'Indústria i del Govern, en general, és que a bastament ha demostrat –vostè ens ho reconeixia avui, aquí, en un aspecte parcial– la voluntat d'intermediar, i fer-ho des d'una perspectiva que, a vegades, no és fàcil: ser capaç de posar d'acord les parts sense tenir una voluntat clara d'intervenció. Penso que també hi estem d'acord; no sé si hi estariem d'acord fa un temps, però avui hi ha un consens general que el paper de l'Administració és possibilitar que les parts s'entenguin, intermediar i deixar que les parts s'entenguin.

I amb aquesta voluntat jo crec que és indiscutible que el Departament d'Indústria ha jugat a bastament aquest paper. I l'ha jugat a bastament des dels principis que han vingut configurant, una miqüeta, l'alternativa del Departament d'Indústria i del Govern respecte als eixos d'una política industrial, que l'hem defensada sempre, senyor López Bulla, sempre, a Madrid, aquí, amb el PP, amb el PSOE; és aquesta política de defensa de l'economia real, de la indústria real, apostant per la innovació, per la internacionalització, per la capitalització empresarial, per la qualitat i, en particular, pel reequilibri territorial. Aquesta em semblava que era una qüestió que, des d'aquest Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, havia de quedar clara davant d'aquest Parlament i de l'opinió pública.

Ara anem a les dues qüestions que són claus i que vostè planteja en la reflexió. La primera: el procés de globalització. Vostè em concedirà, senyor López Bulla, que això és un tema de gran abast per discutir-ho en profunditat. Ara, jo li vull manifestar que aquest debat (*remor de veus*) té diversos aspectes que hauríem de considerar, si vostè m'ho permet –i segurament que vostè m'ho acceptarà. S'haurà de pensar com s'està produint en el món d'avui, en l'àmbit de la globalització, el que és la relació entre els accionistes, entre el capital i els dividends. Vostè n'ha fet un esment, jo també sóc sensible a aquest tipus de plantejament; és a dir, hem de rumiar empreses que generen el nivell de beneficis que aquestes empreses generen i com això, quan els beneficis baixen en una quantitat, no té perquè repercutir negativament en el compte d'explotació, indiscutiblement, però, sobre les espatlles del conjunt dels treballadors d'un tipus i d'un altre que formen part de l'empresa. Hem de pensar i hem de rumiar com es pot evitar això i es pot evitar des d'un punt de vista d'una intervenció moderada per part dels organismes públics.

Segona qüestió que haurem de rumiar: com relacionem el creixement de riquesa que, des del meu punt de vista, comporta inevitablement la globalització per al conjunt del planeta, amb el manteniment de l'ocupació i amb l'ocupació no només en els països industrials, sinó l'ocupació al Tercer Món. I, finalment, quina és la relació, des del punt de vista més pràctic, quins límits hi han entre els dividends, entre els beneficis i el paper dels accionistes, que, lògicament, reclamen el seu cupó quan acaba l'exercici.

Vostè i jo, senyor López Bulla, hem compartit i hem intercanviat llibres al respecte, l'últim un de molt interessant, *En el límite* –vostè el recorda?–, que parla de tots aquests aspectes. Jo crec que ara sí que és el moment d'anar reflexionant de quina acció des dels organismes públics, amb una voluntat de moderació, amb una voluntat clarament, des de la meua perspectiva, liberal, podem intervenir perquè això, en definitiva, no avanci en la línia que tots desitjàriem que no hi avanci.

Última cosa: els codis ètics de les empreses. Molt breument, i vostè –ho crec– m'acceptarà aquest punt de vista, per mi, l'ètica és una institució, benvolgut diputat, que evoluciona i ho fa espontàniament –ja sé que és una característica que pot tenir discussió..., seria un ultraista, clarament–; és una institució que, a poc a poc, evoluciona i, per tant, sóc refractari a veure els governs..., ja sé que vostè no ho planteja, malgrat que hi ha hagut una intervenció, per part del senyor Ferrer Gironès en aquest sentit. No entenc possible els governs que amb una institució que evoluciona, que té un caràcter purament evolutiu, dicten instruccions de quin ha de ser el codi ètic de les empreses. Vostè no ho diu. Vostè diu: «Plantejem una reflexió, fem una proposta perquè les multinacionals pensin en un codi ètic.» Hi estem d'acord. Però voldriem que ho considerés des de la perspectiva que no és una tasca del Govern, és una tasca de conscienciament, de discussió, de debat i avui tenim aquí, a aquesta cambra, la possibilitat de debatre en aquesta línia per possibilitar que les empreses, poquet a poquet...

El president

Perdó, senyor diputat, perquè porta molta estona..., o jo me n'he recordat, de posar-hi el... (*Remor de veus.*)

El Sr. Fernández i Teixidó

Estic molt vermell?

El president

Està molt vermell, roig total. (*Rialles.*)

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor López Bulla, ja em sorprèn que el president digui que estic molt vermell i, amb una al·lusió d'aquestes característiques... (*Remor de veus i rialles.*) Però, amb una al·lusió d'aquestes característiques, senyor López Bulla, jo hauria d'abandonar immediatament la meua intervenció, no sense dir-li abans que, sensibles a la seva preocupació, sensibles a la preocupació del seu Grup Parlamentari, hem presentat una esmena que recull el que jo acabo de dir-li des del punt de vista de l'articulació del que li acabo de plantejar i que estariem encantats, senyor López Bulla, que vostè pogués acollir aquesta reflexió i que poguéssim votar plegats una proposta que, en el seu conjunt i en la seva materialització...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...compartim.

Gràcies.

El president

Gràcies, a vostè. La següent intervenció és de la senyora Alicia Sánchez-Pacheco... (*Veus de fons.*) Perdó..., no sé d'on m'ha sortit això.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Aquest, senyor president, era un alcalde..., un alcalde que no era pas del nostre Grup, senyor president. (*Rialles.*)

El president

Perdó...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

No es posi roig per tercera vegada, senyor president! (*Rialles.*)

El president

No, el que passa és que al final de la jornada ja veu el que passa.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Jo el comprenc...

El president

Gràcies, i perdoni.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

No, cap... Moltes gràcies, senyor president. Esperem que per tercera vegada no ens posem rojos i intentaré ser molt breu –molt breu–, senyor diputat, perquè, a més, estem d'acord en la procedència i en l'interès d'aquesta iniciativa legislativa. Jo, sempre..., felicitar-lo, no solament per la interpellació que va fer en el seu moment, sinó, fins i tot, per la Moció; i, a més, doncs, pel que vostè provoca en aquesta cambra: no solament la seva intervenció, sinó intervencions com la d'altres diputats en les quals parlem ja de l'ètica globalitzada, de l'emancipació de l'home, de l'emancipació de la dona, de les antiglobalitzacions, de la globalització i generem uns debats socials i ètics que –ho crec– són prou interessants.

Però, a més, reconèixer-li, al diputat proponent i a la resta de diputats, que també estem intervenint, que no solament en aquesta ocasió, sinó en d'altres hem estat sensibles a les problemàtiques que han tingut empreses com Sintel, empreses com Corberó, empreses com Mitasa, moltes empreses que han vingut a portar la seva problemàtica aquí, al nostre Parlament, i nosaltres hi hem estat sensibles. El Govern –ho crec– també ho ha estat, en certa mesura, amb la seva capacitat d'intermediació, però crec que cal millorar-ho, i aquest era el seu interès i el seu objectiu amb aquesta interpellació i amb aquesta Moció. Interès que nosaltres compartim, se-

nyor diputat, i que compartim, a més, en tota la mesura, perquè creiem que les multinacionals i, sobretot, aquelles que tenen seu aquí a Catalunya el que han de facilitar i el que han de permetre és defensar la nostra indústria catalana, defensar el nostre progrés i no trobar-nos en situacions paradoxals en les quals les multinacionals, que tenen grans beneficis, ens trobem amb expedients de regulació, jo diria, d'un nombre preocupant de treballadors que no estan donant i no estan repercutint, aquests beneficis, en la qualitat de vida i en el sou d'aquests treballadors i, més aviat, en els seus acomiadaments, que no procedeixen i que són del tot injustificats.

Ja la Unió Europea i la comissària d'Assumptes Socials va encetar alguna que altra iniciativa a aquest respecte i ha estat dient que, home, haurien de crear, també, mesures adreçades al fet que aquestes multinacionals que generen aquests beneficis serien sancionades en els supòsits en què es produïssin aquests expedients de regulació d'ocupació i aquests acomiadaments massius. I vostè ho sap, senyor diputat, com jo mateixa. Per a la qual cosa, nosaltres creiem molt procedents els dos punts que vostè ha establert, sobretot el primer.

I li voldria fer només una reflexió, si és el cas i es produeix que vostè accepta l'esmena de Convergència i Unió, perquè trobem a mancar algun aspecte. Vostè recull defensar la indústria catalana, intervenint de manera activa en la resolució dels problemes, no solament amb la intermediació i el seguiment de la negociació per conselleries com la de Treball, sinó que vostè vol donar protagonisme, que li correspon i –ho creiem, que li correspon– al Departament d'Indústria. Però vostè també recull aspectes importants que aquesta mateixa tarda també s'han tractat: els relatius a l'economia social. I jo, ja m'ho explicaran vostès, no trobo que aquest esment específic es trobi en l'esmena de Convergència i Unió, i m'hauria agradat, doncs, que així s'hi trobés.

El segon punt es refereix a proposar aquest codi ètic de les empreses, en aquest cas de les multinacionals, que hauria de ser elaborat per la direcció d'aquestes empreses i pels representants dels treballadors.

Nosaltres creiem, també, que és bo que es generi aquest debat sobre la creació d'aquests codis ètics que en aquestes matèries assumeixin la responsabilitat d'aquestes multinacionals quan es produeixen supòsits com els que vostè recull: amb uns grans beneficis, uns acomiadaments molt injustificats.

Per la qual cosa, senyor diputat, nosaltres, el nostre Grup, no varem presentar esmenes en aquesta Moció, perquè la varem considerar procedent, i per això li anticipo que la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Ha vist que no hem exhaurit el temps, senyor president.

El president

Ho he comprovat, senyora diputada. Pel Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat senyor López Bulla ens té acostumats a presentar intervencions de llarg abast, intervencions rellevants. Recordo ara mateix la referència a una moció important que va presentar no fa gaire, que proposava un pacte per a la innovació. Avui ens proposa un codi ètic sobretot referit a les empreses multinacionals.

Nosaltres voldríem situar aquest important debat i aprofitar aquesta oportunitat no tant referint-ho a aspectes conjunturals que, en ser importants, doncs, tindran el seu tràmit de negociació entre les parts i, eventualment, en aquest Parlament, com situar l'origen de la proposta del diputat en..., o donar un toc d'atenció a la importància del canvi estructural, radical, que s'està produint, degut a la globalització, degut a l'aplicació de les tecnologies de la informació. Efectivament, més enllà de la nostra voluntat i més enllà de les polítiques públiques que s'estiguin produint en un moment, el diputat senyor López Bulla ens dona un toc d'atenció sobre aquest canvi estructural. I aquest canvi estructural es tradueix en qüestions concretes com, per exemple, que en formulacions ideològiques que comporten que determinades empreses ens diguin, o alts directius d'altres empreses, que l'objectiu d'una determinada empresa sigui donar tot el valor a l'accionista; amb la qual cosa oblidem l'evident funció social d'una empresa i aquella empresa situa tots els seus objectius a aconseguir una alta valoració en borsa. Això és perillós i el nostre Grup considera que això és pervers i que ho hem de denunciar, perquè, si no, què es produeix? I en tenim exemples, de sectors fins i tot relacionats amb sectors que gestionen serveis públics o d'interès públics. Què succeeix? Que en la lògica de la valoració en borsa, a curt termini, es produeixen jubilacions o les anomenades prejubilacions massives que van en contra d'una visió a llarg termini de la mateixa empresa, que exhaureix el capital intel·lectual acumulat durant anys.

I d'això no en cal dir noms perquè en algunes ocasions hem parlat del resultat pervers que produïa aquesta concepció simplista, perillosa, parcial, de les empreses i que s'està estenent, sobretot, entre grans empreses de casa nostra. Per sort, també hi ha concepcions empresarials diferents que tenen una visió més global de l'empresa i que situen el treballador i la relació d'aquesta empresa en el seu entorn social com un element fonamental –i per economia de temps no em referiré a algunes d'aquestes formulacions.

Què passa a Catalunya? Des del punt de vista del nostre Grup –i ens equivocariem, senyor Teixidó, si ens situéssim exclusivament en la conjuntura d'unes polítiques que pugui fer o no fer el Departament d'Indústria, que, en tot cas, ja les hem discutit en altres ocasions–, a Catalunya passa que aquest canvi estructural, com no podia ser d'una altra manera, també s'ha produït. I el que s'ha produït és que avui, a casa nostra, l'organització de la producció industrial és diferent del que era fa deu anys; s'ha produït un canvi estructural profund. I això ha provocat que el pes de la subcontractació, per exemple, en el teixit empresarial català, hagi augmentat o que les plantes de producció de les multinacionals, relacionades amb centres de decisió de fora de Catalunya, hagin incrementat el seu pes.

L'aplicació de criteris empresarials com els abans descrits són, en aquest sentit, un perill per al futur de l'economia catalana. Ahir i avui mateix, els diaris se'n fan ressò; vàrem tenir dades preocupants, en aquest sentit, que segurament en bona part són traducció d'aquest profund canvi estructural.

Com a conclusió, nosaltres valorem la necessitat de donar un toc d'atenció des de la política, des de polítiques concretes, però també des de l'exercici de la política orientada a les persones.

I és per això que nosaltres donem suport a la Moció presentada pel diputat senyor López Bulla i, en cas que acceptés les esmenes de Convergència i Unió... En el seu primer punt, fins i tot, considerem que la millora, perquè, no fer referència directa, explícita, a situacions conjunturals, probablement és millor. En el segon punt, potser, li dóna un to d'ambigüitat que..., nosaltres preferiríem la del senyor López Bulla, però, en qualsevol cas, si vostè acceptés les esmenes de Convergència, també el votariem a favor.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor diputat Fernández Teixidó, permeti'm una tautologia: el que va va i el que no va no va. L'interès de la Moció no és pas traslladar fora d'aquí una visió catastrofista, ans al contrari, sinó dir: el Parlament de Catalunya es preocupa pels problemes vostres, perquè a cada persona en particular i a cada centre de treball amb dificultats, no els consola, potser, corporativament o no, que la resta funcioni a les mil meravelles. Aleshores, la pedagogia és: el Parlament de Catalunya està amb vosaltres, amb les prerrogatives que té el Parlament de Catalunya.

Així, doncs, assumeixo amb molt de gust l'aportació escrita de Convergència i Unió *in toto*, tant el que fa referència a la defensa de la indústria com al codi ètic, i tinc la desgràcia i l'angoixa de no poder assumir l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, malgrat la brillantíssima intervenció que ha fet el senyor Ferrer. I no la puc assumir perquè, d'un cantó, superposa l'esmena de Convergència i Unió i, d'altre, agafant l'esmena de Convergència i Unió, ens dóna garanties –a vostè i a un servidor– que sortirà d'aquí allò que ens preocupa més, que és el codi ètic. Pot ser un argument tosc però em sembla que, en aquest cas, *Paris bien vale una misa*.

Jo crec que s'ha fet una bona discussió, agraeixo les paraules, molt amables, tant de la senyora Sánchez-Camacho com del senyor Barceló, i acabo aclarint una qüestió: el llibre que m'ha donat o que m'ha deixat el senyor diputat Fernández Teixidó és el de Karl Korchs. I qui era aquest bon senyor? Doncs, aquest bon senyor

és el pare del juslaborisme europeu, una de les grans figures de la justícia laboral europea, i és el pare de tot un capital intel·lectual, tan important en el nostre país com és gent com Albert Fina, Josep Solé i Barberà, Lluís Salvadores, i una persona tan oblidada, injustament oblidada, com és l'Antoni Cuenca.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, ara sotmetrem a votació aquesta Moció, incorporant-hi l'esmena de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral del professorat (tram. 302-00123/06)

El vint-i-novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral del professorat. L'exposa la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías, del Grup Popular. (*Remor de veus.*) (*Pausa.*) Esperis un segon. Prego als senyors i senyores diputades que si han de marxar de l'hemicicle, ho facin amb silenci i ràpidament. (*Pausa.*) I prego als senyors diputats que no marxen que també guardin silenci. (*Pausa.*) Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. El nostre Grup presenta en aquesta Moció un seguit de mesures referides al grau de salut del professorat, atesa la situació que actualment afecta el professorat i, molt especialment, el professorat de secundària.

La nostra Moció recull un conjunt de mesures per tal de millorar la situació del professorat, i en el seu primer punt parla d'elaborar un programa de prevenció de riscos laborals del professorat que inclogui analitzar les causes de baixa per malaltia, les absències per motius de salut, respecte a d'altres sectors de la funció pública que tinguin llocs de treball similars als que en aquest moment parlem, ja que l'estadística pot facilitar la detecció d'aquestes malalties i establir similituds.

El punt primer, apartat *b*, parla d'oferir les revisions mèdiques específiques i periòdiques per tal d'identificar les patologies que són pròpies de la funció docent, i, el punt *c*, d'avaluar, detectar i evitar el seu risc en origen, per posar a l'abast del professorat un conjunt de solucions, atesa la situació que viu el professorat.

El punt número 2, seguint les consideracions que ha dit o que ha fet el Consell d'Europa i atesa la situació, parla d'elaborar campanyes que incloguin accions concretes de dignificació de la tasca docent i de prestigi de tot el professorat, amb mesures de reconeixement i suport públic, i millorin els canals de diàleg amb l'Administració educativa, ja que no és únicament a Catalunya,

on es viuen aquest tipus de situacions, sinó que és pràcticament a tots els països de la Unió Europea.

El punt número 3 parla de definir un pla de promoció del professorat, per tal d'ampliar l'horitzó professional que se'ls presenta i per evitar el seu estancament, de manera que s'inclouï en aquest pla la formació, l'avaluació i la progressió.

El punt número 4, respectant l'especialitat del professorat, parla d'evitar la fragmentació del seu treball, alliberant-lo de tasques administratives i d'altres que no li són pròpies i que comporten una sobrecàrrega de treball que, moltes vegades, els fa difícil desenvolupar la seva tasca. En molts casos, el professorat es veu obligat a realitzar tasques, com fer programes, omplir instàncies, vigilar patis o menjadors, que, a part de no ser pròpies de la seva tasca, els impedeixen oferir un ensenyament de qualitat.

El punt número 5 tracta de crear un sistema àgil de substitucions per tal d'evitar que els problemes burocràtics de cobertura no incideixin en la qualitat de l'ensenyament. En molts casos, l'absència d'un professor implica que els alumnes han de tenir hores lliures i, per tant, això afecta directament la qualitat de l'ensenyament. Agilitar aquest sistema de substitucions evitaria que aquestes absències incideixin directament en un ensenyament de qualitat.

El punt número 6 parla d'incloure, dins de l'actual Pla de formació permanent, una proposta formativa que ajudi el professorat a superar amb èxit les fonts de tensió derivades de la seva activitat professional. En l'actualitat, la formació que és dona al professorat no els ajuda o no planteja la resolució de certs problemes que tenen en el seu treball de cada dia, i aquesta falta de preparació fa que no puguin superar amb certa facilitat situacions que se'ls presenten a les aules. Això s'ha de suplir amb plans de formació permanent.

El punt número 7 tracta d'agilitar, a través dels equips directius, les intervencions disciplinàries per tal que aquestes siguin immediates, efectives i garanteixin la seguretat dels docents, i reafirmen, així, l'autoritat. Sabem que l'any passat es va modificar el Decret de drets i deures dels alumnes, però ha estat, per la comunitat educativa, considerada aquesta modificació com a insuficient i nosaltres considerem que, per part de tota la comunitat educativa, es demana una agilitat a l'hora de fer intervencions educatives o correctores; agilitzar-les perquè siguin immediates i donin una resposta adequada a la situació que es planteja.

El punt número 8 parla d'incrementar, dins l'any 2001, els recursos que es destinen per garantir que els centres, les seves instal·lacions i els llocs de treball tinguin les condicions climàtiques, higièniques, de seguretat, i ergonòmiques i psicosocials, adequades a la normativa vigent. Aquí fem una referència implícita a la situació precària en què es troben alguns centres educatius i la necessitat de millorar-los amb certa urgència.

Tot aquest recull de mesures intenta millorar la qualitat educativa, i esperem rebre el suport dels diputats de la cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Han presentat esmenes altres grups, i, ara, per defensar les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup creu que el valor de la seguretat i la salut és, evidentment, també, un element de qualitat educativa i que aquesta qualitat educativa va molt vinculada a les condicions en les quals els treballadors de l'ensenyament, els mestres i els professors, poden exercir el seu treball. Per això, nosaltres, dintre de la proposta de Moció que ens ha plantejat el Grup Parlamentari Popular, pensem que hi ha uns punts que són tan amplis que hi manca una definició i una proposta molt concreta, com pot ser el número 2, de dignificació de la tasca docent. A nosaltres, ens agradaria que la dignificació la poguéssim materialitzar, ja, amb alguns aspectes concrets. I ens han interessat molt el primer punt i el punt número 8, i així hi hem presentat unes esmenes concretes.

En el punt número 1, en l'apartat c, es diu: «Avaluar, detectar i evitar el risc en l'origen.» Així, com havíem entès, a l'a i al b, a partir d'analitzar el treball de les causes de baixa per malaltia i d'oferir les revisions mèdiques, tenim el ple convenciment que cal fer visibles els temes laborals, cal treure el problema com un tema individual, cal analitzar aquesta situació i cal, per tant, desdramatitzar els problemes individuals, que són i formen part d'un treball col·lectiu. Per això, ens hem atrevit a presentar d'esmena una concreció en l'apartat número c: «Estudiar els factors personals, organitzatius i d'infraestructures per protegir o millorar la salut dels i les mestres i professorat.» Ens sembla força més entenedor que el que havia presentat el Grup Popular.

I en l'apartat número 8, evidentment, nosaltres pensem que s'han d'incrementar els recursos que es destinen a garantir les instal·lacions del centre. Li hem proposat que canviés la paraula «psicosocial», perquè no l'acabem d'interpretar dintre del tema dels edificis, per «les condicions físiques dels edificis», que ens semblen molt i molt importants. I, és clar, parlant en aquest moment i amb la realitat actual de les infraestructures que tenim, hem demanat que s'hi incorpori, també, i, per tant, s'hi afegeixi «considerant prioritària l'eliminació de barracots». Tots i totes les persones que han treballat en un edifici, en unes instal·lacions, encara que, en alguns casos, precàries, però han hagut d'anar després a treballar a aules provisionals i, sobretot, si en aquestes instal·lacions hi ha ensenyament secundari, coneixen prou bé, i així, ens ho transmeten en les nostres visites, és molt més difícil i afecta molt i molt la salut del professor. Per això li demanariem que ens pogués incloure aquestes dues modificacions dintre de la Moció.

I respecte als altres punts, creiem que ha millorat amb el text transaccional el punt número 4, quan diu: «augmentar recursos humans». Aquesta és una forma que ens agrada molt més per veure si acabem amb aquesta

fragmentació que, evidentment, crea molta dispersió entre el professorat d'haver d'atendre moltes i diverses causes i treballs en un moment determinat. I em sembla que aquest és un cas que..., almenys en els grups parlamentaris, durant el Ple, hem de fer a vegades també tantes coses que sabem molt bé què vol dir la dispersió i, per tant, no la desitgem en el tema dels que es dediquen a un treball en els centres educatius, i per una qüestió de millorar la qualitat de l'educació. En canvi, els altres punts creiem que són poc precisos i poc definits en el seu conjunt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor Bargalló, per Esquerra Republicana...

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, senyores i senyors diputats, fa ja algun temps, en una anterior legislatura, davant d'una proposició no de llei que defensava per demanar la construcció d'un edifici escolar, la diputada que feia de portaveu de Convergència i Unió en aquell moment a la Comissió va respondre al·legant una reflexió d'Artur Martorell que deia que «perquè hi hagi unes bones classes, amb un bon professor i un arbre n'hi ha prou». Segurament l'Artur Martorell tenia tota la raó del món, especialment en un moment en què s'estava lluitant per aconseguir tota una campanya de colònies escolars, però també és cert que... (*veus de fons*), també és cert que l'arbre, avui en dia, ha d'estar al costat d'un bon edifici, amb totes les instal·lacions. Però un bon professor ho era en aquell moment i ho ha estat sempre, una necessitat, no només un bon professor, sinó un professor que se senti còmode, a gust, que se senti ben tractat, que se senti valorat; un professorat que se senti participat d'una comunitat educativa i participat d'una tasca escolar.

Per motius molt diversos –per motius molt diversos–, el professorat a casa nostra avui en dia no està en aquesta disposició d'ànim positiu, no hi està. Avui mateix hi ha hagut un seguiment a una vaga important, unes manifestacions al carrer importants, les policies municipals sempre al servei del poder compten menys del que haurien de comptar, sempre –potser algun dia algú hauria de pensar a fer classes de matemàtiques... (*rialles*) als caps d'aquests serveis policials. Però en tot cas el que és evident és que hi ha aquesta sensació de malestar. Part d'aquesta sensació de malestar es denota i prové, a la vegada, de situacions de salut; es denota en baixes per qüestions d'estrès i prové també per qüestions de salut. Per tant, per això valorem positivament la presentació de la interpel·lació i d'aquesta Moció sobre la salut del professorat, sobre la salut laboral del professorat i les seves condicions de treball.

De fet, no fa massa en una Comissió de Política Cultural es va aprovar una proposició no de llei, formulada pels grups de l'oposició –que va resultar la Resolució 629/6– que ja feia reflexions, feia propostes, indicava camins en aquest camp. La Moció d'avui és, en bona part, paral·lela; en alguns aspectes, diria, que més suau

que el que es va aprovar en la Proposició no de llei i en altres aspectes planteja qüestions que la Proposició no de llei no hi entrava.

Sigui com sigui, el nostre Grup ha presentat un seguit d'esmenes amb la voluntat d'incidir en allò que es va aprovar en comissió i també d'incidir en un aspecte que parla la Moció, que és la convivència a les aules. La convivència a les aules no és, evidentment, la que hi havia fa anys, perquè ni les generacions tenen uns hàbits de comportament, uns hàbits socials i culturals, com els de fa anys, ni el professorat tampoc té uns hàbits com els de fa anys. Sortosament, la convivència que de fa anys era producte de la repressió ha evolucionat cap a uns problemes de convivència producte de la societat en la qual estem.

Aquests problemes de convivència han de tenir mesures de solució, evidentment; no pas mesures d'intent de retorn al passat, perquè això és impossible, ni mesures d'anar a una repressió que avui en dia tampoc funcionaria. Aquestes mesures, aquestes mesures que han d'existir i que no poden ser les que hi havia abans, són les del Decret de drets i deures del alumnes, que proposem que es modifiqui i que especialment es pugui agilitzar la seva aplicació en aspectes que, sovint per problemes burocràtics, s'acaben endarrerint, i en els temes de convivència l'endarreriment significa l'augment de la conflictivitat.

És per això que hem presentat les nostres esmenes. Avançant-me en el temps, senyor president, com que la diputada del Grup Popular ha tingut l'amabilitat de fer saber quines accepta i quines no accepta, ja li puc dir...

El president

És molt progressista, d'avançar en el temps.

El Sr. Bargalló Valls

Evidentment, senyor president, no podia ser d'una altra manera, especialment amb el retard que portem avui. En tot cas, li puc dir que el nostre Grup demanarà votació separada dels punts 1, 4 i 8 respecte als altres.

El president

D'acord. Ara té la paraula l'illustre diputat –per Convergència i Unió– senyor Jaume Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc per manifestar que el diputat que els parla comparteix en termes essencials gran part de les preocupacions i dels objectius que en aquesta Moció ens formula la il·lustre companya senyora Caridad Mejias, amb les matisacions que hi hem fet i que d'alguna manera queden ja totalment reflectides en les esmenes que hi presentem.

Fa poc vàrem tenir ocasió ja de compartir aquest criteri genèric d'acord essencial en una taula rodona que vàrem celebrar, amb ella i altres diputats aquí representats, davant del Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya. De totes maneres, no puc deixar de formular algu-

nes consideracions que espero que siguin enteses com a fonamentals en el sentit de justificar aquestes esmenes, perquè bàsicament, parlant de la salut laboral del professorat, es parla molt i d'una forma molt recurrent del grau d'insatisfacció i naturalment d'aquest grau d'insatisfacció que genera l'estrès com una de les malalties més típicament detectables en el professorat. I en aquest sentit no puc deixar de ser objectiu ni d'atendre les xifres que realment ens detecten aquest tipus de malalties, que estadísticament estan comprovades, i per tant, per motiu d'aquesta objectivitat, he de posar les coses en els termes que ens semblen a nosaltres interessants i necessaris en aquest debat.

La consellera, en la interpellació que es va formular aquí, fa poc, va donar unes dades, que eren de l'any 99 però que pràcticament no han variat –han d'haver variat, en tot cas, en una petita proporció–; de moment les que tenim ja definitives ens parlaven que, atenent-nos a les llicències per malaltia, hi ha un 16,7% de llicències, de les quals les respiratòries, que és les que més, representen un 17,5%; les afeccions de la veu un 13,5, i les associades a la ment, les associades a l'estrès, doncs, un 6,8 –un 6,8–, les dades que objectivament se'ns han donat, i que representen un 2,2% del total de la població docent. Aquestes..., mentre no se'm demostrï el contrari he de considerar aquestes dades com a fefaents i, per tant, des de tot els punts de vista, per nosaltres admissibles.

És lògic i raonable que cada col·lectiu tingui, doncs, els seus graus d'insatisfacció..., i que es produeixen, aquests graus, en major o menor mesura segons el tipus de tensió que un col·lectiu hagi de suportar. Hi han casos tan paradigmàtics com els neurocirurgians o els controladors aeris, o tants..., que tenen uns graus d'insatisfacció enormement indicatius i més importants segurament que aquests.

La malaltia de la veu passa davant, com el cas dels cantants o els mestres, que tenen per damunt de tot, com a instrument necessari per al seu exercici de professió, l'instrument vocal.

Sigui com sigui, passo ja concretament a les esmenes que hem presentat, i que bàsicament hauriem de dividir, aquesta última exposició meva, en dos punts. Primerament, en les coincidències totals que són en el punt primer i sisè, pel que fa referència a elaborar un programa, a la bondat d'aquest programa de prevenció de riscos laborals, que admetem totalment, i després que, a l'actual Pla de formació permanent, també s'hi hauria d'incloure una proposta que ajudi el professorat a superar aquestes fonts de tensió.

I pel que fa a les matisacions que introduïm en les esmenes als punts segon, cinquè, setè i vuitè, doncs, dir que, efectivament, hem pensat que més que elaborar una campanya cal continuar impulsant les accions concretes que a través de les indicacions del Consell d'Europa realitza el Departament.

Pel que fa al punt cinquè creiem que agilitar l'actual sistema de substitucions ja és suficient, perquè el considerem vàlid, sense necessitat d'haver-ne de crear un de nou. I pel que fa al punt setè, la nostra esmena va en el sentit que «intervencions educatives i correcto-

res» potser és millor que no pas «intervencions disciplinàries» en el que es pretén. I pel que fa al punt vuitè, em sembla que és totalment lògic circumscriure aquesta esmena a les previsions pressupostàries de l'any proper.

No cal dir, per acabar, que em sembla perfecta l'explicació que ens ha donat la senyora Trinidad Mejías, pel fet del que era l'acceptació... –Caridad Mejías, Caridad Mejías, perdoni– pel que feia a l'acceptació de la transaccional als punts tercer i quart, referents a augmentar progressivament els recursos humans com a factor alliberador de la sobrecàrrega laboral, i després prendre mesures de promoció per tal d'evitar l'estancament del professorat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Farguell i Sitges

Fetes aquestes consideracions he de dir que el nostre Grup votarà afirmativament tota la proposta, sempre que naturalment..., esperant i desitjant que siguin admeses les nostres esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor Farguell deia que hi havia diferents graus d'insatisfacció en l'ensenyament; avui s'ha demostrat al carrer amb la vaga i la mobilització que hi havia un grau importantíssim d'insatisfacció en el món de l'ensenyament, que demostra, doncs, o que fa necessari que des del Departament i des del Govern es facin actuacions més clares i contundents en aquest sentit. Bé, suposo que hauran tingut les orelles ben obertes per sentir el clam que hi havia del professorat avui al carrer.

Dit això, parlar que, amb relació a la Moció, el nostre Grup ha fet tot un seguit d'esmenes, sobretot perquè creïem que tal com estava elaborada tenia un nivell de proposta molt més baix que no la que vàrem aprovar aquí el 18 de juny de 1998, que va presentar la meua companya –la senyora Carme Tolosana–, que va ser aprovada per tota la cambra, on hi ha havia unes propostes sobre salut laboral molt més concretes que no aquestes línies –només són línies a seguir– que proposen moltes menys coses que el que fèiem. A més a més, aquella no s'ha acomplert; senyora consellera, li recordaré alguns elements que encara no s'han acomplert d'aquella Moció que s'havia de fer. Llavors ens semblava que era bastant complicat votar una Moció..., favorablement una Moció que està en un nivell propositiu molt més baix que no el que nosaltres havíem aprovat, que tota la cambra havia aprovat el 98.

Per això, ja li avanço, senyora Mejías, que nosaltres no votarem favorablement aquesta Moció, només els punts 1, 4 i 8. L'1, perquè fa referència a una que ja vàrem aprovar aquí; el 4, perquè amb la transacció amb Convergència i Unió, parla d'incrementar el número de professorat i el 8, perquè també parla d'incrementar a nivell pressupostari, doncs, dintre de l'any 2000, els recursos que es destinen a garantir als centres tot un seguit de qüestions sobre salut laboral.

I li deia que aquella Moció era molt més avançada, en molts més sentits, i que aquesta no tenia aquella concreció que nosaltres demanàvem. I per això, quan vostès plantejaven definir un pla de promoció del professorat, doncs, nosaltres ja plantejàvem tot un seguit de qüestions que s'haurien de tenir en compte i que no s'han complert: parlàvem de la redefinició de l'horari docent, parlàvem de l'increment dels òrgans de coordinació, parlàvem de la jubilació anticipada, parlàvem de dotació del PAS, etcètera. (*Remor de veus.*)

El president

Haurà de continuar en condicions difícils, però vostè està preparat per a això i per a molt més. Endavant.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé. En definitiva, tot un seguit de qüestions, senyora consellera, aprofitant que no s'han complert encara des del 98, que es van aprovar en aquest Parlament i que els compliments de resolució també ja ho reconeixen que no s'han complert. (*Persisteix la remor de veus.*) En aquesta Moció esperàvem anar una mica més enllà i, si més no, exigir el compliment del que no s'havia fet fins ara; no hi és i, per això, nosaltres només votarem favorablement els punts 1, 4 i 8.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pregaria a la senyora diputada que es posicionés sobre les esmenes.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. (*Fora remor de veus.*) D'acord amb les esmenes presentades per tots els grups direm que, respecte al punt 1, acceptarem les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, que parlen d'estar d'acord amb la Resolució 629/VI del Parlament, que va estar aprovada per tots els grups; i el punt 2, que fa referència als estudis comparatius amb altres professions similars i que ens sembla que millora la proposta que nosaltres vàrem fer.

Pel que fa al punt 2 és simplement el canvi d'una paraula, l'aportació que ha fet el Grup de Convergència i Unió. Els punts 3 i 4 estan transaccionats en el sentit de prendre mesures de promoció del professorat per tal d'evitar el seu estancament. I el punt número 4, augmentar els recursos humans amb l'objectiu d'evitar la

fragmentació del treball. En aquest sentit sí que hem de dir que es coneix que en aquest moment la Conselleria està fent l'adscripció de personal administratiu a les escoles per tal d'alliberar el professorat de tasques que no li són pròpies.

El punt número 5 és canviar, simplement, una paraula, que és «agilitat». El punt número 6 queda exactament igual. Al punt número 7 acceptarem l'esmena de Convergència i Unió per tal d'agilitar les intervencions educatives i correctores. Al punt número 8 acceptarem l'esmena de Convergència que diu de canviar l'increment pressupostari de recursos de l'any 2001 a l'any 2002, i acceptarem, també, l'esmena del Partit Socialista, perquè parla de prioritzar l'eliminació dels barracons que sí –bé que és cert, senyora Baig– que incideix de manera important en la salut del professorat.

Per part de les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa, li haig d'agrair al senyor Boada les seves aportacions, però que –ho crec–, senyor Boada, vostè ha fet una moció alternativa que, ben segur, milloraria el meu text, però que el canvia totalment i, per tant, nosaltres no ho podem acceptar perquè hem presentat un text i ens agafarem a aquest.

Per tot l'expressat, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per tant, ara, el text que sotmetem a votació és el punt número 1, que incorpora les esmenes 1 i 2 d'Esquerra Republicana; el punt número 2, que incorpora l'esmena de Convergència i Unió; els punts 3 i 4 també transaccionats amb Convergència i Unió; el 5 és amb l'esmena incorporada de Convergència i Unió; el 6 queda amb el text original de la Moció; el punt 7 amb l'esmena de Convergència i Unió corresponent, i, el vuitè, amb l'esmena de Convergència i Unió i del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Aquest és el text que sotmetem a votació. (*Remor de veus.*) Sí..., a veure, amb la votació separada dels punts 1, 4 i 8, que vostès han dit.

Per tant, ara posem a votació els punts 1, 4 i 8.

Comença la votació.

Aquests tres punts han estat votats per la unanimitat dels presents.

Sotmetem a votació la resta del text de la Moció amb les esmenes abans esmentades.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i cinc minuts.